

Dương Thủy

Cáo già
và tiểu thuyết
điểm tâm

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Table of Contents

Mục lục

Một Thế Giới Dưới Nắng Mặt Trời - Phan Hồn Nhiên

Mùa Hè Barcelona

Nỗi Nhớ Bayon

Những Đứa Con Của Dòng Mêkông

Cơn Gió Mùa Xuân

Liège Của Những Người Yêu Nhau

Nụ Hôn Ngược Chiều Thời Gian

Những Giấc Mơ Của Người Đeo Nhẫn

Người Phụ Nữ Ở Nông Trại Jacques Thomas

Mùa Đông Kiêu Hãnh

Cáo Già, Gái Già Và Tiểu Thuyết Diễm Tình

Chim Trời Day Dứt

Danuble Một Dòng Còn Quyến Luyến

Mục lục

Một Thế Giới Dưới Nắng Mặt Trời - Phan Hồn Nhiên

Mùa Hè Barcelona

Nỗi Nhớ Bayon

Những Đứa Con Của Dòng Mêkông

Cơn Gió Mùa Xuân

Liège Của Những Người Yêu Nhau

Nụ Hôn Ngược Chiều Thời Gian

Những Giấc Mơ Của Người Đeo Nhẫn

Người Phụ Nữ Ở Nông Trại Jacques Thomas

Mùa Đông Kiều Hãnh

Cáo Già, Gái Già Và Tiểu Thuyết Diễm Tình

Chim Trời Day Dứt

Danuble Một Dòng Còn Quyến Luyến

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Một Thế Giới Dưới Nắng Mặt Trời - Phan Hồn Nhiên

Nếu xem xét một truyện ngắn dưới góc độ một bộ phim, thì con người viết văn Dương Thụy đã đảm nhận vai trò biên kịch, đạo diễn và quay phim khá trọn vẹn. Nhưng đáng kể nhất, cô sẽ kiêm luôn vai trò diễn viên nữ chính. Bằng sự thông minh, vẻ tự nhiên và óc khôi hài hiếm thấy, cô luôn khiến bộ phim sinh động, cuốn hút cho đến giây cuối cùng. Đọc văn Dương Thụy hơn 10 năm qua, chưa bao giờ tôi mất cảm giác ngạc nhiên và niềm hứng thú đặc biệt ấy.

Sau một số tập sách gây ấn tượng đẹp xuất bản các năm trước như Bờ câu chung mái vòm, Hành trình của những người trẻ, Oxford thương yêu, tập truyện mới Cáo già, gái già và tiểu thuyết điểm tình là 12 truyện ngắn tiếp nối một mạch văn và các đề tài Dương Thụy từng đeo đuổi. Theo lẽ đương nhiên, với thời gian và kinh nghiệm sống ngày một dày dặn, thì những truyện ngắn của Dương Thụy đang được mở rộng cả về không gian, đông đúc thêm diện mạo nhân vật, khắc họa rõ hơn, tìm cách lí giải và đưa góc nhìn sắc bén hơn về tính cách con người. Điều này khiến những ai đọc Dương Thụy lâu nay tránh được cảm giác bị vây chụp bởi mảnh lưới dệt bằng thói quen của người viết. Còn những ai lần đầu đến với sách Dương Thụy, sẽ hứng thú muốn tìm kiếm tác phẩm của cô lần hai, lần ba...

Đọc Dương Thụy, không thể không phủ nhận thế mạnh nổi bật của cô là xây dựng cốt truyện. Vẫn hay chọn "tình yêu và cảm xúc" làm xương sống, nhưng diễn biến trong các câu chuyện luôn rẽ ngoặt theo các sự biến đầy bất ngờ. Đi nhiều nơi trên thế giới, tinh thần rộng mở và khoáng đạt, thế nên các barie văn hóa được Dương Thụy nhắc lên thật thoải mái và nhẹ nhõm. Dù đâu mỗi mở ra ở một xứ sở châu Âu hay là đời sống sở Tây trên

đất Việt, thì khi kết lại câu chuyện, con người với các quốc tịch khác nhau đều hiện ra trên tác phẩm của Dương Thụy trong diện mạo gần gũi, tính cách sinh động và quan trọng nhất, đó là những con người có thể thấu hiểu.

Không dừng ở việc miêu tả lớp vỏ "ngoại quốc" hay khai thác "khác biệt văn hóa" - điều rất hay gặp nếu đọc mảng đề tài nước ngoài của một số cây bút trẻ - Dương Thụy giữ một thái độ khá sáng suốt, soi chiếu nhân vật một cách công bằng và chẳng ngại ngần gì mà không nói thẳng tận cùng bản chất. Từ một anh sếp Tây biết làm việc, biết hưởng thụ, thậm chí biết cách "tranh thủ tình cảm" các nhân viên Việt một cách láu lỉnh cho đến cô gái trẻ lãng mạn, xao lòng nhưng cố gắng "bóp thẳng" đúng lúc đều hiện ra rất chân thật... Ngay trong vấn đề chùng như khá nhạy cảm là sex, Dương Thụy cũng có cách đề cập độc đáo: hài hước, không che đậy úp mở và không tránh né. Đọc những truyện như thế, không những chẳng thấy gợn bởi sự dung tục, người đọc còn được chia sẻ với Dương Thụy đôi mắt nhìn tươi tắn và trong trẻo.

Bước giữa thế giới nhân vật do Dương Thụy tạo dựng trong tập Cáo già, gái già và tiểu thuyết diễm tình, người đọc thường xuyên "đụng đầu" câu hỏi đặt ra cho chính mình: phải chăng, trong thế giới người trẻ, khác biệt văn hóa ngày càng thu hẹp? Người ta đang trở nên giống nhau trong ứng xử, giống nhau khi lựa chọn hướng đi trong cuộc sống, và nhất là sự tương đồng trong các cung bậc xúc cảm? Thấu hiểu và sẵn lòng chia sẻ nên người ta đến với nhau dễ dàng hơn. Tình yêu tâm hồn và cả thể xác không còn là thứ xa vời cấm kỵ. Nhưng chính vì thế, mỗi cá nhân lại bớt phần bí mật, ít đi quyến luyến nên chia tay nhau cũng thấy chóng vánh nhẹ nhàng hơn. Cảm giác mênh mang nuối tiếc hay buồn rầu vương vít mà Dương Thụy để lại trong lòng độc giả sau mỗi câu chuyện ngỡ như tươi vui, đầy ắp chi tiết sống động phải chăng là vì thế?

Từng là một người phải làm báo năng động và giàu kinh nghiệm, rồi chuyển sang lĩnh vực quan hệ công chúng, Dương Thụy biết đặt đế vào tác

phẩm của mình một trữ lượng thông tin đáng kể. Cuộc sống du học xứ người hay môi trường làm việc sở Tây được "nội soi" chính xác và sống động hiếm thấy trong tập truyện ngắn này. Lướt qua chi tiết bề mặt, người đọc sẽ ghi nhận trong các truyện ngắn của Dương Thụy, đang hiện ra nhân vật mới, với kiểu tâm trạng chưa từng hiện diện trước đây: Những người trẻ hiện đại dám chấp nhận áp lực cuộc sống và công việc, dám sống và nghĩ theo cách riêng, biết cách hóa giải thử thách để bước lên nấc thang thành đạt. Nhưng ở một góc sâu kín, những người trẻ ấy vẫn để lộ ra chút gì yếu ớt, thiết tha được coi sóc và thương yêu.

Dương Thụy không bận tâm nhiều bởi kỹ thuật hay thủ pháp văn chương. Cô có sự tự nhiên của người sở hữu các câu chuyện hay cùng sự tự tin của một người biết rộng và lịch lãm. Chính vì không cố ý, nên Dương Thụy có một giọng văn hồn hậu riêng biệt, một phong cách không thể trộn lẫn. Và cô dẫn dắt người đọc theo mình đến cùng. Càng đọc Dương Thụy, tôi càng tin rằng cô là người kể chuyện giỏi: hài hước, tinh quái, giọng điệu có lúc thản nhiên từng tưng rất chất Sài Gòn, nhưng ngấm kỹ, lại thấy buồn buồn, có khi đượm chua xót. Quyến rũ bởi trang văn chân thành, giản dị, những người như Dương Thụy đang ngày một hiếm hoi trên văn đàn trẻ.

Đọc tập truyện mới của Dương Thụy, giống như tôi đang xem một bộ phim tràn ngập ánh nắng. Ngay cả khi bản thảo đã gấp lại rồi, thì ánh nắng ấy vẫn tỏa sáng ấm áp quanh tôi. Làm việc liên tục, ham mê viết nhiệt thành, Dương Thụy đã vượt lên danh xưng cây bút trẻ để trở thành một nhà văn ở đúng nghĩa đẹp nhất của danh từ này.

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Mùa Hè Barcelona

Trời tối đen, những ngọn đèn đường hắt thứ ánh sáng trắng tái kỳ quặc làm mặt ai trông cũng như ma quái. Những hành khách đầu tiên bắt đầu im lặng leo lên xe. Chi đẩy Hạ: "Thôi lên giành chỗ đi, chúc mày khuây khỏa!". Hạ mỉm cười vẫy tay tạm biệt: "Hy vọng tao tìm được vài chàng Tây Ban Nha đẹp trai đập chết đem về cho mày!". Trên xe thoáng đã đầy, Hạ ngồi đợi xuống một băng ghế còn dư chỗ. Cô loay hoay không biết đặt túi du lịch vào đâu, tất cả đều đã chật.

- Để lên đùi tôi cũng được! - người ngồi cùng băng ghế lên tiếng đề nghị sẽ sàng.

- Đường xa lắm mà, cảm ơn! - Hạ trả lời xong, bất chợt nhận ra mình nói tiếng Anh - Ồ, anh không phải người ở Pháp sao?

- Tôi từ Úc đến, hân hạnh được biết cô - anh ta đưa tay ra bắt - Tôi tên John.

- Tôi tên Hạ. Nếu khó phát âm anh cứ gọi "Mùa hè". Tôi người Việt Nam.

Xe bắt đầu lăn bánh, từ từ rời khỏi thành phố cảng Marseille vẫn đang chìm trong giấc ngủ say. Khi những tia nắng đầu tiên chiếu vào kính xe làm vài hành khách nhột nhạt choàng tỉnh, John và Hạ vẫn đang trò chuyện hào hứng. Mỗi người đã kịp giới thiệu lý lịch trích ngang cho bạn đồng hành. John là biên tập viên một tạp chí ở Adelaide. Anh xin nghỉ phép dài hạn mong khám phá hết châu Âu, thực hiện mơ ước cháy bỏng thời còn sinh

viên báo chí. Hạ nói mình sống ở Sài Gòn và đang thất nghiệp. Chính xác hơn là tự ý bỏ việc để nhờ người quen bảo lãnh sang Pháp du lịch.

- Chính xác hơn nữa - Hạ cười, nhăn mũi - Là tìm cách gặp người yêu du học ở Bỉ. Mà...chính xác hơn thế, để hỏi cho ra lẽ vì sao anh ta lại bật vô âm tín.

- Chính xác nhất - John bỗng nắm bàn tay bạn đồng hành - Cô đang thất tình!

Hạ bật cười, quay sang nhìn John. Mắt anh xanh nước biển, dịu dàng và thấu hiểu. Hàm râu quai nón và mái tóc đã điểm vài sợi bạc, trông man mác buồn.

- Cô đi du lịch một mình để quên tình cũ?

- Sao anh biết? - Hạ vẫn cười tươi tắn - Tôi trông sầu thảm lắm?

- Không, tại... tôi cũng giống cô!

John bảo trông Hạ còn tươi thế kia, chắc không yêu anh chàng đó quá nhiều, hoặc yêu nhiều mới bỏ việc sang tận châu Âu tìm nhưng đoán trước được tình hình nên không quá hụt hẫng. Hạ cũng giả giọng thầy bói, đoán John vừa ly dị, mất gần hết gia sản do phải trợ cấp vợ cũ, không nhân dịp này đi du lịch cho bỏ ghét còn chờ đến lúc nào! Anh cười: "Cô đoán đúng lắm, vợ tôi làm tôi hao tốn nhiều". Anh móc bóp lấy hình cho Hạ xem. Một cô gái còn quá trẻ, dưới hai mươi lăm, đẹp sắc sảo, lạnh lùng và vô hồn. John kể bốn mươi ba anh mới quyết định lấy vợ, một cô thực tập viên đến tòa báo của anh. Cô ta được nhận vào tạp chí làm phóng viên rồi thành vợ John trong bàn tán của nhiều người. Như dự đoán của đồng nghiệp trong tòa soạn, cưới nhau được hai năm, leo lên chức trợ lý biên tập một chuyên đề lớn, cô công khai hoạt động với tình nhân...

Xe leo đèo có vẻ nặng nề dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ. Những dãy núi đá xám trắng hùng vĩ chạy dọc hai bên.

- Đẹp quá! - John trầm trồ - Chỗ này gọi là gì?

- Đây chắc chắn là rặng Pyrénées trứ danh, rặng núi này là biên giới thiên nhiên giữa Pháp và Tây Ban Nha mà!

- Em sống ở Việt Nam mà rành vậy? - Đôi mắt John ánh lên thích thú.

- Vì không có điều kiện đi du lịch nhiều, em chỉ tìm xem qua sách vở mà thôi - Hạ tỏ vẻ tiếc - Thường trước khi đến một nơi nào em đều kiểm tra tư liệu tìm hiểu trước, lần này, tại đang thất tình nên...Uống thật!

John nhìn Hạ ngộ nghĩnh, anh nhắm mắt, mỉm cười một mình. Xe đến Barcelona lúc gần mười giờ sáng. Người tài xế căn dặn phải hết sức cảnh giác nạn móc bóp rồi nói lời chia tay. John đeo ba lô vào vai, Hạ khư khư ôm chặt túi bước xuống xe tìm đường đến khách sạn.

Quảng trường Reial trông như một cái sân hình vuông, yên tĩnh, bao quanh bốn phía là những dãy nhà có vòm mái đặc trưng Tây Ban Nha, cửa sổ gỗ màu xám cũ kỹ và ban-công nhỏ hẹp. Khách sạn Roma Reial là một căn nhà be bé nằm trong quần thể Reial với nhiều cửa hàng bán đồ lưu niệm, tiệm ăn, quán nước. Những cây cọ xanh tươi miền duyên hải đứng có vẻ không theo một trật tự nhất định nào, xen kẽ những cột đèn màu đồng đen chạm trổ những mô-típ cổ xưa. Bồn nước tròn giữa "cái sân vuông" phun từng vòi trắng xóa nhẹ từ bức tượng những chú bé được điêu khắc sắc sảo. Xung quanh, vài nhóm người ngồi chơi cờ, đọc báo và nhâm nhi cà phê một cách chậm rãi. Từ ban công bên trên, John cuối đầu xuống tìm Hạ:

- Gì mà mê mẩn vậy? Chúng ta vẫn chưa bắt đầu tham quan thành phố đẹp nhất Tây Ban Nha mà!

- Tuyệt quá! - Hạ xúc động - Từ lúc thất tình đến giờ em đã kịp thăm vài nước, nhưng ở đây mới đậm chất vùng Địa Trung Hải...

- Chưa chi thấy máu em nóng rồi! - John chỉ đôi gò má đỏ bừng của Hạ - Muốn đấu bò tốt không? Hay là cùng tôi nhảy điệu Flamenco?

Từ cái sân vuông Reial yên tĩnh, John và Hạ rẽ ra con đường Ramblas náo nhiệt. Những anh chàng Tây Ban Nha rám nắng, tóc đen, mắt nâu duyên dáng làm Hạ ngoái đầu nhìn, suýt vấp vào quầy bán tranh của ông họa sĩ già hút tẩu.

- Em mê bọn con trai ở đây à? - John vuốt những vón tóc màu sáng của mình - Họ thấp bé quá!

- Như thế mới xứng với em! - Hạ cười ngược nhìn John từ trên xuống, ước lượng - Cao xấp xỉ một thước chín như anh thì....em ngại đi gần quá!

Hai người tiếp tục đi dọc theo con đường đẹp nhất Barcelona, dòng người từ các hẻm nhỏ cũng lần lượt đổ ra Ramblas. Những nhóm nghệ sĩ đường phố đang biểu diễn bên cạnh những quầy bán hàng lưu niệm rộn rã. John kéo Hạ dừng lại xem màn phóng dao. Cô gái đứng làm bia có vẻ mặt rất sắc sảo, lạnh lùng mỉm cười chờ đợi từng đợt dao cắm phập vào sát khuôn mặt mịn màng của mình. Màn biểu diễn kết thúc, cô gái cười có vẻ ranh mãnh, mặt cô giãn ra, đặc ý. John vỗ tay, anh cúi xuống thì thầm vào tay Hạ: "Cô ta làm tôi nhớ vợ cũ!". Chưa kịp phản ứng, Hạ lại được John kéo tay đến xem đôi trai gái nhảy điệu Flamenco. Cô vũ nữ mặc chiếc váy may nhiều tầng, độn nhiều lớp, màu sắc sặc sỡ, vui mắt. Một tay cầm góc váy, tay kia xòe chiếc quạt, cô uốn lượn thân người điệu nghệ, bước chân nhịp xuống hè đường nghe vui tai. Anh bạn trai cùng cô phối hợp thật uyển chuyển. Trông cả hai đều say sưa, ánh mắt lên niềm đam mê, họ chẳng để ý đến điều gì ngoài những nốt nhạc sôi động.

- Em thấy cô vũ nữ này so với cô bị phóng dao hồi nãy ai đẹp hơn?

- Cô này! Sống động, lại có tài, trông cô hạnh phúc quá!

- Tóc cô ta cũng màu đen giống em nè - John đột nhiên đưa tay vuốt nhẹ vào mái tóc dài của Hạ - Đẹp quá!

Chiều tà, mặt trời chói chang dịu đi. Một cơn gió từ bến cảng thổi nhẹ đến. John và Hạ lạc vào hẻm cụt không tên, một nhà thờ nhỏ nằm chặn cuối lối đi. Khách vắng lai không còn ai. Dưới những bậc thang, một nghệ sĩ guitar đang mài miết trái lòng trên những phím đàn. Mái tóc đen chớm ngả màu, mắt khép hờ, ông không màng đến thế giới xung quanh. John bỏ nhẹ vào thùng đàn nằm dưới chân người nghệ sĩ vài tờ bạc. Năng đã tắt bên thềm giáo đường...

Hạ quay về khách sạn tắm rửa, cô thoa chút son và dặm ít phấn hồng. John đã ra nhà hàng cùng năm trong "cái sân vuông" đứng xếp hàng. Người quản lý khách sạn giới thiệu nhà hàng đó nổi tiếng rất ngon, dù chưa mở cửa, khách du lịch đã kiên nhẫn làm một cái đuôi dài ngoằng chờ đợi. Hạ dễ dàng nhận ra cái dáng cao gầy, cô đơn của John trong hàng người. Anh đứng một mình, nhìn thẳng về phía trước, yên lặng. Những thực khách khác ít nhiều cũng bồn chồn, loay hoay, chốc chốc chồm người nhìn vào cửa tiệm.

- Vẫn chưa được vào sao? - Hạ đến nhẹ nhàng bên John - Có cần vất vả vì một bữa ăn hay không?

- Sửa soạn xong rồi à? - John mừng rỡ - Tôi xếp hàng này giờ còn chưa rên. Ừ thì phải biết chờ đợi thì mới thấy cuộc đời này có ý nghĩa chứ!

Cửa nhà hàng đột nhiên mở ra, một cô phục vụ đưa tay mời từng người vào. John nhìn Hạ cười ngụ ý: "Biết chờ đợi một cách chân thành bao giờ cũng được đền đáp!". Bữa ăn tối đầu tiên của hai người, John nói anh xin phép được mời Hạ. Cô vui vẻ đồng ý: "Không chỉ tối nay, mà bất cứ khi

nào anh muốn trả tiền thay em cũng được!". John cười, lắc nhẹ đầu: "Sẵn lòng!".

Và anh giữ lời hứa trong suốt những ngày tiếp theo và hai người cùng tham quan Barcelona rực nắng. Hạ hồn nhiên theo John lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm. Cô thích chí nhìn phụ nữ phơi phóng đồ ra ban công, trẻ em xách xô nước thải ra đường đổ, những bà già ngồi ở bậc thềm hút tẩu. Cô khoe chưa bao giờ mình vui như bây giờ. Theo truyền thống ở Việt Nam dành cho con gái, từ nhỏ Hạ đã bị gia đình quản lý rất chặt. Làm bất cứ điều gì không ổn đều bị hăm dọa "Coi chừng ế chồng!". Giờ cô thấy cuộc sống độc thân là hạnh phúc, được tự do đi đó, đi đây, giao du với những ai mình thích, làm những gì mình cần. John lại bật cười mỗi khi nghe Hạ kể. Anh nói có tuổi như anh, bị vợ hất cẳng mới thấm thía cô đơn. John vẫn thường nhắc về người vợ cũ, lòng phiền muộn. Anh nói không còn yêu cô ấy, nhưng vết thương cô ấy gây ra thật khó lành. Hạ hỏi: "Anh còn khả năng yêu người khác không? Nếu còn thì tìm ai đó yêu đi, lần này cẩn thận hơn đừng để bị lợi dụng!". Dặn dò xong bất chợt cô đỏ mặt. John ngơ ngác "Chuyện gì vậy?". Hạ thẹn thùng: "Mấy ngày nay để anh trả tiền cho em như vậy, anh có nghĩ em lợi dụng?". John lại bật cười. Anh cười rất lâu, rất hào hứng, mãi khi mặt Hạ chuyển dần sang tái John mới thốt nên lời: "Nếu cô vợ cũ tôi ngay từ đầu biết lợi dụng lộ liễu như em thì tôi đã không sập bẫy!". Anh kéo tay Hạ đi tiếp, tìm đường đến nhà thờ trú danh Sadrada Familia.

Ngôi nhà thờ cổ có lối kiến trúc độc nhất vô nhị thật kì lạ. Hạ có cảm tưởng một cơn mưa xi-măng đã nhè nhẹ lướt qua, làm những giọt nước vừa kịp rơi xuống tòa tháp thì ngưng đọng lại. John bấm rất nhiều hình, anh nói chuyển đi sang châu Âu lần này làm thức tỉnh máu nhiếp ảnh trong anh. Đã nhiều năm qua mãi mê với chức biên tập, với quyền lực quản lý và những mối quan hệ tính toán, anh đã xếp xó những bộ máy ảnh của mình.

- Nhà thờ này do kiến trúc sư Antonio Gaudí xây năm 1884 - Hạ khoát tay giải thích.

- Sao em biết hay vậy? Nói đại phải không? - John hồ nghi - Trước khi đến đây em còn tự hỏi nhà thờ có gì đặc biệt mà khách du lịch kéo nhau đi thăm nhiều quá.

- Không tin thì anh tìm bảng hướng dẫn đọc đi. Nếu đúng, ngày mai anh trả tiền mua vé vào coi đấu bò tốt.

John đã thua. Anh thắc mắc suốt ngày hôm đó. Sáng hôm sau, khi cùng John vào đấu trường Plaza De Toros Monumental, lúc chờ trận đấu diễn ra, Hạ bật mí: "Lúc anh loay hoay mê chụp hình quá, em đã kịp liếc mắt vào tấm bảng nhỏ treo gần đó". John gầm lên, lao đầu vào Hạ đòi làm con bò tốt húc chết kẻ lừa dối. Giọng cười trong trẻo của kẻ lừa dối và tiếng gầm của con bò tốt hung tợn kia bị khán giả lâu bầu phản đối: "Ồn quá, không nghe được lời giới thiệu!". Tối đó hai người đi xem biểu diễn Flamenco với những diễn viên chính qui trong nhà hát. Ngoài vũ điệu truyền thống như đã xem trên đường Ramblas, Hạ say sưa giải thích cho John từng thể loại: "Đây là lúc mới sáng chế Flamenco, tức là vào thế kỷ 18, còn đây là lúc vũ điệu được phát triển ra bằng cách pha trộn giữa âm nhạc réo rắt của Ả Rập, hoang dã của Bohémien, phóng khoáng của người da đen và sang trọng của châu Âu. Còn đây là Flamenco của những năm sáu mươi, khi đó thế giới biết đến như một vũ điệu truyền thống Tây Ban Nha. Còn Flamenco hiện đại ngày nay được pha trộn giữa nhạc dân gian Ả Rập và cả Rock của Mỹ". John cố đừng để mắc lừa cô bạn đồng hành láu lỉnh. Làm cách nào cô có thể phô trương kiến thức về Flamenco khi hôm đầu tiên đứng xem trên đường Ramblas cô không nêu được ý gì?

- Lần này thì sao? Trong lúc tôi mua vé em nhanh mắt liếc chỗ nào rồi phải không?

- Nếu anh chịu tối mai dẫn em đi vũ trường nhảy Salsa thì em giải thích cho! - Hạ ra giá - Dù sao cũng là ngày cuối ở Barcelona mà.

John gật đầu. Hạ nói hôm qua lúc vô Café Internet xem e-mail cô đã tranh thủ lên mạng đọc sơ về Flamenco. Đơn giản có thể. John dậm chân than: "Đọc sơ thôi sao? Trí nhớ tốt vậy!"...

Hạ mở cửa bước ra ban công ngắm "cái sân vuông". Bảy giờ, mặt trời đã chiếu chói chang khắp thành phố. Những cửa hiệu trong sân đã lục tục mở cửa. Hạ ngoắc tay hỏi John. Cô nói khác với những nước phía Bắc như Pháp, Bỉ hay Hà Lan vì trời nóng, người Tây Ban Nha cũng ngủ trưa như người Việt Nam. John cười: "Sao mấy hôm nay đi chơi chung với em không thấy em ngủ trưa?". Hạ thành thật: "Vì đi với anh vui quá, tranh thủ được phút nào hay phút ấy!". Mãi đưa mắt nhìn về phía tượng Christophe Columbus đặt trên tháp kỷ niệm nơi ông tìm ra châu Mỹ, Hạ không để ý John chột sững người. Anh trầm tư bên cô nhí nhảnh đi ra bến cảng. Những con hải âu trắng dạn dĩ đậu hẳn xuống chỗ có người ngồi. Những cặp tình nhân trẻ hồn nhiên nằm biếng nhác bên nhau nghe sóng vỗ. John hỏi ở Việt Nam chắc không có cảnh này. Hạ lắc đầu. Anh hỏi cô đã quên người yêu ở bên Bỉ thật rồi sao. Hạ nhè nhẹ gật đầu. Cô nói triết lý phương Đông luôn cho rằng trong rủi có may. Cần phải cảm ơn mối tình đó. Cô đã được lần đầu xuất ngoại, được đi qua nhiều nước và hiểu ra còn nhiều bạn bè quan tâm đến mình. Nhỏ Chi ở Marseille đã mua vé cho Hạ đi Barcelona là một ví dụ.

- Và...được quen biết với anh - Hạ nhỏ nhẹ - Cảm ơn John!

John không bật cười như những lần nghe Hạ tâm sự nữa. Chiều đã tàn, hai người tìm đường đi thăm Font Magico. John hỏi Hạ có thể cho anh biết thông tin về tháp nhạc nước có tên là Kỳ Diệu này. Hạ cười: "Em chưa kịp liếc sơ trên Internet". Người ta tụ tập rất đông chờ xem nhạc nước. Khi sự chờ đợi của mọi người lên đến cao điểm, đột nhiên giọng ca khỏe khoắn của Whitney Houston vang lên lạnh lốt. Và kìa, bồn nước có đường kính

chừng 10 mét với những tầng tháp nước cao liên tục được phun lên nhiều hình dáng, màu sắc theo nhịp điệu của bài hát I will always love you. Mọi người vỗ tay xúc động. Một đôi trai gái trong bộ đồ cưới nắm tay nhau cùng người thợ nhiếp ảnh đến trước tháp nhạc nước lúc này trông như một chiếc bánh kem khổng lồ liên tục thay đổi kiểu. Trong đám đông có người kêu to: "Hôn nhau đi! Hôn nhau đi!". Hạ cũng háo hức hô theo. Cô dâu và chú rể vẫy tay chào mọi người rồi hôn nhau, thắm thiết, hồn nhiên trong tiếng vỗ tay của khán giả. John mỉm cười với Hạ, môi mấp máy hát theo Whitney Houston: "I always, I always love you!..."

Xe đã về đến thành phố cảng Marseille, John nhìn Hạ, đã đến lúc...

- Chuyển đi của tụi mình coi như thành công tốt đẹp phải không? - John cười, ra vẻ giễu cợt - Một tuần dài mà mình không bị đạo chích trứ danh của Barcelona sờ bóp.

- Em thích được sống trong bầu không khí thân thiện, nhiệt tình, yêu lễ hội của người ở đây. Anh về lại Úc vẫn tiếp tục làm biên tập viên chứ? Nhớ rút kinh nghiệm đừng nhận thực tập nữa nữa nhé! - Hạ cười, nhú mũi - Còn em, phải đối mặt với nạn thất nghiệp rồi.

- Tôi tin em sẽ tìm được việc làm tốt - John nắm tay Hạ và mỉm cười, nháy mắt - Một cô gái lém lỉnh và yêu đời như em...Em cho tôi nhiều bất ngờ lắm, "Mùa Hè" của tôi.

- Cảm ơn John - Hạ nhìn vào mắt anh - Một ngày nào đó đến Việt Nam, em sẽ cho anh nhiều bất ngờ hơn.

Xe vào bến lúc gần hai giờ khuya. Hạ thoáng thấy bóng Chi trong tốp người đứng đón thân nhân. John vẫy taxi rồi quay lại tìm Hạ. Hôn đôi bàn tay cô, anh nói mình sẽ nhớ mãi nụ cười lạc quan của người bạn đồng hành. Đèn đường hắt thứ ánh sáng trắng tái kỳ quặc làm mặt ai trông cũng thất

thần. Hành khách lặng lẽ ra về sau chuyến đi dài. Phút chốc bến xe lại trở nên vắng lặng.

o O o

Sài Gòn vừa trải qua một cơn mưa rào, thoáng đã thấy nắng ửng lên e ấp. Hạ đưa tay đẩy cánh cửa gỗ màu xám khép hờ. Cô vừa nhận được e-mail John xin phép cho đăng tấm hình chụp Hạ bên bờ biển Địa Trung Hải ở bến cảng Barcelona. Anh nói cách đây hai tuần có một nhóm sinh viên báo chí xin thực tập, nhớ lời khuyên, anh định không nhận hai nữ sinh. "Nhưng sau chuyến đi châu Âu, tôi không dễ dụ nữa. Không còn "kẻ lừa dối" nào bắt tôi phải trả tiền lung tung".

Hạ nhận được giấy báo trúng tuyển của một công ty đa quốc gia cho chức vụ "PR Manager" cùng lúc với cuốn tạp chí gửi từ Adelaide. Bìa báo đăng hình một cô gái có nụ cười tươi thắm yêu đời và mái tóc đen tung bay trong làn gió biển, những con hải âu trắng lượn bay chung quanh. Xa xa đường chân trời, những cánh buồm xanh thấp thoáng...

1-2003

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Nỗi Nhớ Bayon

Xe dừng lại Trảng Bàng cho mọi người ăn sáng. Giờ thì anh hướng dẫn mới có dịp giới thiệu các thành viên trong đoàn với nhau: hai cặp mới đi hưởng tuần trăng mật, một Việt kiều Thụy Sĩ chừng ba mươi tuổi tên Lam, một Việt kiều Đức đã nghỉ hưu, và cuối cùng là Thế Sao.

- Tên em nghe hay như một câu hỏi không cần lời đáp - Lam làm quen - Thế Sao?

- Còn tên anh gợi nhớ quê nhà xa với khói lam chiều - Sao chun mũi nhận xét.

Mọi người cười ồ, cảm thấy thoải mái vì đoàn gồm toàn người dễ thương. Không khí càng thêm thân thiện khi Lam mời mọi người dùng chocolate Thụy Sĩ. Anh cao dong dỏng, vẻ thư sinh với chiếc sơ mi ngắn tay màu vàng chanh thật nhã, mắt đeo kính trông thông minh với nụ cười hóm hỉnh. Sao ngồi sát bên anh, thấy những ngón tay thon trắng trẻo chưa bị chiếc nhẫn nào ràng buộc. Cô cười thầm, xấu hổ nhớ lời bà thầy bói phán: "Cô sẽ gặp hôn nhân bất ngờ, với một người khác xứ sở. Tóm lại là Việt kiều hay ngoại kiều!".

Lam thân thiện:

- Sao còn đi học hay ra trường rồi?

- Anh muốn hỏi tuổi em chứ gì? - Sao nheo mắt đề phòng

- Chỉ để hiểu hơn về bạn đồng hành - Lam nhìn Sao dịu dàng.

Sao đột nhiên thành thật trước mắt anh:

- Em già rồi, hai mươi sáu tuổi.

Lam dịu dàng cười:

- Tự em khai đó nghe. Vẫn còn trẻ lắm so với anh và so với cả đoàn này. Thế mà đã một mình đi du lịch, hay lắm!

Sao cười nhún vai vẻ kiêu hãnh, chẳng rào trước đón sau kể mình làm việc trong bộ phận ngoại giao của một công ty đa quốc gia nên đã có dịp đi khá nhiều nước. Thậm chí thành phố nơi Lam ở bên Thụy Sĩ có thể cô cũng đã đặt chân đến.

- Thế sao? - Lam trêu, nhìn cô thú vị - Anh ở Berne, vùng nói tiếng Đức.

Sao bẽn lẽn thú nhận cô chưa đến, anh cười:

- Vậy thì để anh kể em nghe về thành phố này và hy vọng đón tiếp em một ngày gần đây...

Lúc xe dừng lại làm thủ tục qua cửa khẩu, Sao đã thấy gần gũi với Lam thật nhiều. Cô kịp biết anh là kỹ sư tin học, xa quê hương đã mười tám năm. Qua biên giới đoàn đổi xe, anh trưởng đoàn giới thiệu tài xế người Campuchia và một hướng dẫn phụ là Việt kiều Campuchia tên Gia. Gia chào mọi người với nụ cười rám nắng khỏe mạnh rồi nhiệt tình phụ chất hành lý lên xe mới. Lam có vẻ rất cảm tình với Gia nên đề nghị anh ngồi chung băng ghế. Sao hỏi anh ở Campuchia lâu chưa. Anh nói mình sinh ra và lớn lên tại Phnom Penh, đôi lần qua Sài Gòn theo lời mời của khách nhưng lúc nào cũng thấy xa lạ.

- Sao vậy - Lam hỏi.

- Tại nhiều khi khách mời "qua Sài Gòn ở nhà tui, tui dẫn đi chơi", họ mời lời ai dè em đi thiệt - Gia trả lời với cái giọng thật thà làm mọi người bật cười - Qua đến nơi họ không nhiệt tình lắm. Dẫn đi hồ Con Rùa, siêu thị, tượng Bác. Rồi xong!

Lam tiếp tục hỏi:

- Em làm hướng dẫn du lịch lâu chưa?

- Cũng mới. Tại dân Việt mình chưa mặn nồng lắm với Campuchia. Có tiền đi Mỹ đi Tây chứ đâu ai du lịch qua xứ này? Từ hồi có phim Bí mật ngôi mộ cổ, thấy đẹp, khách mới tò mò đi thử. Mà cũng ít khách, như đoàn này chỉ có bảy người. Em có nghề khác, thỉnh thoảng mới làm hướng dẫn để được gặp người Việt bên nước sang.

Từ lúc có Gia lên xe, đoàn tỉnh ngủ. Trong cách kể chuyện dường như quá thật thà của anh lại có chứa duyên ngầm. Gia nói gia đình có khách sạn mini tại Phnom Penh, anh sáng làm giám đốc tối làm bảo vệ, nếu cần kiêm luôn dọn phòng và thường xuyên đóng vai khuân vác. Mọi người thay phiên nhau hỏi đủ thứ chuyện, từ chiến tranh, chủ nghĩa diệt chủng của Pôn Pốt, đến tình hình cuộc sống dân thường ngày nay. Gia cứ thế lần lượt trả lời một cách mộc mạc làm cả đoàn thoải mái cười thú vị.

Sáng hôm sau đoàn đi tham quan quần thể những ngôi đền cổ trong khu vực Angkor. Sao lân la bên Lam nhưng anh quá say mê vuốt ve từng phiến đá, trầm trồ những vết chạm khắc và bỏ hết tâm trí vào chiếc máy quay phim. Lẽ ra Sao cũng làm như anh vì cô thật sự yêu kiến trúc và hội họa, tiếc rằng những phiến đá chạm trổ dù có công phu đến đâu cũng không thu hút cô bằng một người đàn ông lịch lãm. Xung quanh ai nấy đều có đôi có cặp, Sao thấy mình lẻ loi.

Gia đột nhiên đến bên Sao: "Hình như em không vui?". Rồi không chờ cô trả lời, anh kéo tay cô về hướng khác nhiệt tình giới thiệu những bức tượng

Bayon có khuôn mặt cười tự tại, bất chấp những thăng trầm của cuộc đời. Sao nhận ra Gia không phải là loại người chỉ biết trả lời những câu hỏi của người khác. Anh hồn nhiên nói sáng nay nhận ra Sao không phải là người yêu của Lam, tự nhiên thấy cô đẹp hẳn ra. Sao bật cười, thấy an ủi phần nào. Lúc cần lên những ngôi đền cao khá dốc với những bậc thang nhỏ hẹp rất khó leo, Gia đề nghị "Anh phụ cho!" rồi vô tư nắm tay cô kéo lên. Xung quanh, những cặp vợ chồng trong đoàn cũng đang dìu nhau. Lam đã một mình lên đến nơi, đứng lia máy quay phim khắp phía. Sao cố không đưa mắt tìm Lam nữa, cô vờ bận rộn nhìn ngắm nơi được xem là kỳ quan thế giới và mặc nhiên xem Gia như người chụp ảnh riêng cho mình.

Buổi tối đoàn dự tiệc và xem ca múa cung đình. Thấy Lam không còn bận bịu với máy quay phim, Gia hỏi:

- Anh không thích con gái Miên sao? Thường khách hay quay phim họ lắm!

Lam nhún vai cười:

- Anh thích cảnh Ankor hơn. Còn Gia? Sống ở đây từ nhỏ đến lớn, chắc rồi cũng lấy vợ Campuchia?

- Em không thích con gái Miên - Gia thật thà - Họ hay xài mỹ phẩm, trét kem dày ơ là dày, đứng gần có mùi thơm nồng mệt lỗ mũi.

Mọi người bật cười vì sự tả thực của Gia nhưng anh không quan tâm, khẳng định chắc nịch:

- Em thích con gái Việt. Đẹp tự nhiên, da trắng và thơm lắm!

- Vậy Gia có hay tán tỉnh mấy cô khách du lịch từ Việt Nam qua không? - Lam cười hỏi, mắt kín đáo nhìn Sao.

- Ít lắm! Đa số đều đi với chồng hay người yêu, còn mấy người đi lẻ như Sao cũng khó quen - Gia nêu đích danh Sao làm mọi người nhìn cô cười - Gặp có mấy ngày, chưa kịp tìm hiểu thì đã xa nhau rồi.

Lam không tha:

- Vậy đành chịu thua à?

- Thì mình chân thành - Gia vẫn tự nhiên tâm sự giữa bàn tiệc - còn phải xem thái độ người ta, rồi do cơ duyên nữa!

Sao lúc này mới lên tiếng:

- Nhưng nếu già rồi mà vẫn chưa có người yêu Việt thì anh có cưới con gái Miên không?

- Không biết nữa! - Gia cười, có vẻ gì vừa vô tư, vừa buồn bã - Hy vọng không đến nỗi.

Làm việc trong môi trường ngoại giao, Sao đã quen với những câu nói lịch sự, những quan hệ xã giao, những ứng xử chừng mực. Vẻ mộc mạc và lối suy nghĩ đơn giản của Gia làm cô thấy lạ. Sao ngắm lại Gia, một thanh niên sinh ra và lớn lên không trên đất nước mình. Anh cũng chẳng sống tại một nước tiên tiến giàu có ở phương Tây để thỉnh thoảng về Việt Nam huyênh hoang. Gia có một vẻ nam tính làm an lòng người với làn da rám nắng, đôi vai rộng, vòng ngực nở, chiếc mũi cao và đôi mắt hiền từ. Lúc vào thang máy chỉ còn hai người, Lam nhìn Sao nhẹ nhàng: "Gia dễ thương, phải không em?". Sao không đáp, cô gật đầu ra vẻ đồng tình rồi bỏ về phòng mình.

Đoàn rời Siem Riệp về Phnom Penh trên chiếc tàu cao tốc tại Biển Hồ. Gia giúp Sao lên mũi thuyền ngắm dòng Tonlé Sap. Cô để mặc Lam chĩa máy quay về phía mình và Gia rồi cười ngụ ý với mọi người trong đoàn. Ai cũng có thể thoải mái trêu chọc Gia với Sao. Cô không phản đối, chỉ khó

chịu mỗi khi Lam hòa theo. Buổi tối, chương trình tự do, Lam thân thiện đề nghị Gia về nhà lấy xe Honda chở anh và Sao dạo phố. Sao lọt thỏm giữa Gia cầm tay lái và Lam ngồi phía sau, nhìn "Phnom Penh by night" chẳng biết nên vui hay nên buồn. Và rồi cô đã buồn thật sự khi tối đó Lam gõ cửa phòng nói với cô: "Gia thật thà quá! Nó rất thích em. Nếu đó không phải là mẫu đàn ông của em, em nên tế nhị cho Gia biết. Đừng để Gia nuôi hy vọng!". Sao bực: "Em đâu hứa hẹn gì!". Lam nhìn thẳng vào mắt cô: "Anh biết, người như em, đi nhiều, gặp nhiều, Gia không hẳn là lý tưởng. Thì trân trọng nhau cái tình, em ạ!". Sao gật đầu, khép cửa phòng và đêm đó bị mất ngủ.

Đoàn chia tay Gia tại biên giới. Anh cười hiền lành: "Biết khó có dịp gặp lại, nhưng cứ hy vọng đi!". Mọi người đã trao đổi địa chỉ liên lạc, hứa hẹn thế nào cũng có ngày quay lại Campuchia. Lam đại diện toàn đoàn đứng dậy phát biểu: "Đất nước này chứa đựng nhiều điều kỳ diệu và một kỳ quan thế giới thật hùng vĩ. Thế mà có lẽ vì chúng ta ở quá gần nên không biết rằng ở sát bên ta là một nơi đáng được thăm viếng và trân trọng!". Phần Sao, cô chỉ biết nhìn Gia cười: "Cảm ơn anh nhiều lắm, mấy ngày nay làm thợ chụp hình cho em". Gia không trả lời, nhìn cô cười dịu dàng. Lam có vẻ chờ đợi Sao nói điều gì đó cụ thể hơn, anh đến vỗ vai Gia thân thiện: "Nói thiệt nha, vợ anh người Miên đó, đẹp lắm chứ đâu có xấu mà Gia chê con gái Miên dữ vậy! Tại kì này cô ấy không nghỉ phép được nên không đi cùng anh. Hè tới chắc chắn anh lại cùng sang Campuchia với bà xã". Mọi người ồ lên. Gia chưng hửng "Vậy hả?" rồi toét miệng cười không biết nói gì thêm. Người tài xế thúc hối anh lên xe cho kịp đoạn đường về Phnom Penh trước lúc trời tối. Sao đứng lại nhìn cái dáng to cao vững chãi của anh khuất trong xe rồi vội vã đuổi theo mọi người đã vào đồn hải quan khai báo nhập cảnh.

Đoạn đường còn lại về Sài Gòn vắng hẳn tiếng cười, mọi người gà gật mệt mỏi. Sao thấy thật vô lý nếu cô không tiếp tục trò chuyện cùng Lam. Nhưng khả năng ngoại giao không giúp gì được Sao trong lúc này, cô vờ

vùi mặt ngủ. Sao thấy "thù" mấy bà thầy bói, làm cô "hố" quá nặng. "Nhưng thật ra Gia cũng là Việt kiều đó chứ!". Cô bật cười chua chát với ý nghĩ này.

Sau chuyến đi, Gia gọi điện thoại cho Sao một lần nhắc những kỷ niệm của kỳ du lịch. Lam cũng gửi e-mail cho Sao kèm những tấm hình chung nhóm và bức chân dung Gia với lời nhận xét "trông như một bức tượng Bayon thư thái". Cô không liên lạc với Gia, cũng chẳng biết trả lời e-mail cho Lam thế nào. Thịnh thoảng nhớ lại chuyến tham quan sang đất nước Chùa Tháp, Sao bồi hồi tự hỏi Gia đã tìm thấy cho mình một cô gái Việt chưa hay đã bị Lam thuyết phục phụ nữ Miên cũng đẹp lắm? Dù gì tiêu chuẩn "con gái Việt da trắng" của anh vẫn quá đơn giản so với Sao. Càng tiến dần đến tuổi ba mươi cô càng thấy hy vọng tìm ra một nửa của mình, thật mong manh. Dẫu giao tiếp nhiều, cũng chỉ là những mối quan hệ xã hội với những cái bắt tay hờ hững, những ánh mắt mơ hồ và những lời nói đầu môi. Để rồi trong những đêm lẻ loi mất ngủ, Sao nhận ra vẻ mộc mạc chân thành của Gia thật đáng quý. Cá dướng người vững chãi và khuôn mặt hiền lành đó, giờ đã quá xa...

4-8-2004

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Những Đứa Con Của Dòng Mêkông

Mùa hè đã về trên bến cảng Marseille, nắng chói chang rót mật xuống mặt biển xanh thẫm làm náo nức những cánh hải âu trắng toát đang chao lượn. Nhiều lần đứng nhìn hoang hôn xuống cùng những chiếc tàu cập bến, Thomas như thấy lại bến sông nghèo quê nó, cũng có ánh nắng chiều óng ả, những con tàu trở về và tiếng í ới tìm nhau. Bến sông đó tên gì Thomas cũng không nhớ nữa, đã từ lâu rồi nó không được quay về vùng sông nước mênh mông mà mẹ nuôi hay gọi là Mekong. Để hội nhập, Thomas đã cố quên quá nhiều, quên cả cái tiếng mà người ta gọi là "mẹ đẻ" và cả cái tên chân chất ngoại hay gọi là "thằng Sâm". Bây giờ, đối với nó chỉ có một bà mẹ tóc nâu, màu mắt hạt dẻ và thích ghì chặt nó vào lòng.

- Thomas, về thôi - Mẹ nó gọi - Chúng ta còn phải đi mua chút quà cho gia đình Jouve nữa!

- Con không muốn gặp lại mấy đứa con gái ở đó! - Thomas lạnh lùng - Tốt nhất mẹ ăn tối với họ còn con đi chơi với Boris đây!

- Không được - Mẹ nó làm mặt nghiêm - Hôm nay có một cô bé sinh viên từ Việt Nam qua. Đây là dịp tốt nhất để chúng ta hỏi thăm về tình hình Việt Nam trước khi quyết định năm sau về nghỉ hè.

Thomas mong đợi ngày này đã quá lâu, ngày mẹ nuôi hứa sẽ dẫn nó về thăm Việt Nam sau đúng 10 năm ra đi. Thomas ngoan ngoãn leo lên xe, cẩn thận cài dây an toàn rồi hai mẹ con đến một cửa hàng chocolate. Ánh mặt trời tắt hẳn khi họ cho xe chạy vào cái sân rộng trồng nhiều hoa cúc vàng của gia đình Jouve ở ngoại ô Marseille. Đứa con gái mà Thomas ghét nhất chạy ra đón lấy hộp chocolate to tướng. Con nhỏ coi bộ đã cao hơn lần gặp

trước cả tất, chân nó dài ngút mắt trong chiếc đầm ngắn ngủn mùa hè. Công bằng mà nói Mélanie khá xinh đẹp nhưng Thomas không thích những cô gái chạy theo nó. Titi cũng đã đến bên Thomas cười duyên dáng "Chào anh Thomas!" rồi ôm cổ nó hôn thăm thiết. Con này mới mười bốn tuổi mà cũng nhỡ giò cao bằng Thomas rồi. Chị em tụi nó mỗi đứa một bên dắt tay Thomas vào nhà.

- Thomas đây sao? Thomas nhớ Thúy Vi không?

Một cô gái lạ mặt khác đang ngồi trên ghế sofa đứng dậy mỉm cười chào Thomas bằng thứ tiếng của những ngày còn ở Việt Nam. Nó vẫn hiểu ngôn ngữ này, nó chưa hẳn đã quên dù cố tình không dùng nữa. Mỗi khi gặp hai chị em Mélanie và Titi, những đứa trẻ xuất thân từ cô nhi viện xa mù nào đó ở Việt Nam, Thomas cũng thích nói tiếng Pháp. Bọn chúng muốn cha mẹ nuôi vui lòng và không muốn nhớ lại những tháng ngày cơ cực ở quê hương. Mélanie và Thomas được nhận nuôi cùng năm, khi Thomas lên chín còn Mélanie được bảy tuổi. Cha mẹ nuôi tụi nó gặp nhau ở tòa đại sứ Pháp để làm giấy tờ và họ kết thân cho đến bây giờ. Titi được sinh một năm sau đó, khi nó mới bốn tuổi nên con bé không bị những mặc cảm dằn vặt khổ sở như những đứa trẻ kia.

- Thomas ơi! - Cô gái tên Thúy Vi lại lên tiếng - Thomas nhớ mình không? Hồi đó trước khi sang Pháp mẹ Thomas có đến nhà mình ăn cơm trưa mà. Nhà ông bác sĩ đầu hơi hói đó!

- Chào cô - Thomas trả lời lạnh lùng bằng tiếng Pháp. - Tôi không nhớ gì cả!

- Thật sao? Nhưng Mélanie nhớ Thúy Vi lắm đó.

Thomas nhún vai không đáp. Mẹ nó chen vào giới thiệu lại: Thúy Vi lớn hơn nó hai tuổi, con ông bác sĩ trong bệnh viện nhi đã chữa cho nó trước

khi sang đây. Thúy Vi học giỏi nên được sang Pháp tham gia trại hè hai tháng. Hiện cô là sinh viên năm thứ hai Đại Học Y.

Thúy Vi tò mò:

- Thomas học đại học nào?

Mẹ nuôi Thomas giải thích:

- Thomas đang là học sinh trung học. Tuy tuổi thật là mười chín nhưng giấy tờ từ cô nhi viện lại không chính xác, sang đây bác khai thấp hơn ba tuổi để đi học cho kịp bạn kịp bè.

- Vậy hả? Sướng quá!

Thomas kinh ngạc nhìn Thúy Vi. Mỗi khi mẹ nó giải thích giấy tờ rắc rối từ cô nhi viện, tình trạng tuổi tác không bình thường và việc học trễ nải, ai cũng nhìn nó thương hại. Cô nàng con ông bác sĩ lại reo lên chúc mừng làm nó thấy lòng tự tôn được khuếch trương. Ăn tối xong, Thúy Vi và Thomas được phân công rửa chén, lúc đứng sát bên, Thomas vui mừng nhận ra cô nàng thấp hơn nó cả cái đầu. Đã từ lâu rồi nó không có được niềm hạnh phúc tìm ra một cô gái có chiều cao khiêm tốn hơn. Nó luôn ưa tụi Mélanie và Titi chẳng qua vì những đôi chân dài của tụi nó làm bản lĩnh đàn ông của Thomas thốn thức. Bọn con gái ham ăn phô mai và nốc sữa trong khi Thomas thì cật lực từ chối nên cuối cùng nó thường bị bạn bè trêu "cu lùn".

Khi người lớn đề nghị có chương trình đưa Thúy Vi thăm viếng vài nơi, Thomas hào hứng đồng ý ngày mai đánh xe chở Thúy Vi dạo chơi thành Marseille. Tiếc là Mélanie và Titi cũng đòi bám theo làm nó hơi cụt hứng. Hai đứa con gái lí lắc này không hiểu sao rất thích cái tính phớt đời của Thomas và luôn tìm dịp tán tỉnh nó. Nhiều lúc nó muốn nói thẳng "Trời ơi! Để tôi chủ động!" nhưng cuối cùng chỉ nhìn họ bằng cặp mắt lạnh lùng. Thế là bọn gái nhà Jouve càng mê nó như điên.

Buổi sáng trời thật trong, nắng vàng dịu và gió hây hây làm Thomas thấy yêu đời quá đỗi. Các cô gái chân dài mặc quần sọc vui vẻ còn Thúy Vi thì e ấp trong chiếc váy hoa nhẹ nhàng. Thomas rước ba cô gái xinh đẹp lên xe làm ông nhà bác Jouve chặt lưỡi hít hà: "Thằng này "đẻ bọc điều", một lúc ba nàng tiên!".

Marseille không làm Thúy Vi yêu thích, cô nói thành phố quá ồn ào và náo động. Cả nhóm quyết định lên ngọn đồi có Giáo đường "Notre Dame de la Garde" yên tĩnh để nhìn xuống biển. Hai cô gái chân dài thoắt cái đã bỏ xa Thúy Vi không quen đi bộ nên Thomas sung sướng chậm chậm sóng bước bên nàng. Và lần đầu tiên trong đời, nó tâm sự về xuất thân buồn tủi của một thằng nhỏ nhà quê bị bỏ quên trong cô nhi viện. Cha nó là một người nát rượu hay thích hành hạ người mẹ đáng thương đến mức một ngày kia bà qua đời sau một trận đòn tàn nhẫn. Rượu làm cha nó không còn tính người, ông bỏ ba đứa con vào bao bố cột lại thả xuống mương. Hai chị lớn chạy tìm bác hàng xóm mới cứu được bọn chúng. Bà ngoại nghèo đem năm anh em chúng nó về nuôi. Chẳng bao lâu biết mình kiệt sức bà đem các cháu vào cô nhi viện rồi mất sau đó vài tháng. Nó lại được tin cha đã chết đuối khi bơi sang sông trong tình trạng say mèm. Thế rồi một ngày kia mẹ nuôi xuất hiện. Đâu còn gì có thể níu kéo "thằng Sâm" đèo đẹt ở lại với Việt Nam. Nó vui sướng lẫn lo âu theo mẹ nuôi sang Pháp.

- Nhưng tôi vẫn nhớ quê xa - Thomas nắm tay Thúy Vi lắc mạnh - Tôi nhớ bến sông nhà mình. Tôi nhớ màu vàng của hoa diên điển vào mùa nước nổi. Hồi đó ngoại hay đổ bánh xèo bông diên điển cho tụi tôi ăn. Thúy Vi biết ăn món đó không?

Cô gái đến từ Việt Nam thú nhận nhẹ nhàng:

- Tôi chưa từng thấy bông diên điển! Tôi sống ở Sài Gòn mà!

Thomas nhìn cô ngờ ngàng. Thì ra Thúy Vi có hoàn cảnh gia đình khác xa thằng Sâm nhà quê. Nhưng nhìn cô tươi tắn thân thiện, Thomas thấy hai

đứa rất gần. Nó nói hè năm sau mẹ nuôi sẽ dẫn về Việt Nam nhưng nó hỏi hộp quá. Nhà nó ở đâu? Các chị em nó đã tan đàn xẻ nghé rồi. Không biết chuyển đi có gì thú vị hay chỉ làm vết thương kí ức xưa trở nên đau nhức?

Thúy Vi nhìn nó hỏi:

- Thomas có hạnh phúc với mẹ nuôi không? Có thích cuộc sống ở đây không?

Thomas tư lự:

- Mẹ thương tôi lắm! Nhưng dẫu sao tôi và mẹ cũng khác nhau nhiều quá. Giá tôi được mẹ nhận nuôi từ hồi hai tuổi như Titi, tôi sẽ thương mẹ biết bao.

Hai người đã lên đến đỉnh đồi, Mélanie và Titi nhìn họ kỳ lạ. Hẳn hai cô đã nhận ra Thomas có tình cảm đặc biệt với cô nàng đến từ Việt Nam. Thúy Vi vẫn rất tự nhiên và thân thiện bá vai Titi cùng nhìn ra biển. Mélanie chỉ cho Thúy Vi thấy hòn đảo xa, nơi bá tước Monte-Cristo trốn danh bị giam cầm rồi vượt ngục về đất liền trong tiểu thuyết của Alexandre Dumas. Bọn trẻ lại bàn nhau ngày mai đi tàu ra đảo. Viễn cảnh sẽ có một ngày pic-nic tuyệt vời làm Thúy Vi vỗ tay vui thích. Trông cô trẻ măng và hồn nhiên như cùng tuổi mười bốn với Titi. Thomas đỏ mặt nghĩ thầm: "Nàng xứng với mình lắm, đâu có ai biết nàng hơn mình hai tuổi!". Nó tìm dịp tách riêng nói chuyện với Thúy Vi và tha thiết đề nghị năm sau về Việt Nam được mời cô cùng thăm cùng quê nghèo bên sông Mekong.

Thúy Vi sẽ được thấy hoa điên điển vàng - Thomas hào hứng - Và tôi sẽ bắt cá nướng đất sét cho cô ăn. Mùa nước nổi vui lắm, cá nhiều vô cùng. Tôi còn biết nấu canh lục bình với hến. Ăn một lần cô sẽ thèm suốt đời đó!

- Vậy hả? - Thúy Vi hỏi lại, giọng lịch sự - Cảm ơn anh!

Mélanie chịu hết nỗi vẻ ân cần hiếm có Thomas dành riêng cho Thúy Vi, nó xấn đến hỏi thẳng: "Hai người to nhỏ gì đó?". Thomas nhún vai không thèm trả lời nhưng Thúy Vi đã mau mắn tiết lộ: "Thomas nói năm sau về Việt Nam sẽ cùng tôi về quê bên bờ sông Mêkông. Sẽ cho tôi ăn bông điên điển, cá nướng đất sét và lục bình, hihi...".

Mélanie la to:

- Gớm! Những thứ đó lúc nước lũ lên người ta không còn gì ăn mới phải nuốt!

- Cô... - Thomas nén giận, nó nghĩ sẽ không bao giờ tha thứ cho con nhỏ chối bỏ gốc gác này.

Đã gần cuối Đông, ngoài bến cảng Marseille gió thổi từng cơn cắt da. Những con hải âu trắng co ro chao lượn uể oải trong nền trời xám ngắt. Thúy Vi về Việt Nam từ cuối hè vẫn chưa liên lạc lại. Nhiều lúc nhìn hoàng hôn trên bến cảng, Thomas than thầm con gái sao khó hiểu rồi lê gót buồn thiu về nhà. Hôm nay Mélanie và Titi đến thăm mẹ nó bị bệnh, Thomas lấy hết can đảm bắt chuyện vu vơ rồi đột ngột vô đề: "Hai cô có nhận được e-mail của Thúy Vi không?". Titi hồn nhiên lắc đầu. Mélanie nhìn Thomas chằm chọc rồi giả bộ trò chuyện với mẹ nó: "Bác ơi, chị Thúy Vi con nhà giàu, sinh ra và lớn lên trong gia đình trí thức, bản thân chị ấy cũng là sinh viên Y khoa nên có vẻ kiêu kỳ! Con đòi làm mai mấy anh chàng Pháp hay Việt kiều cho chị ấy, vậy mà còn bị mắng "Vô duyên! Ai mà thèm!". Mẹ Thomas hiểu tâm sự thẳng con đen đúa và đèo đẹt của mình. Trong khi Mélanie lớn lên từng ngày, thoát xác và hạnh phúc với cuộc sống hiện đại ở châu Âu thì thằng bé Sâm dường như không dứt được những ký ức đau buồn. Bà biết thằng con trai đã cố gắng hòa nhập để làm mẹ vui lòng nhưng những hoài niệm về gia đình ruột thịt bên bến sông nghèo sẽ không thể nào phai. Bà nhìn bọn trẻ cùng chung xuất xứ nhưng giờ đã có những điểm khác nhau, cười hiền lành: "Học Y khoa nên chắc Thúy Vi bận quá. Nhưng cô ấy đã hứa hoàn thành một việc cho mẹ. Mẹ tin Thúy Vi không thất hứa đâu!".

Thomas đánh xe đưa Mélanie và Titi về nhà với thái độ lạnh lùng cố hữu. Cô chị càng ngày càng không chịu được vẻ trịch thượng của Thomas. Mélanie đột ngột lên tiếng: "Anh tưởng mình là ai? Anh không còn là Việt Nam nữa mà cũng chẳng bao giờ trở thành một người Pháp thật sự. So với Thúy Vi anh không xứng!". Titi hoảng hốt ra hiệu dừng lại nhưng đã quá muộn, chị nó tiếp tục gay gắt: "Ngay cả với tôi, người có cùng quá khứ cô nhi, anh cũng không xứng...". Thomas thẳng gập, xe đang nằm sát mép vực, dưới kia biển tối đen lạnh lùng bí hiểm.

Sau sự kiện "Thomas thiếu suy nghĩ lao xe xuống biển chết chùm cùng hai cô gái", gia đình Jouve giận dữ cắt đứt mọi quan hệ với nó. Thomas cũng thề không bao giờ nhìn mặt con nhỏ Mélanie xác láo. Thế nhưng hiện tại nó lại đang chở mẹ đến nhà Jouve cùng hộp chocolate to tướng như dạo mùa hè. "Con nhỏ xác láo" lại cười tươi roi rói chạy ra và Titi hôn nó thăm thiết như chưa từng tái xanh mặt mày mắng xối xả trên vực "Anh là đồ điên!".

Cả hai gia đình vừa nhận được những tấm thiệp chúc xuân in cành mai vàng rực rỡ cùng bánh chưng xanh và dưa hấu đỏ. Đã từ lâu bọn trẻ không được ai nhắc đến Tết cổ truyền với những niềm hân hoan chờ đón giao thừa. Năm nay cha mẹ nuôi quyết định tổ chức một tối đón năm mới của người Việt Nam. Thúy Vi gửi sang cho họ một cặp bánh chưng cùng lọ củ kiệu và gói mứt gừng. Chưa bao giờ mọi người cảm thấy Thomas hạnh phúc đến thế, Thúy Vi cuối cùng cũng đã giữ lời hứa với mẹ nó: tìm về cô nhi viện xưa để lần ra dấu vết những chị em ruột thịt của "thằng Sâm". Mélanie cũng có tin vui, bà nội vẫn còn sống và từng đến cô nhi viện hỏi thăm tin tức nó suốt mười năm qua.

Bọn trẻ lăng xăng đốt nhang mua từ chợ Tàu làm khói bay nghi ngút. Bọn chúng ôm hôn nhau và người lớn bắt đầu sụt sịt. Thomas đỏ mặt cười nắc nẻ "Tại khói!", Mélanie hỉ mũi đổ thừa "Củ kiệu nồng!", còn Titi áp tay vào má la thất thanh "Mứt gừng cay!" Cha mẹ cười vui sướng, cứ để bọn trẻ

che giấu nỗi xúc động, chỉ có trong lòng chúng hiểu được nước mắt đến từ
đâu!

12/2004

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Cơn Gió Mùa Xuân

Mùa đông, trời Paris xám xịt, mưa rào rơi rét mướt, những cơn gió từ phương Bắc thi thoảng lại thốc về làm Lệ run lấy bầy. Cô cố gắng tự động viên mình sắp đến nhà rồi bám chặt gót xuống nền vỉa hè trơn trượt. Chưa bao giờ Lệ thấy nhớ Việt Nam như lúc này. Đã đến nơi, Lệ vui mừng lên cầu thang chạy gấp đến phòng mình. Cô lục túi áo khoác tìm chìa khóa và sững sốt nhận ra nó đã biến mất rồi. Lệ thấy cuộc đời thật tồi tệ, cô ngồi bệt xuống sàn nhà rồi ôm mặt khóc như điên. " Này! Có chuyện gì à? - Một giọng nói vang lên - Cô có ổn không?".

Lệ ngẩng mặt nhìn lên, một anh chàng da trắng to lớn đến phải hơn một mét chín có bộ râu quai nón đang ái ngại nhìn cô. Lệ không biết anh ta, chắc là hàng xóm chung tầng lầu nhưng ở đây không ai chào hỏi nhau, không ai bắt chuyện làm quen và càng không có chút quan tâm nào.

Lệ nước nở:

- Tôi làm mất chìa khóa rồi! Giờ này làm sao gọi được thợ sửa khóa?

- Thôi vào phòng tôi nghỉ tạm đi, nếu cô không ngại! - người hàng xóm rụt rè đề nghị - Tôi tên Jean Marc.

- Cảm ơn anh, tôi mệt muốn chết rồi đây! - Lệ vui mừng đứng dậy theo người lạ vào phòng riêng.

Cô nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo khoác ướt sũng rồi lúng túng không biết phải thay đồ gì. Lúc này cô chỉ muốn lăn ra giường rồi thì mặc kệ sự đời ra sao thì ra, nên khi người hàng xóm đưa bộ pijama của anh ta ra, cô không ngần ngại vào phòng tắm thay vào rồi trở ra cười méo xệch vì bộ đồ quá

khô, dài liệt phệt. Có lẽ nhìn Lệ tái mét muốn xỉu đến nơi nên Jean Marc bảo cô lên giường anh ta nằm. Không quan tâm đến chủ nhà sẽ ngủ ở đâu và bản thân mình có an toàn không khi dám lên giường người lạ, Lệ ngoan ngoãn chui vào chăn rồi nhắm nghiền mắt lại. Trong cơn mê đầy mệt mỏi cô thấy mình đang về Sài Gòn, nắng vàng rực rỡ nhưng sao vẫn rét run như trời mùa đông Paris. "Cô gái! Cô gái! - Giọng Jean Marc vang lên- Cô ngồi dậy uống chút sữa nóng cho ấm. Có lẽ cô bị cảm lạnh rồi!".

Lệ tỉnh dậy, cô thấy quả thật mình đã ốm và người đàn ông có râu quai nón cùng ánh mắt dịu dàng lẫn lo âu ngồi nhìn cô với ly sữa bốc khói trên tay. Sau khi uống cạn ly sữa và nuốt những viên thuốc anh ta đưa Lệ vẫn thấy lạnh run không cách nào kèm được hai hàm răng va vào nhau lộp cộp. Jean Marc lại cho cô uống rượu mạnh, hy vọng cơ thể sẽ nóng dần lên.

- Cô bệnh nặng quá rồi, tôi gọi bác sĩ nhé!

- Thôi thôi, tôi không sao! - Lệ đã thấy tình người hơn, cô ngại chi phí cho bác sĩ đến

tận nhà sẽ tốn hết cả tháng lương làm thêm vất vả của mình

- Lúc này nếu có ai biết "cạo gió" tôi sẽ hết ớn lạnh.

- Cái gì?

Lệ bảo Jean Marc lục trong túi lấy chai dầu gió Kim nhỏ tẹo rồi lấy cán muỗng miết vào da lưng, cho đến khi nào thấy những lằn đỏ xuất hiện thì cô sẽ ấm dần lên.

Lệ thức dậy sau một giấc ngủ dài mệt mỏi. Cô nhìn đồng hồ rồi hốt hoảng nhận ra mình đã ngủ trọn mười hai tiếng đồng hồ. Chủ nhà chắc đã đi làm. Lệ tự động nấu nước, pha trà rồi mở tủ tìm mút phết vào bánh mì để trên bàn. Cô nghĩ hẳn Jean Marc đã đi mua bánh mì nóng vào sáng nay. Căn bếp nhỏ nhưng sạch sẽ và ngăn nắp cho thấy chủ nhà là người nghiêm túc

và giản dị. Lệ giờ mới có thời giờ nhìn khắp căn hộ ân nhân của mình. Anh ta có một dàn máy vi tính hiện đại với đầy đủ các thiết bị chuyên nghiệp. Căn phòng được bài trí hài hòa, đơn giản nhưng ấm cúng. Cô cảm thấy ngán ngẩm khi nghĩ đến căn phòng của mình thật bầy hầy, mất trật tự và lạnh lẽo làm sao.

Chuông đến thoại vang lên làm Lệ giật bản mình. Cô không dám bắt điện thoại và vì thế chuông cứ đổ từng hồi rồi tắt và cứ thế lại tiếp tục reo đến những ba lần. Khi chuông điện thoại không làm thần kinh Lệ căng thẳng nữa, cô leo lên giường tiếp tục ngủ thì cửa phòng đột ngột mở ra và Jean Marc lao vào như một tia chớp làm cô giật mình kinh hãi hét toáng lên.

- Tôi đây! Cô không sao chứ? Sao cô không bắt điện thoại? Tôi lo cho cô quá nên gọi về xem cô thế nào rồi!

- Anh lo cho tôi sao? - Lệ rưng rưng - Sao anh tốt với tôi quá!

- Bất cứ ai ở vào hoàn cảnh tôi cũng thế thôi - Jean Marc cười gãi đầu.

- Không đâu! Một năm nay ở Paris, tôi chẳng được ai quan tâm cả! - Lệ thút thít - Nếu biết có hàng xóm tốt bụng như vậy tôi đã làm quen lâu rồi. Anh là người tử tế nhất Paris! Tôi cảm ơn anh nhiều lắm!

Jean Marc cười hiền lành, mặt anh ta hồng lên vì thẹn. Lệ không để ý đến và đã kịp đề nghị tiếp: "Anh cho tôi ở lại đến chiều nhé! Giờ này mà ra đường tìm thợ sửa khóa chắc tôi lại ốm mất!".

Sau này cả hai gọi đùa sự kiện "mất chìa khóa" của Lệ là "trò bịp" của cô để tiếp cận đối phương. Thật ra chìa khóa không mất mà lọt vào lớp vải lót bên trong vì áo khoác của cô quá cũ kỹ. Khi ra về Lệ mới phát hiện ra chìa khóa kêu leng keng và nhận ra tối hôm trước do quá mất bình tĩnh cô đã không chịu tìm cho kỹ. Từ hôm đó, Lệ thường xuyên dọn dẹp phòng mình ngăn nắp và bài trí sống động hơn. Cô cũng chịu khó đi chợ nấu những món Việt Nam rồi mời Jean Marc cùng sang thưởng thức. Anh rất thích món ăn

Việt Nam và bảo cô dạy cho nấu. Hai người thường rủ nhau vào quận mười ba đi chợ tàu rồi cùng bày ra nấu nướng rất xôm tụ. Lệ thấy mình khỏe hơn, xinh ra và rất yêu đời. Cô cũng muốn "yêu người" nhưng dường như người còn hơi e dè. Jean Marc ba mươi ba tuổi, là kỹ sư vi tính, người vùng Bretagne lên Paris làm việc. Dù có bộ râu quai nón nhưng anh trông hiền lành, rụt rè và hay che giấu cảm xúc. Jean Marc rất gắn bó với gia đình nên cuối tuần hay quay về Bretagne thăm cha mẹ.

Những ngày đó Lệ thấy dài lê thê và rất ghét cảm giác cô đơn. Chiều chủ nhật nào anh quay lại Paris cô cũng vui mừng làm một buổi tiệc nhỏ rồi hai người cùng đi dạo công viên gần nhà. Có lần cô rụt rè đề nghị cùng về Bretagne với Jean Marc, bởi cô chưa được đến vùng này nhưng anh ngần ngại từ chối. Anh nói do khá lớn tuổi nên mọi người trong gia đình rất quan tâm đến việc có bạn gái và lập gia đình của mình. Nếu dẫn Lệ về mọi người có thể sẽ hiểu lầm. Cô buồn rầu nhận ra có thể sống độc thân là con đường anh chọn lựa như phần lớn giới trẻ ngày nay ở Pháp, cũng có thể Lệ chưa phải là "một nửa" của anh. Cô quyết định học hết bằng thạc sĩ sẽ về Việt Nam, cô không còn sức leo đến tiến sĩ làm gì. Như thế, chỉ còn sáu tháng nữa cô sẽ rời Paris, nơi cô luôn chán ghét dù nhiều người ao ước được một lần đến "kinh thành ánh sáng".

Khi Lệ thông báo với Jean Marc cô đã bỏ ý định học lên tiến sĩ và sẽ sớm về Việt Nam khi kết thúc khóa cao học, anh có vẻ buồn. Lệ cay đắng nghĩ anh cũng chỉ xem cô là một người bạn giữa chốn Paris lạnh lùng này. Đôi lần cô bắt gặp anh nhìn trộm mình với ánh mắt yêu thương và chỉ có thể. Lệ thường tự cười chế giễu mình trước kia cứ nghĩ Tây rất bạo dạn trong quan hệ yêu đương, họ sẽ lao vào nhau ngay trong những phút đầu mới quen rồi cùng nhau sống thử. Thế nhưng Jean Marc lại là người rất nghiêm túc, dù biết rằng cô đang trông chờ. Đôi khi thảo luận về vấn đề sống thử trước hôn nhân Jean Marc cho biết gia đình anh theo đạo Công giáo, bản thân anh cũng rất ngoan đạo và tin vào sự bền vững của hôn nhân nên không thích những cuộc phiêu lưu tình cảm như phần đông giới trẻ phương Tây ngày

nay. Sau mỗi buổi tối cùng ăn chung, họ hôn má chào nhau, chúc "ngủ ngon" rồi ai về phòng nấy.

Ngày về Việt Nam của Lệ đã rất gần, cô chuẩn bị thủ tục, mua vé máy bay, sắp xếp hành lý. Paris đã vào hè, những ngày đông rét mướt dạo mới quen Jean Marc đã lùi xa. Năng rục rở làm cây cỏ và hoa lá đua nở nhưng thật lạ kỳ, Lệ không thấy yêu mùa hè. Cô ước gì được sống trong cảnh giá buốt mùa đông để được một lần nữa cảm lạnh nằm trên chiếc giường ấm cúng của Jean Marc. Cô như thấy lại cảnh anh rục rề cạo gió trong mùi dầu bạc hà thơm dễ chịu. Buổi ăn tối cuối cùng của hai người, khi Lệ thú nhận điều này Jean Marc nhìn cô thật lạ:

- Cho đến bây giờ tôi vẫn rất thắc mắc. Em có thể giải thích rõ hơn về phương pháp làm

ấm người của em không?

- "Cạo gió" đó hả? - Lệ cười - Đó là cách cổ truyền của người Việt Nam. Khi cảm lạnh người ta cho rằng gió đã vào trong người nên phải tìm cách trục xuất gió ra. Dùng một đồ vật kim loại miết vào lưng cùng với dầu gió sẽ làm nóng người lên. Những làn đỏ càng đậm, gió càng được trục ra ngoài. Và thế là hết cảm lạnh!

- Thật sao? - Jean Marc nhìn Lệ ngỡ ngàng.

- Thật ra em cũng không tin gió nằm trong người, nhưng đó là cách em được mẹ làm từ khi còn rất nhỏ mỗi khi ớn lạnh.

- Lúc đó tôi thấy em rên lên, tôi sợ em đau nhưng em lại có vẻ rất thích thú.

- Thì càng đau càng thấy ấm người và cũng là một cách massage cơ bắp với dầu bạc hà.

- Thật sao? - Jean Marc lại nhìn Lệ ngỡ ngàng.

Lệ cười nắc nẻ vì vẻ mặt kỳ lạ của anh. Đúng là trò "cạo gió" rất quái dị với dân phương Tây. Jean Marc đột ngột nắm tay Lệ, mặt anh đỏ hồng lên rất xấu hổ.

- "Vậy mà từ bấy lâu nay tôi cứ nghĩ em bị chứng "bạo dâm" - Jean Marc không dám nhìn Lệ thú nhận.

- Cái gì?

- "Bạo dâm", tức là thích tình dục bạo lực. Có người như vậy đó, càng bị đau, bị chảy máu thì càng có khoái cảm. Họ bị cho là bệnh hoạn và có lối sống đáng lên án. Tôi thấy em bắt tôi làm cho em bị trầy lưng, em cứ bảo "Mạnh lên! Mạnh lên!". Lưng đầy vết đỏ mà còn xúc dầu nóng vào. Càng đau thì em càng rên lên như sung sướng lắm. Sau đó thỏa mãn rồi thì ngủ say như chết!

- Cái gì? Lệ quá bất ngờ - Anh... anh...

- Tôi xin lỗi - Jean Marc rất khổ sở - Tôi hiểu lắm...

Cuối cùng Lệ cười phá lên và nói, chúng ta hãy nhìn chuyện này theo nghĩa tích cực. Jean Marc có dịp hiểu thế nào là "cạo gió" của phong tục Việt Nam, còn cô biết rằng trên đời này có người thích khuynh hướng bạo lực trong tình dục. Như vậy cả hai đều được mở mắt. Tuy nhiên Lệ càng cười, Jean Marc càng tỏ vẻ đau khổ. Anh tự trách mình thiên cận, lại quá rụt rè, đa nghi mà không chịu hỏi. Lệ xua tay đẩy Jean Marc ra khỏi phòng "Thôi đừng nghĩ ngợi nữa! Anh về ngủ sớm đi! Sáng mai chở em ra chợ rồi chiều tối em ra sân bay!".

Hai người lại vào quán mười ba để đi chợ tàu. Lệ mua sẵn thật nhiều nguyên liệu để Jean Marc nấu món Việt Nam. Anh không ngăn lại, nhưng buồn rầu thú nhận cô đi rồi anh cũng không hứng thú nấu nướng gì nữa. Lệ

cười: "Thì anh cũng phải ăn để sống chứ!". Anh chép miệng: "Tôi sẽ trở lại với bánh mì và thịt nguội như trước kia. Càng nấu món Việt tôi càng nhớ em thêm!". Lệ cười nắc nẻ: "Đừng sến nữa ông ơi! Thôi anh cứ nấu đi, rồi lên mạng "chat" và qua webcam em sẽ thấy món anh làm, chúng ta sẽ cùng ăn qua mạng. Chỉ có điều không nghe được mùi nước mắm thôi! Kỹ sư vi tính như anh phải chế ra dụng cụ gì đó để truyền mùi hương qua mạng mới được!". Lệ càng đùa, Jean Marc càng trầm nã. Buổi tối trước khi chào nhau lần cuối ở sân bay, Jean Marc òa khóc như trẻ con hỏi: "Nước Mắt ơi! Em bỏ tôi đi thật sao?". Lệ không khóc, cô thấy vui vì anh còn nhớ có lần cô giải thích ý nghĩa tên cô là "nước mắt" nhưng cô chỉ thích cười, không hiểu sao lần đầu tiên gặp anh cô lại đang khóc nức nở, nhờ thế mới được anh cho vào nhà và từ đó quen nhau.

Lệ đã về với Sài Gòn, với nắng và sức nóng. Cô và Jean Marc chỉ thỉnh thoảng mới "chat" với nhau do múi giờ hai vùng Âu - Á quá chênh lệch, vì thế việc "ăn chung" qua mạng chưa bao giờ được thực hiện. Có lần Jean Marc báo tin anh bị cảm lạnh rất nặng. Lúc này Lệ mới nhận ra ở Paris đã cuối mùa đông mà ở đây vẫn luôn là nắng. Những ngày cận Tết trời vẫn nóng nên cô không thể hình dung "Đang 0 độ!" như Jean Marc báo tin. Thế rồi đột ngột Lệ nhận được điện thoại, Jean Marc bảo hãy ra phi trường rước anh, anh từ Paris bay sang Sài Gòn chỉ để được cô cạo gió. Lệ cười nắc nẻ trong điện thoại: "Sài Gòn đang chuẩn bị đón Xuân, sang đây tự nhiên anh hết bệnh mà chẳng cần em cạo gió đâu!".

Lúc Jean Marc xuất hiện, ôm ghì lấy Lệ và để bộ râu quai nón của mình cọ vào má cô, cô biết rằng từ đây không một hiểu lầm văn hóa nào có thể chia cách hai người.

12-2004

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Liège Của Những Người Yêu Nhau

Kim quay lại Liège vào đầu thu, khi những đợt gió lạnh tràn về làm lá vàng rơi, phủ đầy những con đường vắng lặng. Từ ga, cô đón chuyến xe bus số 48 thân quen chạy lên đồi Sart-Tilman, thăm trường đại học. Sinh viên tràn lên tíu tít nói cười, vài ba cô cậu vẽ mặt tư lự sau cặp kính cận, tay khư khư đóng sách dày. Kim như thấy lại mình của ba năm về trước: vô tư, yêu đời, âu lo việc thi cử và ôm ấp nhiều mộng đẹp. Xe càng chạy lên đồi, cảnh rừng vào thu càng hiện ra thân thuộc. Ngày đó, cũng vào tiết trời này, Kim cùng Lân quyết định đi xuyên rừng khám phá con đường mới. Cả hai nhiều háo hức kinh nghiệm nên cuối cùng lạc lối, chỉ còn biết khóc ròng nhìn màn đêm đang dần buông...

Kim xuống xe, vào khoa Kinh tế. Cô chậm rãi dạo loanh quanh tìm về kỉ niệm xưa. Chỉ như mới hôm qua với bạn rợn bài vở, giận dỗi với bạn bè, bực tức thầy cô... Và kia, chiếc ghế đá Lân hay ngồi chờ Kim, tan học cùng nhau về ký túc xá. Kim ngắt một bông hoa dại, ngó ngẩn cài lên tóc rồi buồn bã nhìn nơi giờ chẳng còn là của mình. Kim tìm đường sang khoa Kỹ thuật, lối mòn này cô đã đi nhiều lần, ngỡ vết chân kia như mới hôm qua. Ba năm, không quá lâu để mọi thứ bị xóa nhòa, nhưng chẳng thể sống lại giây phút cũ. Cô hồi hộp dừng bên bồn điện thoại, nhét một đồng xu rồi bấm số.

Lân gần như thét lên trong ống nghe: "Kim chờ ở đó!". Thì chờ, anh chờ cô bao năm, giờ chờ lại vài phút có là bao. Kim nghe lòng mình thanh thản, cô lại với tay ngắt một bông hoa gắn lên đầu.

- Kim! - Lân gọi từ xa

Kim nghĩ thế nào anh cũng lao vào ôm chầm lấy mình nhưng đột nhiên Lân sững người ngó cô lom com rồi vụt cười điên dại. Kim nhịp nhịp giày, hất cằm hơi thật phách:

- Sao vậy? Mừng quá hóa khùng hả?
- Kim khùng thì có!

Lân lôi Kim xềnh xệch đến bồn nước, ấn đầu cô soi xuống. Quả là một bà khùng với mớ hoa bách hợp trên tóc. Lân rút sạch hoa cho Kim, miệng làu bàu "Sến chi sến dữ". Lúc Kim lấy tay chải lại mái tóc dài của mình, miệng lỏn lẻn cười, anh vọt miệng đề nghị "Cho ôm một cái coi!" rồi không cần cho phép xấn đến kéo rịt Kim vào lòng. Đến lúc cả hai nghệt thở, tự xô nhau ra, Lân lại đòi "Le lưỡi ra cho hun một cái coi!". Kim điên tiết thụi một quả vào bụng anh thét lên: "Lời đề nghị khiếm nhã!".

Lân chở Kim xuống đồi, về nhà mình trên chiếc xe hơi bóng loáng. Cô cáu kỉnh: "Ai thèm đi xe hơi, thích đi bus hơn!". Anh nhún vai không trả lời, nhìn vào kính chiếu hậu nhếch miệng cười: "Vẫn chảnh như ngày nào!". Lân giờ đẹp trai hẳn ra, người đầy đặn, má trắng môi hồng đúng dân châu Âu và trông thật lịch sự với áo vét thắt cà-vạt. Kim nhìn xuống chân anh, khen giày đánh xi cẩn thận. Cô lại đưa tay vuốt tóc Lân, chắc lưỡi: "Tóc chải cái gì mà mượt quá!". Rồi Kim khịt mũi đánh hơi: "Nước hoa hiệu gì đây? Thật là lịch lãm!". Lân chịu đựng sự soi mói của Kim một cách rộng lượng, thấy cô quả là trẻ con. Điều mà xưa kia cô vẫn hay chê anh không thương tiếc "Đồ con nít!" làm anh quay quắt hỏi "Vậy thì làm sao? Làm sao để lớn lên trong mắt Kim?". Quả thật, Lân nhỏ hơn Kim hai tuổi nhưng bề ngoài nhìn anh già hơn cô đến vài năm. Anh va chạm nhiều, cuộc sống sớm vất vả. Còn Kim mãi là tiểu thư có khuôn mặt như trái táo căng mọng, lúc nào cũng khiêu khích người ta cắn hực một cái. Ba năm qua, Lân già đi còn Kim vẫn ở lại độ tuổi ngoài hai mươi của mình. Dường như thời gian không chạm được vào cô nàng đồng đánh từng làm Lân đau khổ, có lần muốn nhảy xuống sông La Meuse chết quách cho rồi. Khi anh viết thư thú nhận

điều này, Kim còn thách: "Chết đi! Vẫn còn bằng tiến sĩ chưa kịp lấy mà!". Giờ cái cô nàng quá quắt đó đang ngồi đây, trong chiếc xe hơi nhỏ hẹp chỉ cần Lân đưa tay sang là chạm đến. Thế nhưng anh có cảm giác sẽ chẳng bao giờ với nổi nàng.

- Công nhận dạo này Lân phong độ hẳn ra - Kim xoay người ngắm anh lộ liễu - Nhìn thèm dễ sợ!

- Vô duyên!

- Có "dê" được em nào chưa hay tối ngày lo học hoài? Đẹp trai lồ lộ thế này, về Việt Nam mấy em chịu sao nổi?

- Vô duyên!

- Đã cấm Lân lâu rồi, không bao giờ được nói Kim "vô duyên", nhớ chưa?

- Có duyên ghê! - Lân gật gù công nhận, vẻ mặt đều hết chỗ nói.

Kim bật cười khanh khách, cái giọng cười giòn tan như chưa biết đến những muộn phiền. Lân lắc đầu làm bộ chán nản:

- Con gái con đũa! Đúng là có duyên ghê!

- Vậy đó! Còn hơn Lân ngoài chuyện học ra chẳng hiểu đời là gì! - Kim nổi giận, cô có vẻ "thù" con đường học vấn dài ngoằng của anh.

Tối đó, khi Kim đòi anh làm spaghetti đãi cô, món ruột dễ làm nhất trần đời của anh, đột nhiên Lân xúc động muốn trào nước mắt: "Kim vẫn còn nhớ sao?". Vậy mà lúng túng thế nào, anh luộc mì ống chưa thật chín, bị cô cắn nhả: " Tâm hơ tâm hất! Sao có vợ được!". Ăn xong, Kim nhảy tót lên giường Lân ra lệnh "Rửa chén đi!" rồi nằm xem truyện tranh cười hích hích. Anh nhớ cảnh này quen thuộc lắm, thời đó Kim cũng "ngược đãi" anh thế

này, để rồi hối hận mời sang phòng mình nấu bún riêu xin lỗi. Húp hì hục đến tô thứ tư, Lân cười hề hề cầu tài: "Chê chi Lân con nít! Kim cũng con nít vậy! Hai đứa con nít chơi với nhau! Hai đứa con nít iu nhau! Hai đứa con nít cưới nhau!". Nghe đến đây, Kim mất bình tĩnh lấy muống gõ lên đầu anh, không đau nhưng tức. Thế là lại giận, Lân khoác áo, quàng khăn bỏ về lúc trời đang đổ tuyết trắng xóa...

Học xong Kim về nước, nơi có gia đình và bạn bè thân thiết đang ngóng đợi. Lân bực bội nghĩ mình bị bỏ rơi, anh ở lại tiếp tục học lên Thạc sĩ rồi làm trợ giảng, đợi đến khi bảo vệ xong luận án tiến sĩ sẽ trở thành giáo sư tại chính ngôi trường Đại học này. Anh vẫn tồn tại, thậm chí phát triển nghề nghiệp rất tốt mà không cần đến tình yêu của Kim. Hai "đứa con nít" nghĩ chơi nhau, không thư từ gì nữa. Và rồi thời gian trôi. Ở Việt Nam Kim có lẽ đã yêu ai đó, đã chuẩn bị lên xe hoa. Lân nghe bạn bè thông tin mơ hồ như thế. Vậy mà đột ngột Kim xuất hiện thế này, chẳng nói lý do, cứ khui hết kỷ niệm này đến kỷ niệm khác.

- Tối nay nhường Kim ngủ trên giường nhen! - Kim cười dịu dàng đề nghị - Lân trải nệm ngủ dưới sàn đi!

Lân phì cười:

- Sao tự nhiên hiền lành đến không ngờ vậy! Ở chơi với Lân lâu không?

- Hỏi chi?

- Nếu ở ít ngày thì nhường, còn ở suốt đời thì thôi!

Kim ngơ ngác:

- Thôi là sao?

- Lân không ngủ dưới sàn, lên giường nằm chung!

Nói xong điều này Lân chờ cô phản ứng ầm ĩ nhưng lạ thay Kim lại bảo: "Còn thói quen nghe nhạc Pháp không?". Anh mở nhạc, những bản tình ca của những năm sáu mươi lăm mạn và da diết buồn. Hai người dìu nhau điệu slow. Lân nghe hơi thở ấm áp của người con gái một thời trên vai. Cô khẽ hỏi "Còn yêu Kim không?" rồi không cần câu trả lời, tiếp: "Nhiều lúc nhớ Lân muốn chết!". Anh thật sự sẽ không bao giờ hiểu nổi cô, dường như cô luôn trêu ghẹo, làm cho người ta yêu, rồi lại chọc cho bị giận, vừa mới giảng hòa, lại tiếp tục gây chiến. Bạn bè khuyên lúc thấy Lân mệt mỏi: "Kim không yêu mày đâu, chẳng qua nó thương mày!". Yêu và thương, khác nhau ra sao, người chỉ biết học hành, chẳng mấy kinh nghiệm tình trường như Lân làm sao hiểu nổi?

Kim có vẻ mệt, nằm vật ra giường: "Mở nhạc Vũ Thành An đi". Lân nghe theo, những bản "Không tên" của những cuộc tình chẳng có tương lai làm anh khổ sở. Vậy mà Kim lại cười, tươi như thể hai người là một cặp vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật. Anh thành thật: "Nhiều lúc Lân mong Kim có ngày biết buồn. Vậy mà ba năm gặp lại vẫn tươi roi rói!". Kim lại cười, chủ động đề nghị "Hun Kim một cái coi!" Anh hôn lên đôi gò má căng tròn như trẻ thơ, thở dài bực tức: "Sao lúc nào cũng thơm như trái táo chín thế này. Ước gì Lân được nhìn thấy Kim héo úa!".

Buổi sáng lúc Lân thức dậy, Kim đã ra đi, để lại bức thư viết bằng giấy màu hồng trên gối. Dường như cô đã chuẩn bị tất cả trước khi đến Liège. Kim nói mình đang mang trong người một căn bệnh nan y, có thể sẽ chết, cũng có thể sẽ vượt qua. "Nếu còn sống, ba năm sau Kim lại tìm gặp Lân, để được nhìn Lân vẫn con nít như ngày nào. Nếu không... lẽ nào Kim đành chấp nhận kết cuộc của mình vô duyên như phim Hàn Quốc?".

Lân chạy vội ra ga cùng với dấu chấm hỏi của Kim. Anh đau đớn nhìn những chuyến tàu bỏ đi mọi ngả.

Lân không ở lại Liège dù ngày bảo vệ luận án tiến sĩ đến gần. Anh sẽ về Việt Nam làm việc. Lân nghĩ, một ngày nào đó, nếu Kim quay lại Liège

tìm, cô sẽ thất vọng nhận ra rằng mình không được chờ đợi. Và cứ để cho cô tức điên lên. Sao cứ bắt anh ở trong thế bị động, anh không đợi cô nữa. Anh sẽ đi tìm cô. Và đừng bắt anh nhìn cô tươi tắn, "Hãy cho Lân được hôn lên đôi má nếu có héo úa của Kim, hãy cho Lân được nhìn Kim mệt mỏi, và, cho anh làm người yêu không vô tình của em!".

Lân không ở lại Liège dù ngày bảo vệ luận án tiến sĩ đến gần. Anh sẽ về Việt Nam làm việc. Lân nghĩ, một ngày nào đó, nếu Kim quay lại Liège tìm, cô sẽ thất vọng nhận ra rằng mình không được chờ đợi. Và cứ để cho cô tức điên lên. Sao cứ bắt anh ở trong thế bị động, anh không đợi cô nữa. Anh sẽ đi tìm cô. Và đừng bắt anh nhìn cô tươi tắn, "Hãy cho Lân được hôn lên đôi má nếu có héo úa của Kim, hãy cho Lân được nhìn Kim mệt mỏi, và, cho anh làm người yêu không vô tình của em!".

Ngày Lân về, Liège đang cuối Đông. Những cơn gió cắt da làm cỏ cây héo úa. Lân tự hỏi sao anh có thể ở lại nơi chẳng phải nhà mình trong một khoảng thời gian dài đến thế? Sao anh có thể cô đơn đi về trên những con đường hun hút không biết mệt mỏi? Sao anh có thể nghe nhạc tình trong cảnh đơn độc mà không sợ lẻ loi? "Mình sẽ quay lại nơi này - Lân bồi hồi nghĩ - chỉ khi nào có Kim đồng hành!".

Rồi mùa Xuân cũng sẽ về, khi những cội hoa hạnh đào bung cánh rực rỡ và nắng ấm tràn về phủ vàng phố...

1-2005

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Nụ Hôn Ngược Chiều Thời Gian

Mùa hè năm đó nắng vàng ươm trong xanh và hoa nở khắp nơi thật rực rỡ. Nhân chuyến tu nghiệp ngắn hạn ở Paris, Lê về miền Nam, đến sống cùng gia đình Julien một tuần lễ. Từ nhà ga thành phố Saint Etienne đông đúc, Julien lái xe đưa Lê về nhà. Ngôi làng Saint Joseph nằm trên lưng chừng một ngọn núi, xe phải chạy qua những khúc quanh thật gắt làm Lê say xe rên lên đau khổ. Đến trước căn nhà bằng đá, cửa sổ chạm trổ cầu kỳ, những giỏ hoa lộng lẫy treo lơ lửng, Julien dừng lại. Anh xuống xe, dìu Lê mặt tái mét đứng không còn vững vào nhà. Cô ngã vào vòng tay mẹ Julien đưa ra rồi cho phép mình ngất đi trong tiếng la thất thanh của mọi người.

Lê biết Julien khi anh hãy còn thanh niên mơ mộng tìm đến Việt Nam chỉ vì thất tình. Julien kể anh thầm yêu một cô gái gốc Việt tên "Làn Nước Mùa Thu" mà Lê đoán là Thu Thủy. Sau khi nhận được tin cô đính hôn, Julien một mình lên đường đến Việt Nam với con tim tan nát. Năm đó anh mới hai mươi ba tuổi, còn Lê là sinh viên năm nhất trường dục. Trong một lần đi nhà sách, Lê bắt gặp một anh chàng gầy nhom, mặc áo thun sẫm màu giản dị, đang lật những trang sách tiếng Pháp đọc say sưa. Không rào trước đón sau, Lê hỏi thẳng:

- Chào anh! Anh là người Pháp phải không? - Không rào trước đón sau, Lê hỏi thẳng - Tôi đang học Pháp văn! Tôi muốn thực tập với anh.

- Xin chào! - anh chàng gầy nhom không nhiệt tình lắm - Tôi không thích phải nói tiếng Pháp. Tôi muốn thực tập tiếng Việt với cô.

- Cũng được, thì chúng ta cùng dạy cho nhau - Lê háo hức - Anh còn ở Sài Gòn lâu không?

Vấn trả lời bằng một giọng thờ ơ, chàng người Pháp khiêu khích công khai:

- Cũng còn tùy cô có sức thu hút không!

Lê ngỡ ngàng nhìn người nước ngoài. Thấy bị xúc phạm, cô quay ngoắt người bỏ đi. Ra đến ngoài cửa, Lê được níu lại: "Tôi đùa thôi mà! Tôi còn ở Sài Gòn lâu lắm, chừng nào hết tiền mới về lại Pháp! Tôi tên Julien. Còn cô?".

Chiều hôm đó, ông nội ngỡ ngác thấy Lê dẫn về một "thằng Tây con", hỏi ông có thể cho anh ta ở chung trong nhà không. Nhìn cặp mắt háo hức của Lê và lý do chính đáng muốn học giỏi Pháp văn, ông vui lòng chấp nhận nhưng thực tế hơn: "Cậu phải trả cho chúng tôi tiền ăn và tiền giặt giũ!". Cái giá đưa ra quá "bèo" cho một căn phòng sạch sẽ. Julien hẳn đã "mở cờ trong bụng" nhưng anh còn làm bộ đi đi lại lại trong căn nhà ngăn nắp, vẻ suy nghĩ. Ông già bỏ ra ngoài sân tưới cây, để mặc cô cháu gái đang hồi hộp chờ một tiếng "đồng ý" của thằng Tây mới nhạt về. Cuối cùng, Julien nhìn hóng ra con hẻm cụt, chép miệng: "Nhà cô thích thật, ngay trung tâm mà có được một nơi yên tĩnh như vậy. Tiện cho tôi làm việc". Tưởng vài ngày nữa Julien mới dọn đến, nào ngờ chỉ hai tiếng đồng hồ sau ông nội há hốc mồm nhìn thằng nhỏ gầy còm chở chiếc va-li trên yên xe đạp lao đến bấm chuông. Lê nén cười nhìn Julien tháo thun ràng va-li ra "Chào mừng anh đến ngôi nhà nhỏ của chúng tôi - Lê nghiêng đầu duyên dáng nói - Ông nội và tôi vui lòng xem anh như một thành viên của gia đình". Julien cười tươi rạng rỡ, anh cố nén không dám khen Lê nói tiếng Tây "văn chương thấy mà ớn", còn cần gì thực tập thêm. Khệ nệ rinh va-li lên phòng, Julien tưởng mình nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng chỉ vài ngày sau, Julien biết cái gì cũng có cái giá của nó. Lê dựng đầu anh dậy vào lúc sáng sớm, bảo tập thể dục và tưới cây cùng, như thế mới có thêm từ vựng về thể thao và cây cối. Đang lúc hè không phải đến trường, Lê tha hồ dắt anh đi khắp nơi. Mỗi người một chiếc xe đạp, ra Sài

Gòn, vô Chợ Lớn, đến Bà Chiểu. Đi mệt về nhà đã có ông nội nấu cơm chờ sẵn, trong lúc ăn Julien cũng bị Lê "tra tấn" không ngừng. Có lần Lê lăn đùng ra ốm, Julien vui mừng hơn hở. Nhưng vừa thoát cô cháu, anh rơi vào "người ông ghê gớm". Ông già thuộc "dân chương trình Tây", nói tiếng Pháp chia động từ cẩn thận làm Julien khiếp đảm. Ông bàn từ chuyện văn chương thời Racine, chuyện chính trị, kể cả chuyện kỹ thuật vận hành máy bay Concorde cũng được ông đề cập đến một cách tường tận. Julien thắc mắc một ông cháu như thế sao không cùng nhau "thực tập tiếng Pháp", việc gì phải "dụ dỗ" anh về nhà này. Gần gũi bên nhau được vài tháng, Lê chịu dạy tiếng Việt cho Julien và không ngừng thắc mắc sao anh thích Việt Nam đến mức "ăn dầm nằm dề" không mục đích cụ thể.

- Vì kiếp trước tôi người Việt - Julien cho "đáp án" - Tôi muốn dành thời giờ ở Việt Nam để làm việc...

- Việc gì? - Lê ngơ ngác - Tôi có thấy anh làm gì đâu?

- Em đi theo "ám" tôi từ sáng đến tối - Julien ầm ức - Còn thời giờ yên tĩnh đâu nữa mà làm việc?

- Nhưng mà việc gì - Lê giậm chân mất kiên nhẫn - Việc gì mới được chứ?

- Viết văn! - Julien thốt ra thú nhận.

Lê há hốc nhìn Julien. Anh bật cười, cúi đầu mắc cỡ, tự biết mình không có dáng vẻ của một nhà văn. Sau một hồi chọc ghẹo chàng "văn sĩ" đến mức anh nổi điên rượt cô chạy khắp nhà, Lê xin hứa sẽ tạo điều kiện tối đa cho anh sáng tác. "Nhưng anh phải cho tôi làm nguyên mẫu của nhân vật nữ chính!". Julien làm bộ mếu máo: "Vậy ai còn thềm đọc truyện của tôi? Nhân vật nữ là một con ếch cái tối ngày kêu ồm ộp, tra tấn người ta điếc cả tai. Với một con ếch xấu xí có vòng mỡ mập ú như thế thì chỉ tên "trái lê" mới hợp. Làm sao đặt là "làn nước mùa thu được?". Lê phát khóc nhưng

ráng trả miếng: "Như thế mới xứng với nhân vật nam là một con thần lẩn ốm tong teo!". Sáu tháng trời bên nhau trong căn nhà vắng người nhưng âm ỉ vì những cuộc đấu khẩu không phân thắng bại, khi Julien bị phụ huynh triệu về Pháp, anh kịp thổ lộ mình yêu Lê mất rồi. Cô đã cười gập người trước lời tỏ tình của anh chàng nhà văn chưa có một tác phẩm nào được in và cuối tháng hay nợ tiền cơm với ông nội. Khi đó, Lê hãy còn quá trẻ và Julien cũng thế...

Mặt trời hẳn đã lên cao, Lê nhòm dậy, thấy một dải nắng ngọt ngào luồn vào khe cửa hẹp. Cô mở cửa sổ nhìn ra vườn. Charles đang tưới những luống cà chua, con mèo ú Titi cọ mình vào chân anh nũng nịu.

- Chào em! - Anh trai của Julien vui vẻ cất tiếng - Ngủ ngon chứ? Xem những trái cà chua anh trồng đẹp chưa nè?

- Xin chào! - Lê lúng túng đưa tay vuốt mái tóc chưa kịp chải của mình - Chờ em thay đồ rồi ra vườn hái cà chua với anh nhé!

Charles hào hứng:

- Mau lên! Nếu không con mèo Titi tham ăn sẽ "xực" hết đám cà ngon lành này đó!

Lê vội vã vào phòng tắm. Khi cô bước ra, mẹ Julien đưa Lê ly sữa tươi thoảng hương đồng nội vừa được bà vắt từ con bò Lucien sáng nay. Charles lại réo gọi tên Lê, cô nhảy thốc ra vườn cười giòn giã. Lúc hai người đang ngồi nhấm nháp vị ngọt dịu dàng của mớ cà xinh xắn trong một bụi cây kín đáo Julien xộc đến bất ngờ. Anh xốc tay Lê đứng lên, nói với Charles hôm nay theo kế hoạch sẽ đưa Lê lên ngọn đồi Thánh Mẫu. Charles không phản đối, anh nháy mắt chúc Lê đi chơi vui vẻ rồi đứng lên cầm cuốc tiếp tục chăm sóc những luống cà chua của mình.

Lê đi theo Julien, bước trên lối mòn xanh rợp bóng cây, càng lúc càng lên đồi cao. Thời gian quả diệu kỳ, gặp lại Julien ở Pháp sau mười năm xa

cách, Lê nhận ra anh đã thay đổi hoàn toàn. Thời gian đầu lúc Julien tạm biệt ông cháu cô và ngôi nhà trống vắng ở Sài Gòn, họ hay viết cho nhau. Julien than nhớ Việt Nam quá, còn Lê rên vắng anh ngôi nhà càng thêm rộng. Nhưng rồi ai cũng phải thích nghi, những lá thư thưa dần, tháng hoặc họ mới liên lạc nhau vào những dịp đặc biệt như Giáng sinh hay lễ tết. Một tấm thiệp, vài dòng tin ngắn ngủi. Julien đã nhiều lần định trở sang Việt Nam tìm việc làm. Nhưng rồi Julien có bạn gái và cô ta không muốn sang một nước xa xôi. Năm ngoái, khi Lê báo tin ông nội đã không còn, Julien gọi về chia buồn và cho hay giờ đã trở thành phi công của một hãng hàng không nổi tiếng, anh thường đảm trách những chuyến bay giữa các nước châu Âu. Julien thú nhận vẫn không ngừng nhớ đến Việt Nam và hy vọng một ngày nào đó được bay đoạn đường dài từ Paris sang tận Sài Gòn.

Julien dừng lại đề nghị:

- Lê! Em có cần nghỉ mệt chút không? Còn chừa một cây số nữa mới lên đến đỉnh đồi có tượng Thánh Mẫu.

- Đồng ý! - Lê chỉ chờ có thế, cô đến ngồi dựa vào gốc cây bên đường - Cảnh đẹp quá! Thật yên tĩnh, khác xa Sài Gòn náo nhiệt!

Julien đến ngồi bên Lê. Hai người lắng nghe tiếng chim hót riu rít và hít căng lồng ngực bầu không khí trong lành. Từ lúc Julien đưa Lê về nhà, anh cũng ít trao đổi với cô và xem cô như một người bạn của cả gia đình chứ không phải của riêng mình. Lê biết Julien từ mấy năm nay đã thuê một căn hộ ở cùng bạn gái tại Lyon nhộn nhịp. Anh không tiện mời cô đến nhà riêng nên dẫn về nhà cha mẹ. Anh xin nghỉ phép để có thời giờ dành cho Lê nhưng thật ra chiều nào cũng chạy xe về Lyon thăm bạn gái. Thật kỳ lạ, Lê không giận vì bị bỏ quên mà ngược lại thấy cái vẻ quan tâm đến bạn gái của Julien thật đáng yêu. Hẳn được làm bạn gái anh rất dễ chịu. Và Lê cũng bất ngờ nhận ra Julien rất tình cảm với cha mẹ và anh trai, khác với bọn thanh niên Tây ích kỷ bên này.

- Giờ em sống một mình trong căn nhà rộng sao? - Julien cất tiếng - Anh vẫn thường mong ước trở lại căn phòng trông ra vườn cây kiếng của ông nội. Ở đó anh đã viết những truyện ngắn đầu tiên...

- Anh bỏ mộng thành văn sĩ rồi sao? - Lê quay sang nhìn Julien chăm chú
- Nhưng em thích anh như thế này hơn, phi công, oai thật!

Julien bật cười, anh chịu đựng ánh mắt lộ liễu của Lê xộc vào từng góc ngách trên cơ thể mình. Mười năm trước, Lê chẳng thể nào hình dung nổi anh chàng gầy còm chở sau yên xe đạp chiếc vali nhỏ chứa đầy sách giờ đã thay đổi kinh khủng đến như vậy. Julien trông thật tự tin với ánh mắt cương nghị, bộ ngực nở nang căng phồng sau làn áo sơ-mi và đôi cánh tay rắn rỏi. Lê chăm chú ngắm mái tóc mềm nâu sẫm, vầng trán thông minh, đôi mắt màu hạt dẻ rất sáng, cái miệng nhỏ hơi nghiêm và chiếc cằm bạnh ra chững chạc. Julien của mười năm sau trông phong độ đến mức Lê cảm nhận rõ rệt sức hấp dẫn từ vẻ bề ngoài đàn ông của anh đang làm mình chao đảo.

- Sao anh không trở về? - Lê thì thầm - Ông nội và em đã nhắc nhiều đến anh. Giá như dạo vừa tốt nghiệp anh về Sài Gòn tìm việc gì đó...

- Nhưng em sẽ không cho vào nhà nếu dẫn theo bạn gái - Julien lắc đầu cười - Trong suốt mười năm qua, không cô bồ nào chia sẻ với anh tình yêu đối với Việt Nam cả. Lý ra anh nên có bạn gái người Việt Nam...

Lê thở dài:

- Em không sống một mình nổi sau khi ông nội mất. Em ngán nhà ra làm đôi và cho người nước ngoài thuê. Khu đó giờ sang trọng lắm...

- Hẳn khi xưa em chê anh vất vả không có tương lai, hăng thẳng trông chờ gia đình gởi tiền qua và gầy còm xơ xác lắm? - Julien cố cười lớn nhưng giọng anh có vẻ chua chát - Anh đã yêu em biết bao nhiêu...

- Vậy hả? - Lê cười, cô chưa bao giờ tin Julien yêu mình thật sự - Ngày đó em chưa biết tình yêu là gì. Em nghĩ anh lãng mạn nên dễ yêu vậy thôi...

Julien cười vu vơ. Lê của ngày nay biết nói chuyện nhỏ nhẹ, chừng chạc và duyên dáng hơn hẳn cô gái đánh đá mà Julien từng biết. Hai mươi tám tuổi, sở hữu một căn nhà trong khu vực gần trung tâm thành phố, đảm nhận vị trí cao trong một công ty nước ngoài. Julien chắc Lê có rất nhiều những ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng cô nhìn anh tư lự: "Làm sao tìm được người yêu mình không phải qua những giá trị vật chất?".

Julien đứng lên kéo tay Lê, bảo mình nên tiếp tục lên đỉnh đồi có tượng Thánh Mẫu. Hai người song hành bên nhau, Lê để tay mình trong tay Julien. Càng lên cao đường càng khó đi nên anh phải giúp cô giữ thăng bằng. Cuối cùng hai người cũng lên được đến nơi. Julien chậm rãi hái những bông hoa dại mùa hè rồi lấy dây cỏ buộc lại thành một bó rực rỡ trao cho Lê. Từ đỉnh đồi họ nhìn xuống thành phố Saint Étienne nhỏ bé cùng những triền hoa nhấp nhô trong gió.

Julien đột ngột dò hỏi:

- Em hẳn thích loại đàn ông trụ cột gia đình? Như ba anh vậy đó? Kỹ sư, làm việc cả đời trong một nhà máy, về hưu chỉ thích làm bạn với cỏ cây. Yêu vợ, thương con, hiền lành và đáng tin cậy?

- Hồi bé em đã thích vậy - Lê thành thực - Nhưng sống không có người thân đã lâu, em trở nên quá mạnh mẽ. Em chỉ cần một người đàn ông dễ thương, biết làm cho em cười, một người tình hấp dẫn về mặt hình thức!

- Hình như em đang tả Charles, anh trai anh phải không? - Julien cười to trên - Charles là kiến trúc sư, lãng mạn và nghệ sĩ...

- Không phải Charles - Lê chậm rãi lắc đầu - Em muốn nói người đó là... anh!

Julien có vẻ bất ngờ, hai người đang ngồi rất sát và môi họ đang gần kề bên nhau. Lê để mình bị Julien hút lấy làn môi hé mở chờ đợi. Cô hôn anh bằng tất cả đam mê của một phụ nữ trẻ trước người đàn ông quyến rũ. Nhưng Julien đang hôn Lê một cách dịu dàng như khi cô hãy còn mười tám tuổi và anh là một "văn sĩ" mộng mơ. Julien như muốn tìm về quá khứ khi họ còn quá hồn nhiên trong căn nhà rộng lớn ở Sài Gòn. Cái thời anh chẳng có chút hấp dẫn về mặt hình thức cũng không có gì bảo đảm cho cuộc sống tương lai. Thời Lê tuy đánh đá, nhưng trong sáng và ngây thơ vô cùng...

Cả nhà Julien đưa Lê ra ga đi Paris để hôm sau cô về lại Việt Nam. Cha anh cầm tay lái, mẹ anh ngồi kế bên, con mèo Titi trên đùi. Charles và Lê dính chặt vào nhau khi xe qua những khúc quanh chóng mặt từ ngôi làng Saint Joseph trườn dần xuống núi. Tối hôm qua Julien về Lyon với lý do bạn gái đang bệnh, hứa sáng nay sẽ đến thẳng nhà ga Saint Étienne tiễn Lê. Cô nghĩ đó chỉ là lời hứa lịch sự, anh đang muốn tránh mặt sau nụ hôn đột ngột trên đồi. Quả như Lê dự đoán, đến giờ tàu chạy Julien vẫn không xuất hiện mặc cho cha mẹ anh đang cố gắng gọi điện thoại di động một cách vô vọng. Charles giúp Lê đem chiếc vali nhỏ lên tàu. Anh thì thầm: "Khi nào anh sang Việt Nam thăm em, nhớ cho anh ở trong phòng cũ ngày trước của Julien nhé?". Lê lắc đầu, cô ghé vào tai anh đáp: "Không, em sẽ cho anh vào phòng... của em!" rồi đẩy anh xuống trong tiếng cười nghịch ngợm. Tàu đã chuyển bánh, Lê nhìn qua cửa sổ thấy Charles mỉm cười gởi cho cô một nụ hôn gió. Lê ngồi xuống chỗ của mình, tiếc không được gặp lại Julien để nói cô vẫn để dành căn phòng đó, chỉ cho anh mà thôi.

Lê trở lại Paris, cô không trách Julien chẳng ra ga tiễn nhưng nhớ anh da diết. Hôm sau cô ra phi trường Charles De Gaulles, chuẩn bị về Việt Nam, về với công việc bận rộn, về với phần nhà được ngăn đôi mà vẫn còn quá rộng cho một người cô đơn. Trước lúc vào phòng cách ly, đột ngột Lê thấy Julien đang nháo nhác đi tìm ai đó. "Anh tìm em phải không? - Lê đến bên anh hỏi - Anh từ Lyon lái xe lên tận Paris để tiễn em về Việt Nam sao?". Julien ôm lấy Lê mừng rỡ. Anh không nói gì, hai người đứng bên nhau, tay

trong tay mãi đến lúc Lê là hành khách cuối cùng phải lên máy bay. Cô hôn lên má tạm biệt Julien, nói sẽ rất mừng nếu một ngày nào đó anh lái máy bay đến Sài Gòn. "Và... nếu anh đến cùng bạn gái của mình - Lê thì thậm - Em cũng sẽ cho anh vào nhà!". Julien nhìn sâu vào mắt cô, mỉm cười: "Cảm ơn em!". Khi Lê bước vào bên trong, anh đột ngột nói với theo: "Hồi đó ở Sài Gòn, anh thật sự đã yêu em!". Lê gật đầu mỉm cười: "Và lúc ở trên đồi Thánh Mẫu, em cũng..." rồi vội vã quay lưng đi.

Lúc máy bay cất cánh lao vào bầu trời xanh, Lê ước gì mình có thể thổ lộ trọn vẹn hơn. Nhưng cô biết, điều đó chẳng có ý nghĩa gì, cô và Julien đã không yêu nhau vào cùng một thời điểm. Mười năm nữa, nụ hôn của một phi công thật nam tính, trên ngọn đồi lộng gió đầy hoa và nắng có còn làm cô ghen lòng mỗi khi nhớ lại? Giá người ta có thể đi ngược chiều thời gian...

5-2006

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Những Giấc Mơ Của Người Đeo Nhẫn

Thư vẫn thường có những giấc mơ đến những vùng đất xa lạ, nơi cuộc sống tuy vẫn minh nhưng vô cùng yên tĩnh, nơi cô sẽ được khám phá những điều mới mẻ trong một trạng thái hoàn toàn tự do. Trong những giấc mơ nhiều hào hứng và thú vị đó, cô thấy mình được trở lại là một cô gái trẻ trung, ham học hỏi và chưa hề bị bó buộc bởi bất cứ mối dây liên hệ nào. Và, Thư tỉnh giấc. Thất vọng, buồn bã, cô trần trọc mãi đến lúc người chồng mệt mỏi của mình bị đánh thức làu bàu: "Để yên cho người ta ngủ chứ, gần sáng rồi...".

Buổi sáng đến, ồn ào từ ngoài phố lẫn trong chính căn nhà của Thư. Đứa con gái hai tuổi rưỡi sau tiếng đồng hồ báo thức tự động ngồi dậy. Nó được mẹ huấn luyện theo kiểu Tây, không lời thôi, không khóc lóc. Con bé đánh răng, đi vệ sinh một mình rồi được mẹ thay đồ chỉnh tề ngồi vào bàn chuẩn bị ăn sáng. Thư thường chỉ uống vôi ly sữa, cô tận dụng thời gian lúc chồng con ăn sáng để trang điểm.

Thư đến sở làm đúng tám giờ, ngồi vào bàn bắt đầu check những e-mail đầu tiên. Trông cô thật chuyên nghiệp với bộ váy văn phòng cắt may thật khéo, dáng đi uyển chuyển năng động và thái độ tự tin trong các cuộc họp. Cô thường không ngủ trưa, mọi người thấy Thư ngồi trước máy vi tính làm gì đó thật tập trung. Cô không thích làm thêm giờ, với chủ trương "work smarter, not harder" 1, dù đảm nhận vị trí "Legal Advisor" 2 trong một công ty đa quốc gia, cô thường về đúng năm giờ rưỡi, mặc kệ những manager khác đang còn bận rộn ngồi lại và sẽ tắt máy lúc hơn bảy giờ. Nhân viên dưới quyền thường kháo nhau Thư rất tham vọng và sẽ còn tiến xa hơn nữa. Ông sếp nước ngoài vốn khó hiểu cũng đôi lần tiết lộ: "Cô ấy có tương lai

rất sáng lạng". Mọi người đều tin Thư sẽ là một ứng cử viên nặng ký cho những cơ hội thăng tiến nay mai. Cô thuộc dạng sẽ vượt qua được hết những thử thách khó khăn. Nhưng chỉ có Thư mới biết cô đang đối mặt với những thử thách gì.

Buổi tối, giấc mơ được đến những vùng đất xa lạ lại trở về. Thư tỉnh giấc, chồng cô đang trong giấc ngủ mỗi mệ. Cô ước gì anh có thể chia sẻ với mình cảm giác choáng ngợp từ giấc mơ mang lại. Nhưng chồng cô trông bệ rạc quá, mắt nhắm nghiền, thở từng nhịp dài, thân hình thõng ra bất động. Anh đã làm việc căng thẳng từ sáng sớm đến tối mịt nên khi đặt lưng xuống anh không muốn ai quấy rầy, kể cả những giấc mơ. Thư đã rất kinh ngạc khi biết rằng anh hầu như không bao giờ nằm mơ.

Ngày cô quyết định lập gia đình, một nửa bạn bè tiệc nuôi, một nửa đồng tình, chép miệng: "Thì cũng phải đến lúc bỏ cuộc chơi...". Thư cười, cố pha trò một câu: "Cũng đành nhắm mắt dang chân!". Cô biết mình có thể vượt qua những cuộc thi quyết liệt tuyển nhân viên cấp cao của các công ty chỉ với một câu: "Tôi không ngại thử thách!". Thế nhưng cô không vượt nổi áp lực xã hội và những chuẩn mực đã được những con người không nắm giữ cuộc đời cô lập ra. Cô không dám "vượt khỏi vòng lễ giáo" và phải "yêu chay" biết bao những chàng trai tuyệt vời. Cô không dám làm một phụ nữ độc thân khi tuổi đã tròn trịa ba mươi mà phải chọn cho mình một người chồng trên mức trung bình theo chuẩn của xã hội Việt Nam. Cô không dám nói "không!" khi gia đình chồng mong muốn có cháu ngay sau ngày cưới. Và giờ đây cô không dám tỏ thái độ khi mẹ chồng "khủng bố" mỗi ngày về một đứa cháu trai phải được sinh vào năm sau.

Ngày hôm đầu tiên đến Cambridge, Thư nôn nóng đi bộ ra trung tâm dạo một vòng tham quan thành phố. Chiều chủ nhật thật yên tĩnh, những ngôi trường vắng lặng vươn cao những ngọn tháp đẹp kiêu hãnh. Bóng dáng bọn sinh viên trẻ trung lượn lờ trong những con phố hẹp được lát đá công phu. Thư thuê xuồng, dạo trên dòng sông Cam êm đềm chảy vắt qua những

college cổ xưa. Giọng người chèo xuồng âm áp sau lưng: "Đây là Queen college, Saint Catherine college, King's college, Trinity college, Saint John's college...". Cô lặng người ngắm thiên nhiên đang vào xuân, cỏ cây đổi sang màu xanh tràn đầy sức sống, hoa mọc khắp nơi rực rỡ muôn màu, trời trong lành man mát lạnh. Cambridge nên thơ và dịu dàng quá với sắc màu thiên nhiên hiền hòa mà sang trọng hiếm có, với những ngôi trường tồn tại đã mấy trăm năm, sừng sững như những tòa lâu đài quyền quý. Dù Thư đã đi qua nhiều thành phố châu Âu, Cambridge vẫn đang làm Thư xúc động đến nghẹn thở. Cô thấy mình may mắn biết bao nhiêu. Tất cả công sức bỏ ra để thực hiện giấc mơ hằng đêm luôn ám ảnh Thư thật xứng đáng. Cô đã truy tìm trên Internet trong suốt thời gian đồng nghiệp ngủ trưa cả năm nay để có được khóa học miễn phí này. Rồi quá trình thuyết phục sếp cho vắng mặt ba tháng trong công ty cũng thật căng thẳng. Và, cuối cùng là một cuộc cách mạng lớn với gia đình chồng để họ cho phép Thư đem con gái về bên ngoại chăm sóc và "tạm hoãn" chuyện có tiếp một đứa con trai nối dõi tông đường.

- Lần đầu cô đến Cambridge phải không? - Người chèo xuồng cất giọng hỏi - Cô đi du lịch hay đến đây học?

- Cả hai!

Thư ngoái đầu lại nhìn, giờ cô mới nhận ra người chèo xuồng trông còn rất trẻ với khuôn mặt thư sinh rất khôi ngô. Anh cười với Thư thân thiện, tự giới thiệu mình tên Tom.

- Giống con mèo Tom trong "Tom và Jerry" phải không? - Thư bật cười - Con gái tôi rất mê mèo Tom, nó nói chuột Jerry tuy thông minh nhưng ác!

- Cô có con rồi sao? - Tom sừng sốt - Trông cô trẻ quá!

Thư thấy thật phấn chấn:

- Cảm ơn! Anh đoán tôi bao nhiêu?

- Cô giống sinh viên - Tom lúng túng - Tôi không đoán nổi đâu, thường người châu Á trông trẻ lắm...

Lúc Thư lên bờ và nói tạm biệt với Tom, cô cho biết mình tên Anh Thư, tức là "nữ anh hùng". Nếu không nhớ được tên cô, anh chỉ cần gọi "Heroine" 3. Tom cười: "Chúng ta sẽ còn gặp nhau sao?". Thư gật đầu: "Tôi nghĩ như vậy!". Cô đi bộ về nhà trọ, bà chủ nhà gốc Ấn Độ đang chờ cô cùng ăn tối.

Giấc mơ thời con gái lại đột nhiên xuất hiện trong đêm đầu tiên Thư tận hưởng cuộc sống tự do ở Cambridge. Cô thấy mình có một mái nhà, một người chồng tận tụy và nhừng đứa con xinh xắn. Giấc mơ đó cô đã thực hiện từ gần ba năm nay nhưng đã lâu rồi cô không còn ý thức mình có một gia đình đầm ấm như mình mong đợi. Thư bật đèn ngồi dậy nhìn ra bầu trời đêm. Chồng cô giờ này chắc đang bận rộn ở công ty. Những ngày đầu cưới nhau, dẫu là một cuộc hôn nhân có lý trí can thiệp Thư vẫn biết mình yêu và kính trọng anh thật nhiều. Nhưng cô không ngờ người đàn ông tưởng rất mạnh mẽ như cây tùng cây bách cho cô dựa ấy lại không chịu nổi áp lực từ gia đình mình, họ dè bida anh chiều vợ thái quá sẽ làm cô "hư", chê anh "yếu" không đủ sức áp chế vợ, lên án anh bất hiếu không đòi vợ có nghĩa vụ sinh một đứa con trai. Cô thất vọng biết bao những khi đuối lý anh chỉ biết ngụy biện: "Dù sao, anh cũng là chồng! Dù sao, đó cũng là mẹ chồng của em. Dù sao, em vẫn đang sống ở Việt Nam...". Chồng cô đã trốn chạy những khi Thư nhắc lại trước lúc cưới nhau anh luôn hứa sẽ không để cuộc sống bận rộn của gia đình làm cản bước tiến nghề nghiệp. Anh đã cho cô niềm tin mình sẽ được ủng hộ nếu muốn tiếp tục vươn lên. "Nếu xã hội luôn tạo cơ hội cho người chồng được thăng tiến - Thư cáu - không có lý gì để người vợ chịu thiệt thòi trên con đường sự nghiệp". Chồng cô ngày càng lao vào công việc, anh trốn tránh những cuộc tranh luận đòi hỏi "quyền bình đẳng thật sự" của vợ. Và Thư chán nản nhận ra anh cũng tránh luôn những giờ phút đầu ấp tay gối. Họ dần xa nhau...

Mỗi ngày bà Asuri làm cho Thư một suất ăn sáng theo kiểu Anh gồm xúc xích chiên, trứng ốp- la, một lát thịt nguội, một trái cà chua, dăm tai nấm xào và một muống lớn đậu trắng. Cô cố gắng ăn thêm hai lát bánh mì nướng và uống một ly trà sữa rồi thong thả đi bộ từ nhà đến trường, băng qua những con phố hẹp, những ngôi nhà nhỏ xinh, một công viên đang mùa hoa nở vào đầu xuân và những ngôi trường cổ kính hàng thế kỷ. Thư luôn thấy hạnh phúc được bách bộ trong tiết trời dễ chịu, kể cả nếu có phải che dù dưới cơn mưa xuân nhẹ nhàng. Buổi trưa cô không ăn gì vì bữa "English breakfast" 4, của bà Asuri vẫn còn đầy trong bao tử. Tối về Thư lại ăn cùng bà, thường là một chén xúp nóng và các món cá nấu với rau củ. Asuri kể về những bất công trong xã hội Ấn Độ còn Thư lên án thân phận thua thiệt của phụ nữ Việt Nam. Ăn xong bà Asuri phải dọn dẹp còn Thư đứng đỉnh lên phòng mình, bật tivi xem đủ thứ kênh rồi mở tiểu thuyết ra đọc trước khi chìm vào giấc ngủ thoải mái. Quả là một giai đoạn đẹp trong cuộc đời: không công việc, không phục vụ chồng con và cả không áp lực từ gia đình chồng. Khóa học không có gì thử thách, những buổi thảo luận nhẹ nhàng, các giáo viên nhiệt tình và bạn bè đều là dân luật, thân thiện đến từ khắp nơi.

Một buổi trưa không có giờ học, đang rảo bước trong hành lang vắng lặng của viện bảo tàng, ai đó hét to: "Ma túy! Ma túy!" làm Thư chột dạ. Cô bỏ đi thật nhanh ra lối cổng chính nhưng có tiếng chân người đuổi theo rầm rập xuống cầu thang gỗ. Thư kinh sợ bỏ chạy nhưng không đủ nhanh để thoát khỏi một dáng người vội vã chụp vai cô lại.

- Xin chào! Tôi nè! Làm gì chạy dữ vậy? Không phải cô tên Heroin sao?

- Anh...? - Thư chợt nhận ra "anh lái đò" trên dòng sông Cam - Tom!
Hôm nay không làm việc hả?

- Có chứ! - Tom vui vẻ vì đã được nhận ra - Tôi làm việc ở đây!

- Ở viện bảo tàng sinh vật? - Thư nhíu mày - Không chèo xuồng chờ khách du lịch sao?

- À! - Tom bật cười - Đó chỉ là việc bán thời gian kiếm thêm chút đỉnh. Công việc chính của tôi là nghiên cứu... bướm.

Thư còn đang ngỡ ngác Tom đã kéo tay cô đến bên quầy trưng bày những con bướm đủ kiểu. Anh nói thiên nhiên đã ưu đãi cho giống côn trùng này thật nhiều đặc ân, đến mức con người phải ganh tị vì bộ cánh loài bướm thật phong phú đến diệu kỳ. Tom khoe thêm: "Tôi đang làm nghiên cứu sinh về bướm!". Thư kinh ngạc: "Có nghĩa anh sẽ là tiến sĩ... bướm của Đại học Cambridge?". Tom gật đầu tự hào còn Thư đang ôm bụng cố nén không bật lên cười một cách vô duyên.

Tối đó cô có cơ ra khỏi nhà sau một tuần ở Cambridge đi ngủ sớm. Bà Asuri thấy Thư diện áo váy lộng lẫy, thắc mắc cô đi chơi với ai. Thư lắc đầu không đáp, làm ra vẻ bí mật. Trong đời cô chưa bao giờ được tiếp cận với một nhà côn trùng học, một người bỏ thời giờ và công sức của mình chỉ để cả đời say mê về những con vật bé tí.

Nhưng buổi tối hôm đó Tom không nhắc gì đến những con bướm, anh kể mình người Hà Lan, sang Anh theo học bổng của chính phủ nước này được một năm rồi. Tom vui tính và hồn nhiên với những câu chuyện cười kiểu Mr.Bean, có phần nhạt nhẽo so với một người luôn tự hào mình có lối suy nghĩ chiến lược như Thư. Tuy nhiên cô cũng bật cười hưởng ứng chàng trai dễ thương.

Đến lần hẹn thứ ba trong một câu lạc bộ sinh viên, Tom tự nhiên chào "Hello, darling!" 5 khi vừa gặp Thư. Bà Asuri cũng hay gọi cô là "my darling" nên cô tự trấn tĩnh, nghĩ không có gì âm ỉ chùng nào "Tiến sĩ bướm" chưa gọi cô là "my love" 6.

Thế nhưng ngay tối đó, khi mở cửa cho Thư về lúc đã muộn, Asuri nhắc nhở: "Lần sau nhớ lấy theo chìa khóa nhé, my love!". Thư vô cùng bối rối, cô nhận ra bên Anh người ta gọi nhau loạn xạ bằng những từ âu yếm mà không nhất thiết phải yêu đương gì. Đã thế, cô không có gì phải dè chừng Tom, cứ để anh thoải mái. Nhưng Thư biết thật ra chính cô mới đang thoải mái. Cô thích vẻ hồn nhiên của chàng trai, nụ cười trẻ thơ trên đôi môi duyên dáng hay làm cô thờ dài và ánh mắt tinh nghịch của Tom cứ ám ảnh Thư không dứt. Anh nhiệt tình đưa cô đi chơi khắp nơi, sang Oxford, ghé Stonehenge, đến London vào những ngày cuối tuần. Thịnh thoảng Tom mời Thư về căn hộ nhỏ nấu nướng những món Hà Lan và cô trở tài đãi anh những món Việt. Thư "enjoy" những thời điểm bên Tom đầy phấn khích. Ngoài anh ra cô không giao du với các bạn học cùng khóa dù họ chung nghề nghiệp và cùng một lối "suy nghĩ chiến lược" của dân luật. Cô thoát khỏi Việt Nam và công việc thường nhật không phải để tiếp tục gặp gỡ những con người "đầu chứa đầy sạn" như bản thân mình.

Thế nhưng ngay tối đó, khi mở cửa cho Thư về lúc đã muộn, Asuri nhắc nhở: "Lần sau nhớ lấy theo chìa khóa nhé, my love!". Thư vô cùng bối rối, cô nhận ra bên Anh người ta gọi nhau loạn xạ bằng những từ âu yếm mà không nhất thiết phải yêu đương gì. Đã thế, cô không có gì phải dè chừng Tom, cứ để anh thoải mái.

Nhưng Thư biết thật ra chính cô mới đang thoải mái. Cô thích vẻ hồn nhiên của chàng trai, nụ cười trẻ thơ trên đôi môi duyên dáng hay làm cô thờ dài và ánh mắt tinh nghịch của Tom cứ ám ảnh Thư không dứt. Anh nhiệt tình đưa cô đi chơi khắp nơi, sang Oxford, ghé Stonehenge, đến London vào những ngày cuối tuần. Thịnh thoảng Tom mời Thư về căn hộ nhỏ nấu nướng những món Hà Lan và cô trở tài đãi anh những món Việt. Anh nhiệt tình đưa cô đi chơi khắp nơi, sang Oxford, ghé Stonehenge, đến London vào những ngày cuối tuần. Thịnh thoảng Tom mời Thư về căn hộ nhỏ nấu nướng những món Hà Lan và cô trở tài đãi anh những món Việt. Thư "enjoy" những thời điểm bên Tom đầy phấn khích.

Ngoài anh ra cô không giao du với các bạn học cùng khóa dù họ chung nghề nghiệp và cùng một lối "suy nghĩ chiến lược" của dân luật. Cô thoát khỏi Việt Nam và công việc thường nhật không phải để tiếp tục gặp gỡ những con người "đầu chứa đầy sạn" như bản thân mình.

- Tom! Thử nghiêm túc một chút nhé! - Thư dò hỏi - Anh tính cả đời đi theo mấy con bướm đủ màu như vậy hoài sao? Rồi anh sống bằng gì? Làm "lái đò" kiếm chút bạc cắc hay làm bồi phục vụ trong những quán bar? Không vợ con gì sao?

- Không phải chính em đang cố thoát ra cuộc sống tẻ nhạt của một người có gia đình để tìm về với giấc mơ được tiếp tục học hỏi, được theo đuổi những gì mình đam mê trong một cuộc sống ung dung tự tại sao?

Lần đầu tiên Thư nhận ra Tom không hề hồn nhiên như cô tưởng:

- Nhưng...Em cũng chỉ cố thoát ra cuộc sống tự do trong một khoảng thời gian ngắn, rồi sẽ phải quay về với những nghĩa vụ của mình. Như vậy an toàn hơn, bền vững hơn...

Tom nghiêm túc hỏi:

- Em sống cho hạnh phúc của riêng mình hay của những người khác cảm nhận giùm mình? Nếu chỉ có nghĩa vụ, em còn hạnh phúc không? Và nếu đã không hạnh phúc thì an toàn và bền vững để làm gì?

- Tom - Thư tuyệt vọng kêu lên - Đừng cực đoan quá chứ! Em cũng muốn được "ung dung tự tại" như anh, nhưng...

- Em không can đảm tí nào, darling! - Tom nhìn Thư buồn bã - Vậy sao tên "nữ anh hùng"? Tôi thích em là "ma túy" hơn, em có khả năng làm cho người ta nghiện đó!

Thư nghiêm mặt: "Đừng, Tom!" nhưng anh đã ôm lấy vai Thư và dịu dàng đặt vào môi cô một nụ hôn đắm đuối. Thư không đủ can đảm như Tom vừa nhận xét, cô không thể đẩy anh ra và kinh ngạc nhận ra chính Tom mới là "ma túy" làm cô không dứt nổi. Gần ba tháng qua, dù cận kề bên nhau và có những thời điểm thân mật đủ để Tom vượt qua ranh giới của một tình bạn, anh đã cố không làm một người "tay đeo nhẫn" như Thư phải bối rối. Cô vẫn thường biết ơn anh nhưng rồi, chuyện gì đến đã không thể không đến. Thư nhắm mắt lại, cô bỏ quên lý trí, cảm xúc mạnh mẽ từ Tom đã xâm chiếm cô hoàn toàn...

Bà Asuri nhìn Thư không nuốt nổi buổi ăn sáng theo kiểu Anh. Cô cầu nhàu thức ăn nhiều quá rồi bực bội uống ly trà sữa chưa kịp nguội đến mức phải buông cái tách vỡ vụn trên sàn nhà. Thư im lặng ôm lấy miệng. Môi cô bồng rạt và nước mắt giàn giụa. Bà Asuri vẫn không ngừng quan sát cô. Bà lặng lẽ cúi xuống gom những mảnh sứ mong manh lại. "Nhanh thật, mới đây mà em sắp phải rời Cambridge rồi - cuối cùng Asuri cũng lên tiếng - Hẳn con tim em đang tan vỡ như cái tách này?". Thư ngạc nhiên nhìn bà chủ nhà, chưa bao giờ bà nói chuyện theo kiểu trừu tượng như vậy. Cô đính chính: "Chỉ rạn vỡ thôi!". Asuri mỉm cười: "Tiếng Anh của em chuẩn xác quá! Tôi vẫn thường hâm mộ em, darling!". Thư bắt đầu mất bình tĩnh, cô hỏi thẳng: "Ý bà là gì?". Asuri lại cười, một nụ cười rất "thiên" của người đàn bà trung niên gốc Ấn. Bà chậm rãi nói như thể tiếng Anh không lưu loát lắm: " Tôi hâm mộ người biết biến giấc mơ thành hiện thực như em, darling. Còn tôi, em thấy rồi đó, tôi làm việc từ sáng sớm đến tối mịt trong căn nhà cho thuê này, từ việc nấu buổi sáng, dọn phòng, chùi cầu tiêu cho đến thức khuya mở cửa cho khách. Chồng tôi chẳng mó tay vào việc gì. Ở Anh mấy tháng qua em có thấy những người đàn bà Trung Á mặc áo choàng đen che kín từ đỉnh đầu đến gót chân, những phụ nữ châu Phi luôn găm mặt đi sau lưng chồng, những cô gái Trung Hoa chỉ có thể kết hôn với người cùng chủng tộc? Dù sống ở một đất nước tự do luôn đề cao nữ quyền, chúng tôi đã không thoát được xiềng xích vô hình của những lễ thói trói buộc phụ nữ. Có những phụ nữ bị ngược đãi, bị bạo hành, thậm chí bị giết

chết. Luật pháp Anh che chở cho chúng tôi, nhưng chính bản thân chúng tôi không đủ sức bảo vệ cho chính mình. Chúng tôi cũng có những giấc mơ, rồi thất vọng với hiện thực và cuối cùng là không mơ mộng gì nữa. Mỗi đêm tôi ngồi thiền hai tiếng để đầu óc được trống rỗng, để đừng mơ và đừng dẫn vật vì những giấc mơ của mình!".

Thư ngồi im lắng nghe, cuối cùng cô đứng lên chuẩn bị đi học buổi cuối. Thư yêu biết bao nhiêu đoạn đường này, những con phố hẹp, những ngôi nhà nhỏ xinh, một công viên đầy hoa và những ngôi trường cổ kính hàng thế kỷ. Cô sẽ nhớ Cambridge, nhớ những chiếc xuồng trôi lững lờ trên sông Cam và nhớ người con trai có nụ cười trẻ thơ dám sống đời ung dung tự tại.

Tom đưa Thư ra phi trường Heathrow, lúc nắm tay nhau lần cuối nói lời tạm biệt, anh tặng cô chiếc hộp vuông đựng những con bướm nhỏ xinh năm ngoan ngoãn. "Quà cho con gái, nói của mèo Tom tặng! - Tom cười tinh nghịch - Và cố làm sao cho nó có ngày được vào Đại học Cambridge!". Thư bất ngờ, cô chưa kịp cảm ơn, Tom đã vội vã nói tiếp: "Mẹ tôi rất đẹp, thông minh và năng động. Ngày trước bà cũng có nhiều giấc mơ... Không có mẹ, tôi đã không thể thực hiện trọn vẹn niềm đam mê của mình!". Thư im lặng lắng nghe, và anh tiếp tục thổ lộ: "Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thấy em thật giống mẹ tôi hồi trẻ!". Thư lặng người, cô để Tom cúi xuống hôn nhanh lên môi mình, thì thầm: "Hãy cho con gái thật nhiều ước mơ, và cả em nữa, darling!".

Thư vẫn thường có những giấc mơ, những buổi trưa không ngủ lang thang trên mạng, những niềm vui bên đứa con gái nhỏ xinh và người chồng trầm tĩnh. Cả nhà đi chơi thật nhiều để tận hưởng những giờ phút thư giãn, thoát khỏi những ràng buộc vô hình để can đảm sống cho chính mình. Thỉnh thoảng cô mơ thấy những con bướm đủ màu bay chấp chới trên dòng sông Cam, rồi nhẹ nhàng đậu lên ngọn tháp đẹp kiêu hãnh của ngôi trường cổ kính hàng thế kỷ. Đâu đó trong làn sương mù Cambridge buổi sớm mai, vọng lại tiếng ai gọi "Heroine" âu yếm, thật gần...

6-2006

Chú thích

1. work smarter, not harder: làm việc thông minh hơn, không cực khổ hơn
2. Legal Advisor: cố vấn luật
3. Heroin (ma túy) và Heroine (nữ anh hùng) có cách đọc giống hệt nhau
4. English breakfast: buổi ăn sáng theo kiểu của Anh, rất nhiều và ăn mặn, không giống những nước châu Âu khác là ăn nhẹ và ăn ngọt.
5. Hello, darling!: chào cưng
6. My love: tình yêu của tôi

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Người Phụ Nữ Ở Nông Trại Jacques Thomas

Năm đó tôi đến vùng nông thôn núi đồi thuộc ngoại ô Grenoble thăm một gia đình người Pháp. Họ lưu tôi ở lại chơi một tuần và dẫn đi giới thiệu khắp làng. Khi biết tôi từ Việt Nam sang, bà hàng xóm Martine phấn khích kêu lên: "Cô có muốn gặp đồng hương không? Tôi quen một người cũng từ Việt Nam sang. Chị ta nhớ nhà lắm, tội nghiệp". Tôi ậm ừ trong miệng. Đột nhiên buổi trưa bà Martine chạy vèo sang vội vã và hỏi tôi chuẩn bị. Bà chở đi vòng vèo cả tiếng đồng hồ, đến một vùng nông thôn bát ngát ruộng đồng rồi chạy vào nông trại đề tên "Jacques Thomas". Khi xe dừng, một phụ nữ Việt Nam chừng hơn ba mươi tuổi chạy lại như bay, mở cửa lôi tôi ra rồi ôm chầm lấy nước mắt: "Việt Nam! Việt Nam! Em tên gì? Chị tên Giang!". Một người đàn ông Pháp trạc ngũ tuần, chân mang ủng, tóc hói trụi, cóc người thấp đậm, khuôn mặt tròn hớn hậu tiến đến dịu dàng kéo Giang ra khỏi người tôi: "Coi kìa, cưng à, để cô ta nghỉ ngơi một chút chứ!". Ông nhìn vẻ ngờ ngác của tôi, cố gắng giải thích: "Tôi tên Jacques Thomas, chủ nông trại này. Tôi rất mừng vì cô có thể trò chuyện với Giang". Trên đường đến nông trại, bà Martine giải thích Giang từ Việt Nam sang được một năm, chị không biết tiếng Pháp nhiều, rất nhớ nhà, thường khóc suốt ngày và tinh thần sa sút tồi tệ.

- Bình tĩnh chị Giang! - Tôi cố trấn tĩnh chị - Em tên Kim, chị từ từ kể chuyện nhé!

- Kim à! Chị buồn lắm! Em giúp chị về lại Việt Nam! Chị ở lại không nổi đâu! Chị gần điên rồi! Con chị đợi ở Việt Nam...

Nói đến đây, có lẽ quá xúc động, Giang đột ngột ngắt xiu. Ông Jacques bình tĩnh nói "Để tôi" rồi bồng chị vào phòng ngủ. Chúng tôi để cho chị

ngiht rồi đóng cửa lại. Ông Jacques cười hiu hắt, nhìn tôi buồn bã: "Giang muốn về Việt Nam phải không?", rồi quay sang Martine phân trần: "Lúc trước tôi đã bảo suy nghĩ kỹ đi, thế mà..."

- Giang là ai? - Tôi hỏi - Sao lại ở nông trại vắng vẻ này?

- Giang là... - Ông Jacques lúng túng - là...vợ tôi!

Rồi ông nhìn mông lung ra cánh đồng:

- Vợ tôi mất cách đây ba năm. Chúng tôi không có con cái, nông trại thì cần người chăm sóc. Nghe lời một người bạn, tôi về Việt Nam làm giấy kết hôn với Giang để cô ấy sang đây làm việc với tôi.

- Giang có biết sang đây phải làm lụng vất vả trong nông trại không? - Tôi cảm thấy mình đang mất bình tĩnh - Chị ấy quá trẻ, chắc đã tưởng được sang Paris hoa lệ không chừng?

Jacques đột nhiên nổi nóng:

- Cô đừng trách tôi! Giang biết hết. Tôi chỉ cần người làm việc, không cần vợ! Cô tưởng tôi ham nhan sắc và tuổi trẻ của Giang lắm sao? Cô làm ơn đem Giang về Việt Nam đi!

Có lẽ việc ông Jacques lớn tiếng đã làm Giang tỉnh giấc. Chị bước ra, buồn rầu nói giọng nghịu bằng thứ tiếng Pháp vỡ lòng: "Jacques không có lỗi! Tại tôi hết! Tôi xin lỗi!".

Hai chúng tôi bách bộ ra cánh đồng, Giang nắm tay tôi rất chặt. Giờ tôi mới nhận ra chị đẹp vô cùng, mắt rất to, mũi dọc dừa, đôi môi mọng đỏ. Tay chân chị nhỏ nhắn, thanh mảnh, dáng người mềm mại, dịu dàng. Một vẻ đẹp của người sinh ra và lớn lên ở thành phố. Chị kể sau khi thi rớt đại học, bị gia đình la mắng, chị sa vào mối tình nông nổi và kết cuộc là một đứa con ra đời vô thừa nhận. Càng bị gia đình từ bỏ, chị càng quẩn trí. Cuối

cùng, chị xin vào làm công nhân trong một công ty liên doanh chế biến thực phẩm. Thấy chị nhan sắc lại có học thức, ông giám đốc người Pháp muốn chị đổi đời. Ông làm mai chị với Jacques nhưng nói trước cuộc hôn nhân này chỉ là hình thức. Jacques cần nhân công, Giang cần sang Pháp. Viễn cảnh được ra đồng làm việc trong nông trại mênh mông bát ngát hơn hẳn việc suốt ngày cắm mặt vào những con tôm trong phòng đông lạnh, Giang hào hứng đồng ý.

- Chị cũng tự nhủ sẽ thuận tình làm vợ thật sự với Jacques. Vì ông ấy là cứu tinh, đem chị ra khỏi Việt Nam, khỏi gia đình nghiêm khắc của mình, khỏi những xấu xa mà chị mắc phải...

- Chị cần gì phải như vậy? - Tôi bất bình - Jacques già quá. Nếu muốn chị cũng lấy được mấy ông Việt kiều có học thức, trẻ trung, xứng với chị hơn!

- Chị sợ đàn ông Việt Nam lắm em ơi! - Giang cay đắng - Ba chị gia trưởng và nghiêm khắc với vợ con đến mức không còn tình thương, còn anh chàng làm cho chị có bầu thì nhẹ nháng quất ngựa truy phong! Nhưng Jacques thì...

Giọng Giang dịu lại, ánh mắt chị tràn đầy cảm xúc. Ông tuy cục mịch nhưng chất phác và hết lòng với chị. Giang đắm mền rồi thương và cuối cùng là muốn được ông yêu như người vợ. Giang buồn bã kể:

- Jacques đã cự tuyệt, ông nói không muốn chị thiệt thòi. Ông xem chị như thiên thần bị đày xuống trần gian. Việc phải để chị làm việc tay chân vất vả trong nông trại đã đủ làm ông bứt rứt. Vài ba năm nữa, khi ông thu xếp xong chuyện nông trại và tiếng Pháp của chị khá hơn, ông sẽ để chị ra đi, sẽ mai mối cho chị lấy chồng khác... Jacques không biết chị đã hư hỏng thế nào, chị còn cần ai khác ngoài một người đàn ông chân tình với mình như thế? Ông ấy không biết chị đã có một đứa con. Chị gửi thằng Tí cho một người dì ở quê chăm sóc...

Giờ tôi đã hiểu vì sao Giang đòi về Việt Nam, chị nhớ con quay quắt. Đứa trẻ chịu nhiều thiệt thòi, ông bà nội ngoại từ chối, lại bị mẹ bỏ đi xa không biết bao giờ mới gặp lại. Nó mới năm tuổi nhưng đã biết nói những lời trách hờn, tủi hận, đắng cay. Khi chị gọi về thăm con, Tí xát muối vào lòng chị: "Mẹ bỏ con, mẹ không cần con, con cũng sẽ không cần mẹ, con bỏ mẹ...". Jacques không thể nào an ủi và lau hết những giọt nước mắt cho Giang vì ông không hiểu nguồn gốc những đau khổ của người mẹ trẻ. Chị vào với ông: "Hãy để cho em nó khóc, đó là số phận của em, tên em là Lê Giang, một dòng sông nước mắt!".

Khi tôi về lại Việt Nam ít lâu, tôi được tin Giang đã thú thật với Jacques về thằng Tí và xin ông bảo lãnh cho đứa trẻ sang. Có lẽ do quá bất ngờ hoặc cũng có khi vốn tiếng Pháp của chị không đủ trôi chảy để cắt nghĩa mọi nguồn cơn, Jacques đã phản ứng tiêu cực. Tôi nhận được thư Giang cho hay chị đã rời nước Pháp.

Thời gian trôi, bốn năm sau khi có dịp quay lại châu Âu, qua Martine tôi bất ngờ được tin Giang rời Pháp ít lâu, Jacques quyết định đến Việt Nam đón mẹ con chị. Khi tôi đến thăm, Giang không có nhà, một thằng bé khoảng chìn mười tuổi mở cửa cho tôi. Tôi chắc đó là Tí, nó nói papa đang bệnh, mẹ phải vào bệnh viện chăm sóc rồi. Những người nông dân từ chuồng gia súc nhìn thấy tôi nên đến chào. Họ nói nông trại từ mấy năm nay do Giang trông nom, Jacques bị bệnh liên mien vì tuổi trẻ làm lụng vất vả quá. Hiện ông đang mắc thêm bệnh ung thư, chắc không sống nổi sang mùa xuân năm sau. "Cô đừng đi! - một người nông dân chất phác nói - cố chờ Giang về. Cô ấy tháo vát lắm, vừa cai quản nông trại, vừa chăm sóc bệnh tật cho Jacques. Ông ấy may mắn quá..."

Tôi nán lại một đêm, Tí gọi điện cho mẹ để tôi nói chuyện. Giang thì thầm: "Chị hạnh phúc lắm!". Mấy năm qua chị là một người vợ được sống trong tình yêu, là một người mẹ có con bên cạnh quần quýt. Giang không đả động gì đến bệnh tình của Jacques, hẳn chị đã chuẩn bị tinh thần thật

vững vàng. Sáng hôm sau tôi tạm biệt Tí, nó bắt tôi hứa phải liên lạc thường xuyên. Thăng nhỏ khôn trước tuổi, nó nhìn tôi nghiêm trang, khe khẽ nói thật ngụ ý: "Mẹ con Tí may mắn lắm..."

Xe chạy dần ra khỏi nông trại Jacques Thomas, cánh đồng bát ngát và đàn gia súc dần xa. Tôi như thấy gia đình họ đang quay quần bên nhau vào mỗi buổi chiều ngắm hoàng hôn nơi miền thôn quê trong lành. Người vợ trẻ yêu thương đưa ly trà cho chồng, người cha già âu yếm nhìn con trai nhỏ lảng xảng quàng khăn cho mình. Họ đã thật sự đến với nhau bằng con tim chân thành và tình yêu đã gắn kết gia đình họ. Vợ chồng dù cách biệt tuổi tác, cha con dẫu không chung dòng máu, gia đình dẫu không cùng ngôn ngữ và thần Chết có thể ngấp nghé bên thềm cũng chẳng thể ngăn những thành viên trong nông trại Jacques Thomas sống hạnh phúc bên nhau.

Mặt trời dần lặn xuống đường chân trời, đồng cỏ xanh phản chiếu ánh vàng cam trên cao, những con ngựa lững thững quay về... Trong tôi bừng lên một niềm tin mãnh liệt, rồi ngày mai sẽ lại bình yên trôi trên miền nông thôn hiền hòa có những con người tha thiết sống...

7-2006

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Mùa Đông Kiêu Hãnh

Một giờ khuya sẽ đi Ý nhưng mười giờ Lan phải ra ga bằng chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày. Ga đêm vắng vẻ đến rợn người dù Lyon là ga trung chuyển lớn của Pháp. Cô đặt ba lô xuống băng ghế rồi lân la làm quen với đám người vô gia cư. Thật nhanh sau đó, cô đã ngồi bẹp xuống đất vượt ve con chó của anh chàng tóc hung gốc Đông Âu, cầm trong tay cốc cà phê của ông già lang thang người Tiệp và lắng nghe chăm chú đường tình duyên gia đạo từ gã thầy bói Di-gan.

Gần một giờ đã có vài người cùng chuyến xe với Lan đến, chợt cô trông thấy Vũ. Anh chưa nhìn thấy cô đang ngồi bẹp bên cạnh những thành phần bất hảo. Cô vội vã đứng lên: "Tạm biệt, gần đến giờ xe chạy rồi". Những con người ngoài lề xã hội ấy nhộn nhạo cả lên: "Tạm biệt! Cầu Chúa ban phước lành cho cô! Biết đâu có ngày chúng ta gặp lại!". Con chó to kinh khủng của anh chàng Đông Âu sủa lên một tiếng "Ấu!" bụi ngùi. "Ừa! - Vũ kêu lên kinh ngạc - Làm gì ở đây?". Lan lúng túng: " Gặp anh bất ngờ quá! Anh cũng đi Italy?". Vũ nhìn cô nghiêm khắc: "Chơi với bọn ma-cà-bông hả? Nguy hiểm lắm!". "Họ hiền queo" - Lan sượng sùng.

Xe đến, mọi người lục tục vào. Lan lên trước, có ý chừa chỗ cho Vũ nhưng anh đi ngang qua cô mà không dừng lại. Lan giận ứa nước mắt. Cô nhìn ra ngoài trời đêm và qua kính cửa sổ, nhận ra Vũ ngồi chếch về phía dưới dãy đối diện. Anh thẳng người, vẻ kiêu ngạo cố hữu.

" Mời tất cả hành khách xuống xe. Tài xế cần nghỉ ít phút!".

Mọi người đang say giấc nồng bị dựng đầu dậy. Lan dụi mắt, mặc thêm áo khoác rồi đi như người mộng du ra khỏi xe. Gió lạnh thốc vào mặt làm

cô bình tĩnh. Hành khách lối nhỏ xếp hàng vào nhà vệ sinh. Những ly trà nóng được uống vội vã. "Ngủ được không?", Vũ đột ngột đến sau lưng Lan hỏi. "Dạ đang ngủ ngon! Đi xe đò Euroline là vậy đó, cứ vài tiếng phải xuống, nhưng mà rẻ". Vũ lạnh lùng nhún vai: "Không ham! Muốn đi xe lửa, nhưng gấp quá không có chuyến. Bất đắc dĩ mới phải đi kiểu này". Lan hồi hả khoe sau thời gian thực tập ở công ty Bonavi, cô tốt nghiệp loại giỏi được cấp học bổng sang Anh một năm, tranh thủ thời gian nghỉ đông cô đi lang thang khắp nơi cho thỏa chí tang bồng. "Còn anh đang làm gì ở Pháp vậy? Đi công tác hả?". Vũ không thèm trả lời, anh nhát gừng: "Đi học vui không? Chờng nào về?". "Anh Vũ!", Lan đột ngột kêu lên. "Sao?", Vũ giật mình hỏi lại. Lan không đáp, tui thân bỏ ra góc vắng đứng một mình. Lan không thể phiên trách Vũ toàn "nói trống" với mình. Lan không hiểu điều gì khiến một người phong độ như Vũ lại quá bất lịch sự như vậy. Hai tháng trời Lan thực tập trong phòng hành chính của công ty liên doanh Bonavi, Vũ quan tâm đến cô chừng mực và giữ khoảng cách. Cô biết anh trưởng phòng sớm thành đạt chẳng để ý gì đến cô sinh viên ngơ ngác như mình.

Mọi người lại lục tục lên xe. Gã thanh niên ngồi kế Lan nhìn cô tủm tỉm cười. Gần sáng, hăn cạ đùi vào Lan gạ gẫm: "Anh hôn em được không?". Lan bất ngờ, cô đẩy tên quấy rối ra: "Làm ơn để tôi yên!". Nhưng hăn tiếp tục sờ vào người cô ráo riết. Lan bất lực chống chọi. "Để cô ấy yên! Chúng ta đổi chỗ đi!", Vũ tiến đến chụp tay kẻ sàm sờ xoắn mạnh. Anh ngồi bên Lan suốt đoạn đường còn lại, chẳng ai buồn nói gì. Xe vào bến, Lan xuống xe có ý chờ Vũ. Anh đeo ba lô vào: "Mình chia tay, đã đặt hotel rồi. Thôi chào nhé!". Lan mím môi gật đầu rồi quay lưng rảo bước. Venice hiện ra quá xấu xí. Những con kênh im lìm, vài chiếc ghe bồng bênh buồn thênh, bầu trời xám xịt rọi bóng xuống mặt nước đen thẫm. Lan ước gì mình đã ngồi lại sân ga Lyon cùng những người đàn ông lang thang cầu bần.

"Anh Vũ!" - Lan kêu lên mừng rỡ tại phòng chờ lên máy bay. "Chào - Vũ mỉm cười lịch sự - Sao? Khỏe không?". Lan thật sự ngạc nhiên: "Ừ! Gần cả chục năm rồi mà anh vẫn chưa bỏ thói quen nói trống với phụ nữ hả?".

Vũ bất ngờ và lúng túng khi xung quanh mọi người đang ngoái đầu nhìn lại. "Nghe nói anh đã lập gia đình, nghỉ làm ở Bonavi và ra lập công ty riêng từ lâu?". Vũ nhếch môi cười: "Sao biết?". "Em biết về anh nhiều hơn là anh tưởng đó!". Vũ bật cười, anh biết các cô gái luôn thích cập nhật thông tin về người khác.

Họ cùng xếp hàng lên một chuyến bay, Lan đứng bên "business" nhìn Vũ chen chúc bên hàng "economy". Cô đùa: "Tụi mình trùng hợp đi chung hoài! Tiếc là không ngồi cùng chỗ!". Vũ nhún vai. Khuôn mặt đẹp như một tượng bán thân Hy Lạp quặm lại. Lan không cố ý chọc quê Vũ nhưng cô biết xưa nay anh không thích kém cạnh ai điều gì. Lẽ nào một doanh nhân trẻ thành đạt như anh lại lép vế hơn cô nàng "lóc chóc". Trong mắt anh hẳn Lan luôn là một sinh viên táy máy thực tập trong công ty Bonavi dạo nào. Chuyến bay dài mười ba tiếng đồng hồ không làm họ xích lại gần, cũng như chuyến xe đêm đặng đặng từ Lyon sang Venise năm nào.

Đến Paris, Lan đứng chờ Vũ rồi nói lời chia tay. Anh cho biết mình tiếp tục lấy TGV 1 sang Bỉ. Lan cố giữ giọng thờ ơ: "Bỉ hả anh? Thành phố nào?". Và khi Vũ dấm dăng trả lời "Anverse", cô đã không tìm được, gập người cười nắc nẻ: "Trời ơi, sao anh ghét em mà cứ phải đi chung hoài?". Vũ thật sự bất ngờ, mắt anh ánh lên tia thú vị xua tan vẻ lạnh lùng cố hữu.

- Tôi không có lý do gì để ghét Lan. Lan làm gì ở Anverse?

- Em phụ trách mua các mặt hàng gỗ từ Việt Nam cho các siêu thị của Bỉ và châu Âu. Em sống ở Anverse cả năm nay rồi. Công ty đưa đi. Cứ ba năm lại đổi nước. Lúc trước em ở Thụy Điển. Đi đi về về hoài, công việc giao dịch mua bán mà...

- Vậy hả? - Vũ nhìn Lan lạ lẫm - Cũng hay...

- Làm thuê kiếm cơm thôi mà anh - Lan cười khiêu khích - Đâu được làm doanh nghiệp trẻ như anh!

- Sao trong loạt bài "Những người làm thuê số 1" không thấy đề cập đến Lan? - Vũ hỏi - Thêm một nhân vật làm thuê như Lan bài báo hay hơn biết mấy! Lương vài ba ngàn đô, đi công tác hạng business, làm quản lý trong công ty nước ngoài chuyên bóc lột sức lao động của người nghèo.

- Chỉ có anh mới thích lên báo - Lan nhìn xoáy vào Vũ - Nào là cống hiến sức trẻ, vì nền kinh tế của đất nước, góp phần giải quyết việc làm cho người lao động... Trời ơi, vì muốn làm giàu thôi! Thậm chí còn bóc lột đồng lương của mình hơn tụi Tây nữa!

Vũ không đáp, nhún vai. Xe lửa khởi hành muộn bốn mươi lăm phút vì lý do kỹ thuật. Lan leo lên toa hạng nhất và cười một mình nhìn Vũ kéo vali nhảy lên toa hạng hai. Hồi ở công ty Bonavi, Vũ là ngôi sao sáng, trẻ nhất trong đội ngũ quản lý và được hưởng mọi quyền lợi cao nhất. Anh lúc nào cũng chuyên nghiệp với đầy đủ thắt lưng da, áo sơ mi Lacoste, cà vạt Christian Dior, điện thoại di động 0 í e và cả cái laptop Dell oai vệ nữa.

Tàu đến Anverse lúc sáu giờ chiều, mùa đông trời tối sớm, gió thốc đến rợn người. Lan thấy Vũ dáo dác tìm người đón. Xe lửa đến muộn so với giờ quy định nên đối tác của anh không chờ được. Lan thành thật: "Nếu cần, anh về nhà em cũng được rồi tính sau. Lạnh quá! Đứng đây lâu chắc chết!". Lan không chờ Vũ "làm nũng" thêm, bỏ đi trước. Vũ vội vã chạy theo và khi Lan leo lên tắc-xi, anh đề nghị tài xế mở cốp cho hành lý của mình vào.

- Lan ở nhà với ai? - Mắt nhìn thẳng, Vũ hỏi.

- Một mình! Nhà một phòng ngủ nhưng phòng khách rất rộng, anh có thể nghỉ tạm trên ghế dài.

- Có làm phiền...

- Dĩ nhiên là phiền, nhưng tùy anh thôi!

Lý trí bảo Vũ nên xuống xe và tự mình tìm một khách sạn nào đó. Ngoài trời tuyết đang rơi, phố xá vắng rợn người, vài khách bộ hành đang co ro rảo bước trong làn gió rét. Ở Anverse người ta nói tiếng Hà Lan, Vũ thở hắt nảo nuột, một chữ bẻ đôi anh cũng không biết.

Cả tuần, Vũ tá túc ở nhà Lan với lý do "tiết kiệm chi phí". Hợp đồng mới không được ký tiếp, hợp đồng cũ chưa thanh lý, đối tác bỏ rơi, công việc bê trễ. Lan nhìn người đàn ông mình từng hâm mộ nằm dài trên ghế, râu tóc xụi lơi, ánh mắt thất thần, chán nản cùng cực. Cảm giác lẫn lộn vừa hả dạ vừa xót xa làm Lan chơi vơi: "Anh cứ sử dụng văn phòng của em làm nơi giao dịch tạm thời với đối tác Bỉ". Nhìn căn hộ sang trọng với phòng làm việc hiện đại, Vũ gượng cười: "Sự ghen tị đang giết chết anh!". Lan thở dài: "Em thích sự thành thật của anh!", rồi che dù lao vào trời tuyết đi chợ. Vũ không chia sẻ những vướng mắc nên mấy ngày đầu cô chỉ là người nấu cho anh những món ngon. Nhưng rồi kinh nghiệm trong kinh doanh của Lan được bộc lộ khi cô tình cờ nhặt đọc tờ fax bản hợp đồng của Vũ...

- Không có em chắc anh chết! - Vũ hồ hởi báo tin - Tụi nó chịu nhượng bộ, cho chuyển lô hàng cũ sang tháng sau rồi. Đỡ quá!

- Vậy tạm xong việc rồi hả? - Lan nghe giọng mình lạnh lùng - Chừng nào về Việt Nam?

- Chán anh quá rồi sao? - Vũ bật cười - Muốn đuổi anh đi cho sớm chứ gì? Làm thuê như em bằng mười lần làm chủ như anh. Sao em giỏi vậy?

Lan không đáp, cô thấy buồn kinh khủng. Suốt những ngày qua Vũ không thèm che giấu thất bại, cũng chẳng còn bày đặt "màu mè" với cô. Vũ để cho Lan thấy hoàn cảnh khó khăn của một giám đốc phải chịu lụy đối tác nước ngoài, phải chấp nhận lỗ để duy trì quan hệ làm ăn. Thậm chí việc anh nai lưng ra làm cũng chỉ đủ trả lương cho nhân viên còn bản thân mình chẳng có thu nhập cũng được anh thành thật chia sẻ.

- Thôi thì anh có uy làm chủ - Lan an ủi chằm biếm - Báo chí đưa tin, công chúng quan tâm, phụ nữ hâm mộ...

- Em cũng hâm mộ anh phải không? - Vũ bật cười hỏi thẳng - Anh biết!

- Hồi đó mới ra trường, thấy anh tuổi trẻ tài cao làm manager trong công ty lớn, lúc nào cũng "mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao"...

- Nói để em thương, anh vốn không thích "chưng diện" - Vũ khoát tay - Ham gì quần áo, đồng hồ, dây nịt hàng hiệu. Tại ra đời làm ăn phải đánh bóng bề ngoài. Giờ cũng dân business, em thừa biết!

- Không phải ai cũng nghĩ như anh đâu - Lan bĩu môi - Chủ tịch tập đoàn của em là một trong những người giàu nhất thế giới nhưng ông đề ra nguyên tắc thành công là sống giản dị, trung thực, tốt bụng và làm việc cật lực.

- Tại ông ta là tử phú rồi nên nói gì cũng dễ - Vũ bật cười - Không phải trường làm sao người ta tin? Nếu anh không bắt mắt thì có thu hút được em không?

- Thật ra em bị thái độ dửng dưng, lạnh lùng đáng ghét của anh làm cho tò mò - Lan thú nhận -

- Và cái lần anh giúp em thoát khỏi thẳng sàm sỡ trên xe Euroline lúc sang Ý...

Vũ bật cười: "Lần đó nhìn em rất tội". Anh nhích đến ngồi sát vào Lan và quàng vai cô, ôm vào lòng thân mật. Lan lại thấy một nỗi buồn vô cớ xâm chiếm lòng mình. Cô ước gì vẫn còn bị những giá trị ảo từ bề ngoài thu hút. Mấy năm qua, làm người giao dịch xuất nhập khẩu cho công ty, tiếp xúc với dân kinh doanh đầu đầy sạn, nhiều lúc cô mong mình già dặn thật nhanh. Giờ ngồi bên người đàn ông mình từng khao khát, Lan biết cô chẳng còn non nớt để ngã vào lòng anh, tìm phút giây bình an.

- Thôi mình ra ngoài ăn tiệm đi - Lan đứng lên - Hồi ở Venise em là "thỏ ngọc ngây thơ". Ai biểu anh không lừa?

- Em giờ là "cáo già gian ác" - Vũ làm bộ thờ dài - Nhưng thế mới "xứng đào xứng kếp"!

Lan vội vã khoác áo ra đường. Vũ vui vẻ đi theo. Mùa đông ở Anverse lạnh lẽo quá, bầu trời âm u dù mới một giờ trưa. Những con chim từ bờ sông lảo đảo bay vào với đôi cánh xám nặng nề. Những hạt tuyết bất chợt rơi ào xuống khiến Lan không kịp bung dù. Vũ đỡ chiếc dù trên tay cô rồi nhanh nhẹn giương lên che cho hai người. Họ im lặng dẫn bước trên vỉa hè trơn trượt và lách mình vào một nhà hàng hải sản sặc mùi biển. "Anverse ẩm đạm gấp mấy lần mùa đông ở Venise - Lan nhìn ra cửa sổ thì thầm - Nhưng dân ở đây nhiệt tình với những người sợ cô đơn như em!". Vũ không nghĩ Lan nói thật, anh nhún vai cười: "Đến đám vô gia cư ở ga Lyon mà em còn kết bạn được nữa là!". Vũ nén lại rồi chắc lưỡi tiếp: "Chính sự thân thiện giúp em thành công!". Lan nhướn mày nhìn anh vẻ kiêu hãnh, bảo hãy uống nhiều vào, vui quá. Họ cụng ly hào hứng, những chai bia Jupiler của Bỉ cạn liên tục. Món "Moule et frite" đặc sản được hai người tiêu thụ mạnh mẽ. Lúc từ nhà hàng bước ra, Lan để mặc Vũ xoắn xuýt lấy cô, ngân nga hoài một câu trong điệu khúc "Nous serons tous deux, comme les amoureux..." 2. Lan biết Vũ say rồi.

Lúc cửa phòng vừa kịp ngăn mùi ẩm ướt của những hạt tuyết ngoài phố, Vũ không dẫn được lòng, ôm chặt Lan và hồi hã hôn đôi môi cay nồng của cô. Lan xuôi tay thả lỏng toàn thân. Cô nghe mùi ẩm cứng của căn hộ đang bao trùm mình, mùi nến thơm trong phòng ngủ và cả mùi nước hoa đàn ông từ người Vũ tỏa ra khi anh vội vã cởi bỏ chiếc sơ mi lụa.

Khi Vũ rời khỏi cô, Lan nghe một nỗi thất vọng sâu xa xâm chiếm, dù anh đã làm tốt vai trò của người đàn ông. "Are you OK?" 3, Vũ nhìn vào mắt cô dè dặt hỏi. Lan mỉm cười gượng gạo: "Don't worry! It's not my first time..." 4, rồi vội vã chạy vào nhà tắm. Anh nghe tiếng cô nôn, mùi hải sản

trộn bia sau phân hủy bay ra. Lúc Lan tắm rửa xong trở ra, cô phát hiện Vũ đã bỏ đi. Anh để lại một tin nhắn dường như chưa kết thúc trên màn hình vi tính: "Cảm ơn về tất cả. Anh chẳng còn gì để cho em khám phá. Em đã quá thành công. Mùa đông Anverse thật...". Lan đọc đi đọc lại tin nhắn rồi chậm rãi nhấn nút "save" lưu lại bằng tên "Mua dong kieu hanh.doc". Cô nhét file vào thư mục "Linh tinh" rồi tắt máy.

Ngoài trời tuyết vẫn lất phất rơi, Lan nhìn qua cửa sổ, ngắm những khách bộ hành cổ áo kéo cao dần bước trong làn gió đông tê tái. Cô tưởng tượng một tay kéo va-li, một tay vịn cổ áo thật chẳng vui chút nào. Và hẳn tuyết sẽ tha hồ đậu lên tóc ướt tả tơi, rét đến tận cùng từng tế bào li ti. Chẳng có khách sạn nào ở gần, nửa tiếng Hà Lan đơn giản Vũ cũng chẳng biết. "Nhưng hãy kiên nhẫn đi - Lan bất giác kéo cao cổ áo như thể cô cũng đang đứng ngoài trời kia - Đó là anh!".

Lan quay vào phòng, lên giường trùm mền co ro. Cô thở dài nghĩ, giá cô thú nhận chỉ toàn đi công tác hạng economy, lần này được hãng hàng không thưởng vé business nhờ có số điểm cộng dồn do đi nhiều. Nhưng rồi Lan lại nghĩ, nếu biết cô "tầm thường" như vậy, Vũ sẽ chẳng bị thu hút bởi một người vất vả làm thuê trên xứ người, phải chịu đựng nỗi nhớ nhà thường xuyên và chấp nhận cuộc sống cống hiến hoàn toàn cho công việc như cô. Lan tự hỏi có bao giờ Vũ thấy buồn vì cứ mãi giấu mình trong sự phô trương, có bao giờ anh bị cô lập vì hãnh tiến, có bao giờ anh mệt mỏi vì cứ cố làm người thành đạt? Ngoài kia, ánh nắng lẻ loi của một ngày sắp tàn chiếu lấp lánh những bông tuyết lất phất. Những hạt kim cương óng ánh đang rơi. Bầy chim nhỏ sải đôi cánh lấp lóa, tìm đường về tổ trên các nhánh cây gầy guộc trắng. "Thật đẹp! - Lan thì thầm - Nhưng người ta không thể sống mãi với mùa đông".

8-2006

Chú thích

1.TGV: (Train à grande vitesse): xe lửa tốc độ cao

2."Hai ta sẽ như gã si tình...", lời trong ca khúc Main dans la main của Christophe

3.Em ổn không?

4.Đừng lo! Đây không phải lần đầu của em

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Cáo Già, Gái Già Và Tiểu Thuyết Điểm Tình

Tố Uyên lặng lẽ một mình khóa cửa phòng. Đám bảo vệ quen với việc về trễ của chị cũng phải thốt lên: "Về khuya dữ chị!". Ông Toàn tài xế mừng rỡ mở cửa xe sau cả buổi đỏi meo ngồi chờ. Tố Uyên vốn không ưa ông này, chị thù vụ ông bị vợ cầm sừng rồi đổ thừa: ÔNG "Tại chị bắt tui làm việc về trễ quá, con vợ tui nó ngứa ngáy "nhảy dù" với thằng sửa ống nước". Mấy lần chị tính vận dụng những thủ thuật của một giám đốc nhân sự đuổi phứt ông Toàn nhưng chủ tịch công đoàn là anh ruột ông ta.

- Nè, công ty sắp có tổng giám đốc mới - Tố Uyên hào hứng - Đẹp trai lắm! Tui coi hình rồi. Nghe đầu ly dị vợ.

- Vậy là chị có hy vọng... - ông tài xế tính xã giao làm vui lòng sếp buột miệng.

- Ý anh là sao?

Tố Uyên diên tiết. Thằng cha vô duyên thấy sợ. Để rồi coi, tổng giám đốc mới mà quyết đoán một chút chị sẽ "dùi" cách đuổi cổ chủ tịch công đoàn, hay ít ra cũng làm hấn "cụt tay cụt chân". Khi đó ông Toàn đừng hòng xớ rớ trong xe chị. Đã nhiều lần ông vụng về đề cập đến việc chị đã gần bốn mươi mà chưa chồng. Mấy tài xế công ty rãnh rỗi tha hồ "tám" chuyện, đã thế ông Toàn còn thật thà học lại nguyên văn tưởng làm sếp hài lòng: "Tố Uyên tuy gái già nhưng nhìn còn ngon cơm!"

Sếp mới về, không làm thất vọng mấy trăm nhân viên, trước mắt là ngoại hình. Ông người Anh, gốc Ý, vóc người năng chơi thể thao, làn da rám nắng, khuôn mặt nam tính chinh phục người đối diện dễ dàng. Berlotti

phong độ tuyệt đỉnh ở tuổi bốn lăm. Tố Uyên biết chỉ cần sắp ra lệnh, chị sẵn sàng đem cả mền chiếu vào công ty làm việc. Kinh nghiệm cho thấy ông tổng nào mới về cũng cần phòng nhân sự hỗ trợ để tổng bớt đám tay chân của đời trước, rước người mới vào để bề quản lý. Tố Uyên và sếp thường ở lại bàn bạc công việc đến tận mười giờ đêm. Đám bảo vệ giả bộ đi tuần ngang qua phòng tổng giám đốc liếc thấy hai người thân mật cười nói rộn rã. Ông Berlotti vỗ vai Tố Uyên thùm thụp "Chúa ơi! Chúa ơi!", chị nàng bưng mặt mắc cỡ kêu lên the thé "Berlotti! Ồ Berlotti! Không!". Bà con đồn ùm lên hai người "chịu đền" nhau rồi. Đạo này giám đốc nhân sự không mặc những bộ váy công sở nghiêm nghị nữa. Chị đổi style diện toàn bằng chất liệu mềm mại, kiểu dáng nhẹ nhàng, đơn giản mà trẻ trung. Ai cũng công nhận cái tính từ "ngon cơm" đám tài xế dành cho chị là chính xác. Tố Uyên cao một mét sáu lăm, lưng thẳng, eo thon, bụng nhỏ. Chị không có nhan sắc mỹ miều nhưng mặt mũi ưa nhìn, biết trang điểm tinh tế, và nếu đừng làm ra vẻ ta đây mà chịu cười tủm tỉm, chị quả là mỹ nhân U40. Mỗi lần nhân viên công ty thấy Tố Uyên cùng ông tổng sánh đôi lên xe đi ra ngoài công tác hoặc cùng đàm đạo thân mật trong sân, người ta thật lòng mong chị có bồ phứt cho rồi. Chức cao, tài năng, xinh đẹp mà làm gái già thật tâm sinh lý phức tạp không tài nào đoán nổi. Dĩ nhiên người trong cuộc biết công ty bàn tán gì. Mặc, anh đã ly dị, ả chưa có chồng. Hồi sau sẽ rõ.

Hồi một trôi qua, hồi hai rồi hồi ba cũng kết thúc. Sau một năm từ ngày ông Berlotti về nhận nhiệm vụ tổng giám đốc, mọi người ai cũng công nhận tài lãnh đạo của ông. Cái tính quyết đoán, dám ra lệnh dám nhận trách nhiệm làm nhiều người nể phục. Berlotti khéo ăn khéo nói, khéo cả cách cư xử vừa cương vừa nhu, đấm người ta một cái thì tức thời phải xoa ngay một cái. Bước chân vào công ty ông tổng bắt tay từng bảo vệ, vỗ vai từng lao công, đi chào từng nhân viên các phòng ban mỗi sáng. Ông nhớ tên hết mọi người và thích hỏi những câu liên quan đến đời tư: "Con anh hết bệnh chưa?", "Chừng nào em cô thi đại học?", "Vợ cậu đi công tác thế nào?". Mọi người lao vào làm việc như điên không thèm vòi tiền "overtime" dù ai

cũng ra khỏi công ty lúc tám giờ tối. Doanh thu tăng đột biến, thành công ngoài dự kiến, tập đoàn từ Anh gửi bằng khen về tới tập. Nhưng cuối năm lương thưởng chỉ dành cho những giám đốc trụ cột của công ty, số nhân viên còn lại không được bao nhiêu. Tiền trượt giá vì lạm phát cũng không được tính. Dĩ nhiên sếp tổng lập công lớn với tập đoàn vì tối đa hóa doanh thu và tối thiểu hóa chi phí. Lãi ròng chuyển về tập đoàn tăng đáng kể.

Phòng nhân sự bị bêu riếu, bà con hài tên Tố Uyên ra: "Việt gian", "me Tây", "tay sai bọn đế quốc". Nhiều trưởng phòng ban khi vào phòng nhân sự kiện cáo đòi tăng lương cho nhân viên chứng kiến cảnh chị bưng mặt khóc thê thảm: "Trăm dâu đổ đầu tằm! Có ai chịu hiểu cho tui không? Chính mấy người mới bị cai trị một cách dạn dặt! Trời ơi, ngu ơi là ngu!". Mọi người bấm tay nhau lui ra "Câu cuối là bả nói chính bả. Một năm nay bả cũng đâu được xơ múi gì. Uống công trang điểm má hồng bấy lâu". Thế rồi dần dần người ta vỡ lẽ, ông Berlotti là một con cáo già chỉ còn chờ ngày để thành tinh. Ông có tài biết kết hợp những ngôi sao trong một bầu trời lại với nhau, biết khiến người ta tự nguyện cống hiến hết mình, biết dùng những đầu tàu như Tố Uyên o ép số nhân viên dưới quyền còn lại, biết cả thuật "nam nhân kế" tán tỉnh phụ nữ từ người trong công ty đến khách hàng và đối tác bên ngoài. Nhưng ông tinh táo, dính vào "gái già" trong công ty là hết đường gỡ, nên Tố Uyên dù có "ngon cơm" cỡ nào cũng không bao giờ Berlotti thèm ăn thử một miếng. Tố Uyên đau khổ nhìn Berlotti cuối tuần vào hộp đêm chơi bời. Trong cộng đồng dân nước ngoài làm việc tại Sài Gòn, chị quen biết khá nhiều. Tin tức gì của sếp chị cũng gióng tai lên. Càng biết thì càng đau. Sếp không quan tâm đối tượng trí thức, nghe nói vợ cũ của ông là tiến sĩ. Ông chỉ thích hẹn hò với đám gái hạ đẳng, với bọn chân dài - đầu bé - vú to. Chơi qua đường cũng có mà coi bộ "true love" cũng có. Nghe nói Berlotti mua nhà cho một con bé "chân bước lên thềm ngực gõ cửa", những ngày nghỉ hiếm hoi toàn đoàn dẫn đi resort rồi vỗ đôm đốp vào cái mông nở kinh hồn như ngựa đua của nó mà cười thỏa mãn. Tố Uyên không hiểu một người trí thức tài giỏi như Berlotti lại có thể yêu

đương bọn gái toàn "đậu hũ" trong đầu như thế. Có gì thú vị, đáng lôi cuốn để cùng chia sẻ chứ!

Từ ngày nhận đơn thôi việc của giám đốc nhân sự vì lý do sức khỏe, sếp Berlotti giật mình quay lại o bế một "khai quốc công thần" của mình. Lần này ông không để đương sự và người ngoài hiểu lầm nữa. Ông chủ động để mọi người biết giữa Tố Uyên và mình là một tình đồng nghiệp sâu sắc, một tình bạn hiếm hoi, một tình cảm trong sáng nhưng sâu nặng hơn cả nghĩa vợ chồng. Phần chưa tìm ra công ty mới vừa ý, phần cũng chỉ muốn "làm mình làm mẩy", Tố Uyên mở lòng ra đón nhận những cử chỉ chăm sóc của sếp. Thật sự Berlotti không phải người xấu, ông cũng chẳng lợi dụng ai nếu người đó không tự nguyện. Muốn thành đạt trên thương trường bắt buộc ông phải "cáo", muốn quản lý giỏi đành lòng ông phải dùng thủ thuật, muốn tối đa hóa thành công ông còn cách nào khác hơn là chấp nhận trả giá.

- Sự nghiệp không song hành cùng hạnh phúc gia đình - Berlotti ngồi trên bàn Tố Uyên lúc cả công ty đã ra về mà tâm sự - Vợ tôi chịu không nổi cảnh tôi đi công tác biển biệt, con tôi không tha thứ việc tôi vắng mặt cả ngày trời. Làm một người đàn ông ly dị thì thâm lắm!

- Thật sao? - Tố Uyên cảnh giác với những lời than thân trách phận xưa rích của bọn đàn ông.

Làm ngơ trước giọng điệu châm chọc, Berlotti tha thiết:

- Tôi không có một mái ấm gia đình. Không tin cô hỏi thằng Tâm tài xế tôi đi, có những tối sau một ngày làm việc mưa mịt, nó phải chở tôi về nhà cùng dùng cơm với vợ chồng con cái của nó. Hưởng chút không khí gia đình hạnh phúc của người ta rồi về lại căn biệt thự rộng tênh lạnh lẽo công ty thuê cho.

- Tôi đồng ý với ông, sự nghiệp không song hành cùng hạnh phúc cá nhân - Tố Uyên lại châm chọc - Như tôi đây, chồng nào chịu lấy! Có lần

một nhân viên nữ xin nghỉ vì con ốm mà tôi không cho, nó dám thét vào mặt tôi "Chị không làm mẹ nên không hiểu con cái là tất cả. Chị làm việc trung thành và cống hiến tận lực cho công ty rồi cũng chết già trong cô đơn mà thôi!".

- Nè, cho phép tôi hỏi - Berlotti kê sát vào tai Tố Uyên thì thầm - Cô còn trinh đó chứ?

Đã quá quen với cách nói năng "du côn" kiểu Ý và hiểu con người Berlotti thích sự thẳng thắn, Tố Uyên ưỡn ngực tự hào "Nguyên xi!". Berlotti vỗ đùi rồ kêu "Phí quá! Tôi biết đàn ông Việt Nam gia trưởng và ích kỷ, lấy vợ tài năng như cô họ e ngại, nhưng việc gì phải ép xác như vậy. Hãy trải nghiệm đi! Đọc ba cuốn sách loại này còn ức chế thêm!". Berlotti với tay trên kệ của Tố Uyên lấy mấy tiểu thuyết điểm tình của Danielle Steel và Quỳnh Dao. Hình bìa toàn cảnh hai người ôm nhau âu yếm trong khung cảnh hữu tình. Cáo già Berlotti lắc đầu trề môi. Chị phì cười "Tôi cũng biết là phí, nhưng tìm người xứng đáng để "cho" không gặp". Berlotti ôm lấy vai chị chân thành "Đừng nghĩ là "cho", sex là từ hai phía. Tôi chưa bao giờ trả tiền cho bất kỳ ai tôi có quan hệ. Điều đó thật bất công và giết chết cảm xúc". Tố Uyên bĩu môi "Thế còn những lần ông chơi bời với gái vũ trường? Ông không trả một xu nhỏ à?". Berlotti cười ngất "Cô biết tính mạnh mẽ nhưng dịu dàng của tôi trong công việc, trên giường tôi còn "nghệ thuật" hơn. Lẽ ra bọn họ phải trả tiền cho tôi. Nhưng thôi, như tôi đã nói, điều đó giết chết cảm xúc".

Sau lần tâm sự quá sức thân mật đó, hai người tiếp tục kiểu trò chuyện "huych toẹt", thẳng thắn và có phần dung tục sau một ngày làm việc căng thẳng. Tố Uyên thấy chị "bà tám" với sếp như hai con mẹ hàng tôm nhiều chuyện. Berlotti tình bơ thú nhận đôi khi quên rằng Tố Uyên là một phụ nữ, lại là một phụ nữ Việt Nam còn "nguyên xi". Hai người xả stress bằng đủ thứ chuyện bậy bạ mà chân thành. Tình cảm của họ thật khó tả, cả hai như đã hiểu nhau thật nhiều nhưng cũng giữ kẽ ở chừng mực nào đó giữa sếp và

cấp dưới. Berlotti mỗi khi đi công tác châu Âu hay tìm mua tặng cô giám đốc nhân sự của mình những cuốn sách triết về tình dục học. "Sao, người đẹp? Mấy cuốn sách này đã thông tư tưởng cô chưa?". Và cuối năm đó, khi Tố Uyên đang bù đầu làm kế hoạch lương thưởng cho kịp trước Tết, Berlotti đi Anh nghỉ Giáng sinh về tặng cô một hộp giấy rời nháy mắt gian ơi là gian. Ông đóng cửa phòng lại vẽ bí mật dù xung quanh chẳng còn ma nào làm việc đến giờ này. Tố Uyên hồi hộp mở quà ra. Những dụng cụ bằng cao su mềm, hình dáng đủ loại từ có gai, có mùi hương, đến rung mạnh và nhiệt độ ấm nóng như thật. Tố Uyên cầm những bộ phận sinh dục phái nam lên, ngược nhìn vẻ thất vọng của Berlotti vì sự thờ ơ của mình, chị đều giọng "Tưởng gì ghê gớm! Ba cái đồ này tôi đã... tự trang bị trong lần đi công tác Hà Lan cách đây vài năm!". Berlotti há hốc miệng. Lần đầu tiên chị thấy một người luôn làm chủ tình thế như sếp biết kinh ngạc.

Đột ngột, ông Berlotti được thăng chức sang Hồng Kông làm giám đốc vùng châu Á. Ông ra đi trước nhiệm kỳ gần một năm. Trước khi đi ông kịp tăng lương và tăng chức cho một loạt người, ký quyết định cho những nhân viên triển vọng theo học MBI tại Anh và đưa vào quy định hằng năm cho mọi người mười bốn tháng lương. Cáo già nháy mắt: "Cho tổng giám đốc đời sau hứng hết mọi phí tổn". Thành phần tạp vụ, tài xế, bảo vệ cũng được ông quan tâm cho hết đồ đạc cao cấp trong nhà như ti vi, tủ lạnh, xe Honda... Ông chủ tịch công đoàn lại ca điệp khúc: "Ông Berlotti số một!".

Thời gian bàn giao trước khi đi của sếp quá gấp, Tố Uyên lại bù đầu với công việc nên cả hai không còn lúc nào để "tám". Berlotti hẳn cũng chẳng có thời giờ để chia tay đám nhân tình nhân nghĩa nên ngày ông ra phi trường sang Hồng Kông, ngoài những giám đốc các phòng ban trong công ty đeo kính trí thức và nhóm tạp vụ ăn mặc tuyềnh toàng ra, còn lơ nhố một đám các em mộng ngược nở nang. Đoàn người lơ nhố làm mất an ninh, trật tự với những tiếng í ới, những nụ hôn vội vã, những cái bắt tay chớp nhoáng. Khi chủ tịch công đoàn dẫn đại diện các công nhân từ nhà máy ầm ầm kéo tới

đột ngột giương cao biểu ngữ "Mr Berlotti is number one", dân tình xung quanh ngỡ ngác: "Có diễn viên nước ngoài nào hả?".

Sếp mới về, công ty lại lao vào một guồng quay mới. Thảng hoặc tìm tài liệu trong đống tủ, Tố Uyên thấy thùng giấy đựng mớ dụng cụ bằng cao su mềm có gai. "Phải thủ tiêu thôi, rủi có nhân viên nào phát hiện thì chết toi - chị làm bầm đỏ mặt - Cũng chẳng thể đem về nhà, phụ huynh hơn tám mươi của mình phát giác chắc đứt gân máu". Chị muốn viết e-mail cho sếp cũ, phân bua mình khao khát tình cảm, còn ba cái vụ sex mà phải "tự xử" bằng mớ dụng cụ vô hồn này thật không ham. Nhưng thôi, người như ông Berlotti không bao giờ tin vào tiểu thuyết điếm tình.

Ba năm sau, khi đã xấp xỉ tuổi bốn mươi lăm, Tố Uyên lập gia đình. Chồng chị là một kỹ sư người Đức, trông có vẻ khô khan nhưng đôi mắt thấu hiểu. Chị lên chức tổng giám đốc, thế cho người sếp nước ngoài hết nhiệm kỳ. Đám bảo vệ thì thầm với tài xế "Chức cao hơn nhưng không về trễ nữa, người vợ phải nấu cho chồng một bữa ngon!". Ông Toàn gật gù: "Các sách điếm tình đều nói vậy..."

14-3-2007

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Chim Trời Dạy Dứt

Nhận được tin Tâm mới mua nhà biệt thự ở Phú Mỹ Hưng nhờ trúng cổ phiếu, Đông điên lên. Dạo này bạn bè cứ bắn email sang khoe đứa tậu được miếng đất, đứa đầu tư sinh lợi đáng kể, đứa thành lập doanh nghiệp nhiều tiềm năng. Anh không thể tập trung làm việc được nữa, đành vào internet lang thang tìm đọc một số thông tin liên quan đến việc làm giàu. Philippe ngồi kể bên nhìn thái độ nóng nảy của Đông khi gõ phím enter và cử chỉ rung đùi muốn động đất của anh cười tùm tùm:

- Chuyện gì? Bộ con bé xinh đẹp chít chát mấy tháng nay có thằng khác rồi hả?

- Thôi đi! - Đông cáu - Còn tâm trí đâu nữa mà gái với ghiếc. Người ta đang sục sôi làm giàu kìa!

- Thì sao? - Philippe ngáo ra.

- Còn sao nữa! Tao ngồi ở cái xó châu Âu này mà làm tiến sĩ kinh tế, rì mọ viết từng bài báo kiếm vài đồng nhuận bút trên các tờ tạp chí lừng danh. Được gì? Một căn hộ bé tí, cuối tuần xem phim bằng thẻ giảm giá, mỗi ngày đi làm bằng xe công cộng. Tao sống một cuộc đời "cơm hàng, cháo chợ, vợ nhà thổ".

- Tao cũng vậy! - Philippe cười tình bơ - Mà đã chọn con đường khoa cử mà!

Đông không nói nữa, anh thấy uất ức quá phải vào nhà tắm vực nước vào mặt. Cùng gốc miền Trung sỏi đá vào Sài Gòn học, cùng chịu cảnh ê chề vì đói khổ thời sinh viên, Đông cố gắng học thật giỏi, Tâm tốt nghiệp loại vớt.

Vậy mà đâu chỉ có nó, còn hằng hà sa số những người bạn cùng lớp ngày xưa giờ nhà cao cửa rộng, xe hơi bóng loáng, đi du lịch nước ngoài như đi chợ. Mùa hè năm ngoái Tuyết cùng chồng sang châu Âu một vòng, ghé Hà Lan thăm Đông chẳng biết vì tình xưa nghĩa cũ hay chỉ muốn khoe sự thành đạt. Cô thất vọng nhìn căn hộ ấm thấp của anh rồi liếc nhìn chồng vẻ khó hiểu. Khi đó Tuyết không giới thiệu nhiều về chồng nhưng mới tuần rồi đọc báo online Đông phát hiện ra tên chồng của cô nhân nằm trong danh sách mười người Việt Nam đóng thuế thu nhập cao nhất nước.

- " Ê, Đông, mà ỡn không?" - tiếng Philippe gọi ngoài hành lang - Đừng dìm đầu vào bồn cầu tự tử nghe chiến hữu!".

Đông lập cập đi ra "Tao với mà về sớm uống bia!". Lúc Philippe dìu Đông lên lầu, bê đến tận giường và cởi giày cho anh, Đông biết mình chưa say nhưng cứ mặc. Tối nay anh nói nhiều quá, lè nhè toàn chuyện giàu nghèo đến mức Philippe đổ quạu đấm cho một phát. Hẳn dân Pháp trung lưu, gia đình có một biệt thự ở Nice nhưng suốt đời hẳn sẽ chẳng dành dụm tậu cho mình một chốn dung thân. Thế hệ trẻ châu Âu như Philippe thích vừa làm vừa hưởng. Có bao nhiêu đi du lịch bấy nhiêu, hẳn xem vật chất chỉ là phương tiện cho mình tận dụng để làm giàu tri thức và tâm hồn. Nhà thì cứ thuê, việc quái gì phải mua rồi nai lưng trả góp đến cuối đời? Xe công cộng vừa rẻ vừa tiện, mua xe hơi chỉ thêm phiền với bao nhiêu thứ thuế...

Philippe mấy năm qua đã ít nhiều ảnh hưởng lên Đông cái tư tưởng mỗi người chỉ có một cuộc đời: không lệ thuộc đồng tiền, có bao nhiêu hãy thụ hưởng hết bấy nhiêu. Và Đông đã thật sự thấy lòng mình thanh thản khi đi theo tiếng gọi của cuộc sống tự do với tâm hồn khoáng đạt những khi cùng Philippe lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm ở châu Âu, châu Mỹ và cả châu Úc nữa. Anh thấy mình như cánh chim trời, thật hạnh phúc được làm những gì mình thích và đi những nơi mình muốn.

Tháng hoặc bên Việt Nam xin tiền, Đông chắc lưỡi gởi về vài trăm euro, lần nào anh cũng nhấn mạnh: "Đây là lần cuối, mỗi người tự lo thân". Anh ghét cái kiểu một người làm quan cả họ được nhờ. Ai cũng phải có trách nhiệm với chính mình, cứ bám theo người khác như thế làm sao vươn lên? Đông rất tâm đắc khi thấy cảnh cha mẹ bên châu Âu đẩy con ra đường khi đã lớn. Đủ lông đủ cánh thì tự bay, ai cũng có cuộc sống riêng, tự ra quyết định tự chịu trách nhiệm. Sống hai năm ở Pháp và hơn ba năm ở Hà Lan, Đông tự hô khẩu hiệu "Độc lập, tự do là hạnh phúc!". Và anh đã hạnh phúc cho tới cái ngày vợ chồng Tuyết sang châu Âu, cô đã nhìn anh rơm rớm như thể anh đang sống trong địa ngục trần gian:

- Em không ngờ anh đi Tây mà sống khổ thế này!

- Sao em biết anh khổ? - Đông cười hì - Căn hộ nhỏ vì anh không có thời giờ dọn dẹp. Tiền anh đây nhóc trong ngân hàng!

- Xạo! - Tuyết mím môi - Lương nghiên cứu sinh cỡ anh hai ngàn Euro là hết mức. Ở Việt Nam giờ người ta còn đạt được mức lương này, nói chi anh sống theo vật giá đắt đỏ bên đây...

- Nhưng mà anh sướng, sướng lắm! - Đông khẳng định - Anh đi du lịch hoài...

Tuyết không thèm nói nữa. Khi về đến Việt Nam cô e-mail nói thật sự lo cho anh. Anh dù sao cũng là người nước ngoài, rồi phải lập gia đình sinh con đẻ cái. Tụi châu Âu cứ sống ung dung tự tại vì cuối đời có nhà nước lo, còn Đông thân cô thế cô. "Anh mới ngoài ba mươi thôi mà, đừng bay nhảy làm cánh chim trời vô định nữa. Chừng nào có bằng tiến sĩ về lại Việt Nam với em!". Đông đọc e-mail vừa tự ti vừa tự tôn, tâm lý phức tạp phát ốm mấy ngày làm Philippe lo sốt vó. Ngày xưa Tuyết cũng xin học bổng để được đi theo Đông nhưng không thành, đành ở lại Việt Nam đi làm trong một công ty nhỏ nào đó. Theo năm tháng kinh nghiệm chồng kinh nghiệm, cô thay chỗ làm mấy nơi, cuối cùng đang làm trợ lý tổng giám đốc "một

công ty Ba Tàu trong Chợ Lớn thôi" như lời cô nói, nhưng lương đã trên hai ngàn đô rồi. Đông không có ý định về lại Việt Nam, bạn bè đã sự nghiệp vững vàng. Đông định nộp đơn qua mạng, xin vào mấy cái trường đại học bên Mỹ hay nước nào cũng được. Chắc người ta không cho anh làm giáo sư đâu, thì tiếp tục làm nghiên cứu và giảng dạy chút chút vậy. Tuyết lại phản đối: "Đừng theo hướng đó, suốt đời anh tìm tòi nghiên cứu mà mãi mãi không tìm ra chân lý của cuộc đời. Về đi, em chỉ anh tìm việc và cả cách làm giàu. Việt Nam bây giờ nhiều cơ hội lắm, chỉ sợ không ý chí!".

Châu Âu bước vào hè, các phương tiện truyền thông đưa tin sắp có một đợt nóng lạ tràn vào từ châu Á. Thế giới phẳng thật rồi, phẳng cả với thời tiết. Xe bus đình công, Philippe mấy hôm nay sang Thụy Sĩ thăm bạn gái. Một mình Đông vác cái laptop chậm rãi đi bộ xuống đồi. Những bông hoa không tên hoặc có tên mà anh chẳng biết nở rục khắp lối mòn. Tuyết ngày xưa rất yêu hoa và thường hay bảo ép hoa khô gửi về dạo anh mới sang châu Âu du học. Chẳng biết giờ người phụ nữ mở miệng ra là "làm giàu" có còn tâm trí nào bày đặt hoa hòe hoa sồi. Đông đã ngắt một ôm hoa nhưng nghĩ lại anh vứt đánh xạch vào bụi cỏ. Tuyết lại viết e-mail bảo Đông hè này về Việt Nam, cô dẫn đến mấy khu đô thị mới có những căn hộ cao cấp xem dân mình giờ có tiền biết cách sống rồi. Cô cũng sẽ đòi thợ cho anh đi khắp Việt Nam. Đôi lần Đông hơi thắc mắc lúc nào Tuyết cũng mời gọi "về với em, đi với em", vậy ông chồng đóng thuế thu nhập hàng top ten của cô nhất ở đâu?

Đông không về, suốt mùa hè anh cặm cụi làm cho xong luận án tiến sĩ, tháng mười anh bảo vệ rồi. Philippe bình thường trông vô tư nhưng gần đến đích có vẻ chộn rộn. Hắn than nửa muốn sang Thụy Sĩ gần bạn gái, nửa muốn đến một nước châu Á nào đó thay đổi tầm nhìn. Tuyết gửi e-mail chúc mừng rồi rít khi Đông báo tin bảo vệ luận án tiến sĩ hạng xuất sắc. Không thấy cô kêu gào "về với em" nữa nhưng anh lại về, trong hồi hộp và âm thầm...

Ra khỏi phi trường, nhìn những thân nhân khác mừng mừng tủi tủi đón người thân Đông ngậm ngùi. Lẽ ra giờ đây anh có quyền "võng anh đi trước võng nàng theo sau". Đông nằm dài trong khách sạn, không có chương trình gì cụ thể. Chưa bao giờ trong suốt những năm tháng tuổi trẻ anh lại cô đơn đến thế. Từ lúc rời cái làng nghèo xơ xác ở miền Trung vào Sài Gòn học đại học, cho tới khi đi tiếp sang châu Âu làm một lèo thạc sĩ rồi tiến sĩ, Đông chỉ thấy mình là một người may mắn hơn biết bao phận người. Những lúc vi vu đạp xe trong rừng ở miền Nam châu Âu, ngồi ngắm hoàng hôn bên mặt hồ tĩnh lặng ở Chilê hay vùi mặt vào cỏ nghe những chiếc lá phong vàng rơi ở Canada, Đông thấy đời anh thật viên mãn. Anh đi nhiều, tiếp xúc nhiều, tận hưởng nhiều những sàng khôn thế giới, sao giờ về với quê hương lại thấy e dè như một đứa trẻ chưa hề cất bước đi xa.

Cuối cùng họ cũng ngồi bên nhau. Trông Tuyết mệt mỏi và buồn bã. Cô nói công ty nhiều việc bận rộn, ngủ ít làm nhiều nên mí mắt có chiều hướng đổ sụp xuống. Tóc Tuyết cắt ngắn sát, rối bù để lộ vài sợi bạc, da mặt khô xám lại, môi tróc từng mảng nứt nẻ.

- Nhìn em - Đông nhăn mặt - Không có hứng một chút nào hết!

- Anh tưởng anh ngon hả - Tuyết cố nhướn đôi lông mi nặng trĩu lên -
Mấy thằng cha trí thức...bé xíu, ỉu xìu như trái dâu héo!

- Giê-su-ma lạy Chúa tôi - Đông kêu lên thống thiết - Em du côn từ hồi nào vậy?

- Tuyết ngây thơ của anh biến mất trên cõi đời này rồi. Mà anh cũng đừng làm bộ nai tơ, dân "vợ nhà thổ" như anh mấy năm nay chắc cũng hết xí quách rồi...

Đông im lặng bất mãn, Tuyết dịu giọng đổi đề tài hỏi anh có muốn dẫn cô đi xem đất đai hay lên sàn chứng khoán coi cho biết. "Anh muốn đầu tư vô chỗ nào? Em chỉ anh cách làm giàu". Đông nói tiến sĩ kinh tế không cần ai

phải tư vấn. Anh cũng không có nhu cầu làm giàu, về Việt Nam lần này chỉ muốn tìm một người vợ hiền thực, thấy Tuyết dung tục quá đâm nản. Tưởng xấu hổ, không ngờ cô chân thật gật đầu: "Phụ nữ Việt giờ tìm đâu ra người tam tong tứ đức, công dung ngôn hạnh? Tưởng anh sống ở châu Âu cấp tiến thích vợ năng động tuy hơi "mạnh miệng" một chút như em, ai dè anh còn thói gia trưởng, thích vợ hiền dễ ăn hiếp hả?"

Đông ngao ngán ngáp dài, anh than mệt đòi về sớm không hẹn ngày gặp lại cô người yêu bé nhỏ năm nào. Tuyết đã lấy hết của anh cả chì lẫn chài, anh chẳng còn chút gì đáng giữ về mối tình lãng mạn thời sinh viên. Một mình, Đông xách ba lô tìm ra các tỉnh ven biển miền Trung. Anh không có ý định phí tiền vào các resort sang trọng nhưng sự tò mò kéo anh vào một resort mới xây với quyết tâm "Ngủ một đêm cho biết". Kinh ngạc và phần nộ, Đông tình cờ phát hiện một trong những ông chủ đầu tư vào resort này là Tâm. Hẳn phải có trong tay vài chục tỉ đồng mới có thể làm nhiều cú đầu tư kinh khủng như thế. Cô bé phục vụ thỏ thẻ từ ngày có resort, dám thanh niên ở đây khỏi phải vào Sài Gòn làm osin hay thợ hồ cực khổ nữa, "Tụi em còn được học tiếng Anh". Đông rũ ra khi cô bé ra khỏi phòng với những bước chân chắc nịch tự tin. Tâm ngày trước thường nói hẳn sẽ mang ơn ai cho hẳn cái cần câu hơn là lâu lâu bố thí cho vài con cá.

Nhưng ngôi làng nghèo của Đông vẫn vậy, nếu không nói là nghèo hơn. Mặc ai đang ráo riết làm giàu, mặc ai đang lên sàn đầu tư chứng khoán vài trăm triệu, mặc ai kinh doanh bất động sản chờ mỗi năm tăng giá hai mươi phần trăm, những con người khốn khổ bán mặc cho đất, bán lưng cho trời không bao giờ là giảm ở khắp nơi trên dải đất hình chữ S này.

Đông quay lại Hà Lan sớm hơn dự định, anh muốn gặp Philippe xin hẳn một lời khuyên. Philippe đã quyết định làm việc ở Nhật. "Làm cánh chim trời sống đời ung dung? Về nước cống hiến để có thể giúp dân nghèo? Chỉ có mày là hiểu bản thân mình nhất!". Đông còn đang phân vân thì nhận được e-mail của Tâm, hẳn trách kỳ rồi về Việt Nam không liên lạc bạn bè,

"Mi là tiến sĩ rồi không thèm chơi với ai hết hả?". Hãn vô tình kể: "Tuyệt coi vậy mà bất hạnh lắm, vợ chồng cưới nhau đã lâu mà không có con. Ông chồng chắc lo làm giàu bị stress quá tịt ngòi luôn. Sau khi đi trị vài lần không kết quả gia đình như địa ngục...".

Philippe đi Nhật rồi Đông buồn bã thường một mình lên trường làm việc rồi ra về ghé uống một vài bia đắng nghét bên vỉa hè. Làm sao anh không biết quê anh còn nghèo lắm, làm sao anh có thể ung dung đi du lịch khắp nơi và từ chối gởi tiền giúp bà con với quan niệm "thân ai nấy lo", làm sao anh có thể hạnh phúc khi chỉ một mình làm cánh chim trời tung bay thỏa chí?

Quê hương đã lại đón Đông về, thầy cô, bạn bè, người thân không ngờ có mặt chẳng thiếu ai dù chỉ qua một e-mail nhắn gửi e dè báo tin. Tuyệt mồm cười, tần ngần dúm vào lòng anh bó hoa rục rở. Những vạt nắng vàng gay gắt rải xuống mọi người. Tâm nhanh nhẹn đưa Đông chai nước suối ướp lạnh: "Uống đi mày! Chà, tiến sĩ đi Tây về, béo trắng khác xa thời hai đứa mình chạy chung chiếc xe đạp chia nhau suất dạy kèm!".

Đông bật cười, anh đã thực sự "vinh quy bái tổ".

17-3-2007

CÁO GIÀ, GÁI GIÀ VÀ TIỂU THUYẾT ĐIỂM TÌNH

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Danuble Một Dòng Còn Quyến Luyến

"Mau lên! Trời ơi làm gì chậm rù như bà già vậy, tàu chạy bây giờ!". Hải đâm sầm vào những hành khách cuối cùng đang cố leo lên tàu, Hân ôm ba-lô lúp xúp đuối theo. Khi cả hai kịp té nhào vào toa tàu và cánh cửa tự động vừa khép lại, Hải ôm chầm lấy Hân vui mừng reo lên: "Kịp rồi! Hú hồn!". Cô đang còn thở dốc, lồm cồm bò dậy lão đảo tìm chỗ ngồi. "Đừng có lợi dụng "dê" người ta! Toa bao nhiêu? Ghế số mấy?". Hải liếc xéo bạn đồng hành, làu bàu: "Làm như ngon lắm! Xí, gái già!".

Hân nửa năm nửa ngồi thêm thiếp dựa đầu vào vai Hải gà gật. Cô mệt quá sức sau mấy ngày hội thảo liên miên, mất ngủ do lệch múi giờ, lại còn cái lạnh cắt da của một mùa đông như muốn ăn tươi nuốt sống người ta nữa. Hải đang chăm chú đọc sách, loại tiểu thuyết giải trí rẻ tiền đọc trên tàu xe. Anh thỉnh thoảng bật lên cười hích hích làm vai rung lên, mái đầu Hân rung theo lóc xóc: "Yên coi! - Hân bực - Đã khó ngủ rồi còn quậy nữa!". Hải bỏ sách xuống liếc nhìn vẻ mệt mỏi của cô ngao ngán ra mặt: "Một thời oanh liệt nay còn đâu? Sao già khụ đến nông nổi này!". Hân có vẻ ngượng. Cô ngồi thẳng người lên sửa lại tóc tai và áo xống. Được vài phút cô chịu hết xiết đành dựa đầu vào thành ghế tiếp tục gà gật. Hải thấy khuôn mặt trẻ thơ của Hân tuy già dặn hơn nhưng vẫn còn nét phụng phịu thuở nào. Cái thuở hai đứa Việt Nam lúp xúp vác cái ba-lô to kèn sau lưng bước chân vào giảng đường Đại học Cologne ở Đức. Mang tiếng học thạc sĩ mà cả hai trông như con nít chưa qua tuổi vị thành niên. Một lần, Hân tủi thân mình bé nhỏ quá, Hải phải quát lên: "Thì mình là chó kiểng quý phái, ham gì giống berger to xác dữ dằn?". Hân làu bàu: "Tự nhiên ví mình là chó!" nhưng từ đó cô không thềm mặc cảm nữa. Cả hai lao vào học như thể trên đời này không còn thú vui nào hơn. Một người đến từ miền Trung sỏi đá,

một kẻ xuất thân Sài Gòn phồn hoa. "Vây mà kỳ! - Hải đùa - Mặc gì thân như đã gặp nhau từ ba kiếp trước!".

Chợt tiếng Hân ngáy nhè nhẹ vang lên. Trong toa tàu ấm áp, có vài hành khách lịch sự nhưng lạnh lùng. Họ nói tiếng Đức, có thể là người Đức cũng có thể là người Áo. Thật khác cái không khí vui nhộn và thân thiện trên những chuyến tàu đêm sang Thụy Sĩ dạo nào. Lần đó, Hân cũng thêm thiệp ngủ rồi đột ngột ngáy tồ tồ làm những hành khách đi chung nhìn hai người tùm tùm. Hải đá chân vào cô đánh thức nhưng cô vẫn hồn nhiên say giấc nồng. Giờ Hân đã là giám đốc văn phòng đại diện của một tập đoàn Đức ở Sài Gòn, chỉ có Hải là ở lại, "Ai biểu Hải cam lòng làm "chó kiếng" trong cộng đồng berger to lớn!?". Hân đã trách anh khi cô về nước một mình. Hải thích làm việc ở môi trường châu Âu. Anh lý giải. Nhưng cả hai đều hiểu. Lý do chính không nằm ở đây.

Khoảng sáu giờ sáng, một tốp hải quan lên tàu kiểm tra hộ chiếu làm mọi người choàng tỉnh khỏi giấc ngủ vốn cũng rất chập chờn. Có vẻ đã lấy lại sức, Hân không thèm ngủ nữa, cô kể đủ thứ chuyện tiểu lâm trên đời với Hải. Hai người chụm đầu cười hí hí hồn nhiên làm những hành khách chung toa phải ganh tị. Trời dần sáng để lộ khung cảnh bên ngoài đang phủ tuyết trắng xóa. Tàu đang đi qua những ngôi làng nằm dưới thung lũng, những cây thông chóp nhọn và các mái nhà nhỏ xinh phủ đều một màu tuyết trắng rất dày. Những làn khói xám nhẹ nhàng tỏa ra khỏi những căn nhà be bé. Hân người ta vừa thức dậy khơi lò sưởi cho một ngày mới, nhiều ấm áp và bình an. Hân lấy máy ảnh ra chụp rất nhiều nhưng biết rằng mình đã thất bại khi cố nhét cảnh thần tiên này vào ống kính bé nhỏ. Thung lũng nổi thung lũng, làng tiếp làng, những mái nhà phủ tuyết trắng nhấp nhô, vài ngôi giáo đường vươn cao tháp chuông cũng đắm mình trong màu trắng mùa đông...

- "Đừng chụp hình như một bà già nhà quê lên tỉnh nữa, tụi Đức nhìn kìa!" - Hải kéo áo Hân. - - "Kệ! - Hân thì thầm - Giống đang lạc vào xứ

thần tiên của một thời thơ ấu... Đây là "bà chúa tuyết" kia là "cô bé bán diêm". Hải lắc đầu cười khùng khục: "Đầu đầy sạn mà cũng bày đặt mê truyện cổ Andersen!".

Hân phớt lờ giọng điệu châm chọc của anh, cô quờ năm lấy tay Hải bóp mạnh đầy xúc động: "Thật bình an. Giống như mình đang cầm tấm thiệp Giáng sinh vẽ những ngôi làng nhỏ xinh đắm chìm trong tuyết trắng. Thật không uổng công bay mười mấy tiếng từ Việt Nam sang Berlin công tác, rồi đi tiếp xe lửa đến Cologne, chịu đựng căn hộ mất trật tự của Hải mấy ngày chờ Hải xong việc để cùng đi Áo. Ôi! Thật ung dung tự tại, một mùa đông nước Áo...". Hải rên lên: "Chúa ơi, làm thơ nữa. Công nhận mới mấy năm xa cách mà sến thấy sợ". Hân không đáp, cô tì mặt vào kính, môi hơi hé thoáng cười. Anh choàng tay qua vai cô kéo sát vào người, miệng thì thầm: "Ước gì thời gian dừng trôi...". Hải muốn cúi xuống hôn nhẹ lên gò má hồng thơm mịn của Hân, và cái cổ dài trắng muốt như thiên nga luôn làm anh điên đảo nữa. Nhưng anh biết, lại một lần nữa anh không thể vượt qua chính mình. Có phải tại Hân lúc nào cũng tỉnh táo, thậm chí lạnh lùng như tuyết trắng ngoài kia, hay tại Hải không đủ bản lĩnh giữ lấy người con gái quá cao vọng này.

Đến Vienne, hai người bắt đầu một ngày đeo ba lô lang thang viếng thăm kinh thành âm nhạc. Những nhân viên của các phòng hòa nhạc ăn mặc như thời Mozart với áo choàng lịch lãm đứng trên các con đường trung tâm mời chào du khách một tối lãng mạn với vĩ cầm. Xe ngựa và người xà ích cũng trong trang phục xưa rong ruổi khắp thành phố phục vụ khách thập phương. Chưa đi được bao lâu Hân đã than rét quá chịu không thấu, máu bốc lên mặt cô đỏ rần, những bông tuyết không ngừng rơi xuống mái tóc đen thật dày. "Chắc xiu quá - Hân thều thào - Tìm một cái quán trà nào vào uống thôi!". Hải không thấy rét đến mức ấy, mấy năm nay sống ở Đức anh đã quen với cái lạnh ngọt ngào. "Ai biểu đi chơi mà lựa mùa đông? Tại chiều Hân mới đi như vậy!". Hân không đáp, cô sẵn đến lao vào lòng Hải tìm hơi ấm. Anh bật cười ôm chặt cô vào người. Họ lang thang tha nhau trong làn tuyết khắp

thành Vienne. Hân vẫn còn rét nhưng Hải thấy chưa bao giờ ấm áp đến vậy. Anh vào một cửa hàng lưu niệm mua tặng cô bức tượng bán thân của nữ hoàng Sissi. "Có thấy Hân đẹp giống Sissi không?", cô hất cằm kiêu kỳ hỏi. "Vịt bầu so với thiên nga! - Hải che miệng ngáp - Phải chi được vịt quay cũng đỡ, để tui ăn thịt một lần...".

Mấy buổi tối trôi qua, hai người nằm trên hai chiếc giường đơn trong khách sạn. Thịnh thoảng Hải dụ: "Qua đây nằm chung cho ấm!" rồi nhảy sang ôm chầm lấy Hân. Anh rúc vào chiếc cổ thơm tho của cô, nghe tim cô đang đều nhịp bình thản. Hai người tâm sự chuyện công việc đến lúc tận đêm khuya. Lúc biết mình sắp ngủ, Hân ra lệnh: "Về bên đi!" rồi quay lưng vào hướng khác. Nằm nhìn cái dáng yêu kiều của cô trùm kín trong lớp chăn dày, Hải nghe tiếng cô đều đặn thở. Anh ước Hân ngáy vống lên hay ít ra cũng để lộ những động tác trần tục, không khí đặc quánh lại, sao ray rút thế này...

"Một dòng sông xanh, lá lá, la la, một dòng tràn mông mênh, một dòng sông ý biếc, một dòng sâu mấy tiếc, một dòng trời xao xuyên, một dòng tình thương mến, một dòng còn quyến luyến...". Hải bật cười nhìn Hân vừa hát *Le beau Danuble bleu* vừa xoay vòng theo điệu valse một mình. Dưới kia dòng Danuble lặng lẽ trôi trong tiết đông buốt giá. Anh cười vốc một nắm tuyết ném xuống: "Sông này mà xanh chắc Hải cũng dám... cầu hôn Hân lắm!". Hân không hát nữa, cô nhìn xa xăm vào dòng nước xám màu: "Cuối năm Hân lấy chồng!". Có thể Hải nghe nhầm, nhưng anh vẫn đủ bình tĩnh để phản xạ: "Sao?". Hân thờ dãi quay lại nhìn anh, chăm chú và giễu cợt: "Sao trắng gì, lúc nào cũng gọi người ta là gái già. Cũng phải phấn đấu dụ được một người chứ!". Lúc cô bình thản nói mình sẽ lấy một người Đức hiện sống ở Sài Gòn, anh muốn nhảy xuống sông Danuble chết phứt cho rồi. Sao cuộc đời trở trêu đến vậy. Hồi đó Hân luôn "đả đảo phát xít" vì bị dân Đức kỳ thị trong lớp học, giờ về Việt Nam lại đâm đầu vào. Hân nhìn vẻ mặt đau khổ của Hải, cô ước gì mình có thể thổ lộ: "Nếu làm được Danuble đổi màu, em nhảy xuống nơi này cũng cam lòng". Nhưng cô biết,

dòng sông chỉ xanh trong khúc tình ca lãng mạn. "Mình về đi! Lạnh quá!", Hân sẽ sàng đề nghị. Hai người im lặng nắm tay nhau đi dọc triền sông một đoạn dài. Một cơn gió đông đột ngột thốc đến rợn người, Hải run lên, môi anh mấp máy: "Hãy quay lại đây với anh vào mùa hè..."

Mùa hè, Hân mỉm cười để rơi một giọt nước mắt, khi bầu trời trên cao trong ngần phản chiếu, biết đâu Danuble sẽ...

28-3-2007